

DERVISH ABU BEKR

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΧΑΛΙΜΑΣ

Τόμος Α'

Arabian Nights

schooltime.gr

DERVISH ABU BEKR

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΧΑΛΙΜΑΣ

ΤΟΜΟΣ Α'

schooltime.gr

Dervish Abu Bekr, «Παραμύθια της Χαλιμάς, τομ. Α'»

Ιούνιος 2013

Φωτο εξωφύλλου:

© Βασιλεία – Ασπασία Μασούρα

Επιμέλεια έκδοσης:

schooltime.gr

ψηφιακά εκπαιδευτικά βοηθήματα

Τηλ.: 6977554086

e-mail: info@schooltime.gr

website: www.schooltime.gr

Το ψηφιακό βιβλίο διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο

The Project Gutenberg EBook of Arabian Nights, by Dervish Abu Bekr

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org

Title: Arabian Nights

that is very strange and nice tales and happenings written
in Arabic by Dervish Abu Bekr as per the Venice edition

Author: Dervish Abu Bekr

Posting Date: March 18, 2012 [EBook #36586]

First Posted: July 3, 2011

Language: Greek

Character set encoding: UTF-8

*** START OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK ARABIAN NIGHTS ***

Produced by Sophia Canoni

Note: The tonic system has been changed from polytonic to monotonic. The spelling of the book has not been changed otherwise. Bold words are included in &. Footnotes have been placed at the end of the book. From the 196 pages of the first volume, during the binding of the book 16 pages have been repeated and pages 65- 80 are missing. These I have translated from English, using EBook #128, keeping the names of the present book for the persons involved, as there were differences.

Σημείωση: Το τονικό σύστημα έχει αλλάξει από πολυτονικό σε μονοτονικό. Η ορθογραφία του βιβλίου κατά τα άλλα παραμένει ως έχει. Λέξεις με έντονους χαρακτήρες περικλείονται σε &. Οι υποσημειώσεις των σελίδων έχουν τεθεί στο τέλος του βιβλίου. Από τις 196 σελίδες του πρώτου τόμου, στην βιβλιοθεσία επαναλήφθηκε ένα 16σέλιδο και παρελήφθη το 16σέλιδο 65-80. Αυτό το μετέφρασα από τα αγγλικά χρησιμοποιώντας το EBook #128, κρατώντας τα ονόματα των ατόμων του παρόντος βιβλίου, μια και υπήρχαν διαφορές.

**ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ
ΤΗΣ
ΧΑΛΙΜΑΣ**

ΗΤΟΙ

**ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΑ ΛΙΑΝ ΠΕΡΙΕΡΓΑ
ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ**

Συνταχθέντα εις την Αραβικήν υπό του πολυμαθούς

ΔΕΡΒΙΣ ΑΜΠΟΥΜΠΕΚΗΡ

Κατά την έκδοσιν της Βενετίας

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ

**ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΜΙΧΑΗΛ Ι.
ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ**

1921

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΧΑΛΙΜΑΣ

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Ιστορία του Σοφή Αϊδήν βασιλέως της Ινδίας.

Οι ιστορικοί χρονογράφοι των Σασσανιαίων αρχαίων βασιλέων της Περσίας, που εξάπλωσαν το βασίλειόν των έως εις την Ινδιαν και Κίναν, διηγούνται δι' ένα βασιλέα από το αυτό γένος το πλέον εξαίρετον εκείνου του καιρού, τον οποίον όσον τον αγαπούσεν ο λαός του διά την φρονιμάδα του και καλήν κυβέρνησιν, τόσον τον εφοβούντο οι γείτονές του διά τα μεγάλα και δυνατά του στρατεύματα. Αυτός ο βασιλεύς είχε δύο υιούς, και ο μεν πρώτος ονομάζετο Αϊδήν, ο δε δεύτερος Σχαζηνάν.

Μετά τον θάνατον του πατρός των έλαβε τον θρόνον της βασιλείας ο πρώτος υιός Αϊδήν, ως διάδοχος κατά τους νόμους του βασιλείου· ο δε δεύτερος έμεινεν άμοιρος και έζη ως ιδιώτης και δούλος υπήκοος του αδελφού του. Επάσχισεν όμως με κάθε τρόπον φρονιμάδας να επιτύχη την αγάπην του αδελφού του, την οποίαν και επέτυχεν. Ο Αϊδήν, κινούμενος από υπερβολικήν αγάπην και φυσικήν κλίσιν προς τον αδελφόν του, ηθέλησε να μοιράση το βασίλειον με τον αδελφόν του· όθεν και του έδωσεν όλον το βασίλειον της μεγάλης Ταταρίας. Και ο Σχαζινάν ευθύς με βασιλικήν παράταξιν έφθασεν εκεί και έστησε τον θρόνον του εις την Σαμαρκάνδαν, που ήτον η καθέδρα εκείνου του βασιλείου.

Αφού επέρασαν δύο χρόνοι που εκωρίσθησαν τα αδέρφια, έλαβε πόθον ο Αϊδήν να ιδή τον αδελφόν του και διώρισε να του στείλη αποκρισάριον τον βεζύρην του, διά να τον καλέση εις την Ινδιαν, διά να συνευφρανθούν αναμεταξύ των ολίγον καιρόν· όθεν και τον έστειλε με μεγάλην παράταξιν. Και όταν έφθασεν ο βεζύρης εις τα περίχωρα της καθέδρας της Ταταρίας, ο Σχαζηνάν ακούοντας τον ερχομόν τούτου από μέρος του αδελφού του, εβγήκεν εις συναπάντησιν του με όλους του τους μεγιστάνας και άρχοντας του παλατίου και εδέχθη τον αυτόν βεζύρην με μεγάλας δεξιώσεις· και όταν έμαθεν ότι ο αδελφός του τον προσκαλεί εις την Ινδιαν μετά πάσης χαράς το εδέχθη· όθεν και διώρισεν ευθύς να στήσουν τας βασιλικάς σκηνάς έξω από την πολιτείαν εις τα λιβάδια και περιβόλια, διά να μείνη ο βεζύρης και τον προσμένη μίαν

εβδομάδα, όσον να ετοιμασθή διά το ταξείδιόν του και ευθύς έστειλεν όλα τα χρειαζόμενα εις ανάπαυσιν του βεζύρη και της συντροφίας του.

Αφού διέταξε τας υποθέσεις της βασιλείας του, κατασταίνοντας ένα από τους μεγιστάνας της Συγκλήτου τον πλέον φρόνιμον και πιστόν ηγεμόνα, διά να κυβερνήση το βασίλειον έως ότου γυρίση αυτός, και αποχαιρετώντας την βασίλισσαν γυναίκα του εβγήκε προς το βράδυ από την πολιτείαν με όλην την βασιλικήν παράταξιν του παλατίου, που έμελλε να τον συνοδεύση εις το ταξείδιόν του, και έμεινεν εις την βασιλικήν σκηνήν που είχεν αφήσει τον βεζύρη, και εστάθη εις συναναστροφήν έως εις το μεσονύκτιον με τον βεζύρη και άλλους συγκλητικούς· τότε ηθέλησε να γυρίση να ξαναχαιρετήση την βασίλισσαν έξαφνα, διότι πολύ την αγαπούσεν· αλλ' αυτή στοχαζομένη, ότι ο βασιλεύς έμελλε να μείνη έξω εις τας σκηνάς εκείνην την νύκτα και ούτε ήλπιζε να γυρίση, έλαβεν εις το κρεβάτι της ένα από τους δούλους της τον πλέον εύμορφον νέον και εμβαίνοντας έξαφνα ο βασιλεύς εις τον θάλαμόν της τους ηύρε και τους δύο να κοιμούνται εις το κρεβάτι μαζί, και θυμωθείς ο βασιλεύς διά τέτοιαν ασελή παρανομίαν εφόνευσεν ιδιοχείρως του και τους δύο μοιχούς και τους έρριπεν έξω από το παραθύρι, και χωρίς αργοπορίαν εγύρισεν οπίσω εις την σκηνήν του, και διώρισε να ετοιμασθούν να αναχωρήσουν· και προτού να ξημερώση εκίνησε με όλην του την παράταξιν συντροφιασμένος με τον βεζύρη, με πολυποίκιλα λαλούμενα μουσικών οργάνων, που εξαροποιούσαν όλην την συντροφιάν, εκτός από τον βασιλέα, τον οποίον τον είχε κυριεύσει μία μεγάλη λύπη και μελαγχολία διά την μοικείαν της βασιλίσης.

Και μετ' ολίγας ημέρας, όταν έφθασαν πλησίον εις την βασιλεύουσαν της Ινδίας, εβγήκεν ο βασιλεύς Αϊδήν ο αδελφός του εις προϋπάντησιν με όλους τους άρχοντας της Συγκλήτου, και δείχνοντας του μεγάλας δεξιώσεις και περιποιήσεις, του διώρισε ένα παλάτι αντίκρυ από το ιδικόν του, οπου ανάμεσα εις τα δύο παλάτια ήτον ένα ωραιότατον περιβόλι εις περιδιάβασιν της βασιλίσης της Ινδίας· και βλέποντας ο Αϊδήν τον αδελφόν του πολύ λυπημένον, και μη ηξεύροντας την αιτίαν της λύπης, εστοχάζετο λυπείται ευρισκόμενος μακράν από την βασίλισσαν την γυναίκα του, και διά τούτο μετά δύο ημέρας διώρισε να υπάγουν εις το κυνήγι, δύο ημερών δρόμον έξω από την βασιλεύουσαν. Αλλ'

ο Σχαζηνάν παρεκάλεσε τον αδελφόν του τον βασιλέα να τον αφήσει, λέγοντας του· αδελφέ, έχε με παρητημένον από το κυνήγι, διότι η περίστασις της υγείας μου δεν μου δίδει άδειαν να κάμω τέτοιες ξεφαντώσεις και περιδιαβάσεις. Ακούοντας την γνώμην του ο Αϊδήν τον άφησεν ανενόχλητον, και επήγεν αυτός με τους άρχοντάς του.

Την δευτέραν ημέραν ο Σχαζηνάν σεργιανίζοντας μόνος του εις το παλάτι του επρόβαλεν εις ένα παραθύρι προς το περιβόλι εκείνο το ευμορφότατον, και επροσπάθει να διώξη την μελαγχολίαν με την θεωρίαν των πολυποικίλων δένδρων και με το γλυκύ και εναρμόνιον λάλημα των πουλιών, ότε βλέπει και ανοίγει μία κρυφή θύρα του παλατιού του Αϊδήν προς το περιβόλι και εβγήκαν είκοσι γυναίκες· ανάμεσα εις αυτάς ήτον και η βασίλισσα η οποία εξεχώριζεν από τας άλλας από το φόρεμα και από το μεγαλοπρεπές περπάτημα, και λογιάζοντας αυτή ότι και ο Σχαζηνάν επήγεν εις το κυνήγι εσίμωσεν έως υποκάτω εις τα παραθύρια του παλατιού του, ο οποίος δι' απλήν περιέργειαν θέλοντας να ιδή την βασίλισσαν εκρύφθη όπισθεν από το παραθύρι, εις τόπον όπου αυτός έβλεπεν όλα των τα καμώματα, χωρίς να φαίνεται. Και όταν εξεσκεπασαν το πρόσωπόν των και έβγαλαν τους φερειζέδες, ήσαν οι δέκα γυναίκες, και οι άλλοι δέκα αράπηδες, και καθένας εκρατούσε από το χέρι την αγαπητικήν του· και τότε η βασίλισσα εκτύπησε τα χέρια και εφώνασε· Μασούδ, Μασούδ, και ιδού κατέβη από ένα δένδρον ένας άλλος αράπης και έτρεξεν εις την βασίλισσαν και την αγκάλιασεν, ως αγαπητικός της.

Από τα ασελή καμώματα που είδεν ο Σχαζηνάν να κάμνη η βασίλισσα η γυναίκα του αδελφού του, και οι άλλες γυναίκες της με τους αράπηδες, τα οποία είνε απαίσιον να τα διηγηθή τινάς, εσυμπέρανεν, ότι και ο αδελφός του ήτον εις την αυτήν κατάστασιν με αυτόν και οι γυναίκες των είχαν την ίδιαν γνώμην.

Από όσα λοιπόν είδεν οφθαλμοφανώς ο Σχαζηνάν έλαβεν αφορμήν να κάμη διαφόρους στοχασμούς εις τέτοια έργα των γυναικών (τους οποίους ηδύνατο να κάμη ο καθένας ακούοντας τα τέτοια παραδείγματα) και να ελαφρωθή από την λύπην που τον εκυρίευε.

Και όταν έμαθεν ότι ο βασιλεύς αδελφός του εγύριζεν από το κυνήγι, επήγε χαρούμενος να τον προϋπαντήση· και βλέποντάς τον ο βασιλεύς έτσι χαρωπόν τον συνεχάρη διά την μεταβολήν του από

την λύπην εις χαρούμενον πρόσωπον· όμως τον επαράκαλεσεν ως αδελφός και τον εξώρκισεν ως βασιλεύς να του ειπή την αιτίαν της λύπης και της μεταβολής πάλιν εις χαράν, λέγοντάς του· ίσως, αν δεν σφάλω, το αίτιον της λύπης σου να έγινεν ο πόθος, που έχεις προς την βασίλισσαν της Ταταρίας την γυναίκα σου, η οποία λογιάζω να είνε πολύ εύμορφη, και να την εδιάλεξες της ορέξεώς σου, και τώρα ευρισκόμενος μακράν από τέτοιον αγαπημένον και εύμορφον υποκείμενον ελυπούσουν· όθεν ειπέ μου την αλήθειαν, αν είναι αληθής ο στοχασμός μου και πώς μετεβλήθη η λύπη σου εις χαράν.

Εις ταύτην την ζήτησιν έμενεν ολίγον στοχαζόμενος ο βασιλεύς της Ταταρίας, ωσάν να επρομελετούσε τι να του αποκριθή· τέλος πάντων του λέγει· Αδελφέ, έχε με παρητημένον από τοιαύτην ερώτησιν, δεν ημπορώ να ευχαριστήσω την περιέργειάν σου· αλλ' ο αδελφός του τόσον περισσότερον τον εβίαζεν, εξορκίζοντάς τον εις την αδελφικήν αγάπην να μη του αρνηθή μίαν τέτοιαν χάριν, έως που τον υπεχρέωσε να του ομολογήση την αλήθειαν. Τότε ο βασιλεύς της Ταταρίας του διηγήθη καταλεπτώς την ασέλγειαν και παρανομίαν της γυναικός του, και τον θάνατον που της έδωσε· και ακούοντας ο αδελφός του την τέτοιαν ασέλγειαν της γυναικός έμεινεν εκστατικός, λέγοντάς του: Είκες εύλογον αιτίαν να ευρίσκεσαι εις τέτοιαν μελαγχωλίαν· όμως τώρα να ευχαριστής τον μέγαν Προφήτην που σε ευσπλαχνίσθη και μετέβαλε την λύπην σου εις χαράν, διά να σε παραγορήση· αλλά καθώς έλαβες μεγάλην αφορμήν της περασμένης σου λύπης, βέβαια εξ εναντίας πιστεύω να έλαβες μεγάλην και εύλογον αιτίαν που σου απεδίωξε τέτοιαν λύπην και σε εξορκίζω εις την αδελφικήν αγάπην να με πληροφορήσης και διά ταύτην την μεταβολήν διά να γίνω συμμετοχος της χαράς, καθώς έπρεπε να γίνω συμμετοχος και της λύπης σου, αν το ήξευρα πρωτύτερα. Εις ταύτην την ζήτησιν εύρε μεγαλυτέραν δυσκολίαν ο Σχαζηνάν να ευχαριστήση την περιέργειαν του αδελφού του. Αλλ' ο Αϊδήν τόσον τον εβίασε, που τον υπεχρέωσε και να υπακούση. Τότε ο Σχαζηνάν λέγει· φοβούμαι ότι η υπακοή μου θέλει σοι προσενήσει μεγαλυτέραν θλίψιν από την ιδικήν μου· διότι δεν έπρεπε να φανερώσω ένα πράγμα, το οποίον αποφάσισα να φυλάξω μυστικόν μέχρι τελευταίας μου αναπνοής· αλλ' επειδή με βιάζεις, θέλω σου το ομολογήσει, και τότε του διηγήθη όσα είδεν εις το περιβόλιον, που έκαμαν η βασίλισσα και οι άλλες γυναίκες με τους αράπηδες. Ακούοντας ταύτα ο

βασιλεύς τρόπον τινά έμεινεν εκοτατικός, όμως εύρε δυσκολίαν να το πιστεύση, λέγοντάς του· Αδελφέ, απατάσαι, σε επλάνεσαν τα μάτια σου, ή το εφαντάσθης εις τον ύπνον σου· διότι η μεγάλη βασίλισσα της Ινδίας δεν είχε ικανή να κάμη ένα τέτοιον άτιμον και παράνομον κάμωμα, και αν δεν το ιδώ εγώ δεν το πιστεύω. Τότε του λέγει ο Σχαζηνάν.

Αδελφέ, διά να ιδής το έργον οφθαλμοφανώς διόρισε ένα άλλο παρόμοιον κυνήγι, και κοινολόγησέ το, ότι έχομεν να υπάγωμεν και οι δύο μαζί με όλην μας την παράταξιν· όταν έβγωμεν από την πολιτείαν, αφήνομεν τους άλλους να μείνουν έξω, και ημείς οι δύο γυρίζομεν την νύκτα αγνώριστοι, και εμβαίνομεν εις το παλάτιον όπου εγώ κοιμούμαι, και τότε θέλεις βεβαιωθή αν το πράγμα έχει ούτως· όθεν του άρεσεν η συμβουλή του αδελφού του, και ευθύς διώρισεν όσα του είπε. Και την ερχομένην ημέραν εβγήκεν εις το κυνήγι, εις το οποίον εκήρυξαν πως έχουν να διατρίψουν διάφορες ημέρες έξω μακράν και όταν ενύκτωσεν, έμειναν έξω εις τα λιβάδια, και επρόσταξε τον βεζύρην του να μείνη εκεί με όλον το στράτευμα, έως που να γυρίση αυτός εις ολίγας ημέρας. Τότε αυτός και ο αδελφός του αγνώριστοι διά νυκτός εμβήκαν εις την πολιτείαν, και ευθύς που έφθασαν εις το ρηθέν παλάτιον και επρόβαλαν εις το παραθύρι, από το οποίον είχε ιδεί πρωτύτερα ο βασιλεύς της Ταταρίας τα πάντα, ιδού βλέπουν να ανοίγει η κρυφή θύρα του παλατίου του προς το περιβόλιον και να βγαίνουν όλες εκείνες οι γυναίκες μαζί με την βασίλισσαν και τους αράπηδες, που είχε ιδεί και ο Σχαζηνάν πρότερον, καθώς του διηγήθη. Τότε εβεβαιώθη ο βασιλεύς της Ινδίας οφθαλμοφανώς δι' όσα του διηγήθη ο αδελφός του. Όθεν αυτός αναστενάζοντας έλεγεν· Αλλοίμονον εις εμένα· ω της ασελγείας, ω της παρανομίας των γυναικών! αδελφέ, είμαι εις μεγάλην αδημονίαν, εκάθη η εμπιστοσύνη από τας γυναίκας· ασ φύγωμεν από τούτον τον τόπον τι μας χρησιμεύει το βασίλειον και η δόξα, όταν οι ίδιές μας γυναίκες μας προδίδουν την τιμήν; ασ υπάγωμεν εις άλλα βασίλεια να ζήσωμεν ωσάν ξένοι και αγνώριστοι. Αδελφέ, ακολουθή με μη με αφήσης μοναχόν. Ο Σχαζηνάν του απεκρίθη ότι έρχομαι μαζί σου, όμως με τέτοιαν υπόσχεσιν, πως να γυρίσωμεν οπίσω όταν εύρωμεν ένα άλλο παράδειγμα μεγαλύτερον από το ιδικόν μας. Και ευθύς εκαβαλίκευσαν τα άλογά τους και επήραν μίαν στράταν παράμερον αγνώριστοι, και όλην την ερχομένην ημέραν επεριπάτησαν έως που ενύκτωσε· και εκείνην την νύκτα εκοιμήθησαν εις ένα δάσος, και όταν εξημέρωσε πάλιν

ακολουθήσαν τον δρόμον των έως το μεσημέρι, οπού έφθασαν εις ένα λιβάδι σιμά εις την θάλασσαν, και έμειναν υποκάτω εις ένα δένδρον διά να αναπαυθούν από τον κόπον, και άρχισαν να συνομιλούν διά την ασέλγειαν των γυναικών των.

Εις εκείνο το αναμεταξύ ήκουσαν αιφνιδίως μίαν φοβεράν βοήν και ταραχήν από το μέρος της θαλάσσης· και ιδού άνοιξεν η θάλασσα, και εβγήκεν ένας μαύρος και φοβερός στύλος, ο οποίος εφαινετο ότι πηγαίνει να κρυφθή εις τα σύννεφα· και από τούτο το φαινόμενον τόσον αύξησεν ο φόβος των, που ευθύς έτρεξαν να ανέβουν υψηλά εις το δένδρον, λογιάζοντας εκεί πλέον αρμόδιον διά να κρυφθούν, αλλ' ευθύς βλέπουν εκείνον τον φοβερόν στύλον, να κόπη τα κύματα και να σιμώνη προς το περιγιάλι. Τούτο το φοβερόν τέρας ήτον ένα Τελώνιον εναέριον από εκείνα τα πονηρά και ασελγή· ήτον μαύρον και φοβερόν, και εβαστούσεν επάνω εις το κεφάλι του μίαν πολύ μεγάλην κασέλαν γυάλινην, κλεισμένην με τέσσαρες κλειδονιές σιδερένιες· έφθασεν εις το λιβάδι, και απέθεσε την κασέλαν υποκάτω εις το δένδρον, εις του οποίου την κορυφήν ήσαν εκείνοι οι δύο Ρηγάδες, οι οποίοι βλέποντες τον κίνδυνον οπού ευρίσκοντο εστοχάσθησαν ότι είνε χαμένοι παντελώς.

Τότε βλέπουν το Τελώνιον και ανοίγει την κασέλαν, και ευθύς βγάξει έξω μίαν ωραιοτάτην γυναίκα, στολισμένην με ευμορφότατα φορέματα και λέγει της το Τελώνιον· ω ωραιοτάτη μου αγαπητική, που σε άρπαξα από τας αγκάλας του νυμφίου σου την ιδίαν ημέραν των γάμων σου, και σε ηγάπησα πάντοτε με όλην μου την επιθυμίαν, ευχαριστήσου για να κοιμηθώ ολίγον εις τα γόνατά σου, να αναπαυθώ ολίγην ώραν, επειδή διά τούτο ήλθα εις τούτον τον έρημον τόπον. Τότε ακούμπησε το κεφάλι του εις τα γόνατά της και άπλωσε τα ποδάρια του οπού έφθασαν έως το περιγιάλι· και απεκοιμήθη, και άρχισε να ρογχαλίζη, εις τόσον οπού ηχολογούσεν η ακροθαλασσιά.

Εις εκείνο το αναμεταξύ εσήκωσεν η γυναίκα τα μάτια της και βλέπει επάνω εις το δένδρον τους δύο εκείνους άνδρας και τους έκαμε νεύμα να κατεβούν, αλλά χωρίς να κάμουν κτύπον, και αυτοί πάλιν με νεύματα την επαρακαλούσαν να τους συμπαθήση διά τον φόβον του Τελωνίου. Αλλ' η γυναίκα αγάλια αγάλια απέθεσε το κεφάλι του εις τα χόρτα, και εσηκώθη, και τους λέγει με σιγανήν φωνήν, αλλά φοβεριστικήν, ότι, αν δεν κατεβούν,

εξυπνά το Τελώνιον και τους θανατώνει· αυτοί οι δυστυχείς μη δυνάμενοι να αποφύγουν τον κίνδυνον, κατέβησαν με κάθε φόβον και προσοχήν διά να μην εξυπνήσουν το Τελώνιον και όταν εκατέβησαν, τους έλαβεν από τα χέρια, και τους επαραμέρισεν ολίγον ξέμακρα ανάμεσα εις τα δένδρα, προβάλλοντάς τους να συγκατανεύσουν εις τα θελήματά της· αλλ' αυτοί δεν ήθελαν να κλίνουν. Τότε εκείνη άρχισε με φοβερισμούς και τους εβίασε και έκλιναν εις τα θελήματά της. Και αφού επλήρωσε την επιθυμίαν της, είδε και εβαστούσεν ο καθένας ένα δακτυλίδιον, και τους τα εζήτησε· και ως τα έλαβε τους έδειξεν αυτή μίαν αρμαθιάν οπού είχεν ενενήντα οκτώ δακτυλίδια, εις την οποίαν αρμάθιασε και εκείνα τα δύο και έγιναν εκατόν· ύστερα τους λέγει· βλέπετε πόσα δακτυλίδια έχω, τόσους λοιπόν αγαπητικούς εκάρηκα, και επλήρωσα την όρεξίν μου, έως τώρα ωσάν και εσάς, εις το πείσμα και γινάτι του αδιακρίτου και σκληρού Τελωνίου, που με φυλάττει κλεισμένην εις εκείνην την κασέλαν μέσα εις το βάθος της θαλάσσης. Από τούτο λοιπόν συμπεράνετε, ότι όταν η γυναίκα αποφασίση ένα σκοπόν της είνε αδύνατον ο άνδρας της να την εμποδίση διά να το τελειώση. Τέτοια ομιλώντας τους τούς έκαμε νεύμα να φύγουν γρήγορα απ' εκεί, προτού να εξυπνήση το Τελώνιον.

Αυτοί, χωρίς να χάσουν καιρόν, εγύρισαν τρέχοντες από την ίδιαν στραταν που είχαν έλθει· και όταν απεμακρύνθησαν απ' εκείνον τον τόπον και δεν εφαινετο πλέον το Τελώνιον, ούτε εκείνη η γυναίκα, τότε λέγει ο Αϊδήν προς τον αδελφόν του· πώς σου φαίνεται, ω Σχαζινάν, με το συμβάν που μας ακολούθησεν; είδες τι εμπιστευμένην γυναίκα έχει εκείνο το Τελώνιον αν και είναι τόσον φοβερόν; Λέγει ο Σχαζηνάν· η πονηρία των γυναικών δεν έχει παρομοίωσιν και τούτο που μας εσουνέβη δεν υπερβαίνει πολύ το κάμωμα των ιδικών μας γυναικών. Ναι, αδελφέ, χωρίς αμφιβολίαν είναι καθώς λέγεις· λοιπόν ας γυρίσωμεν εις τα βασιλείά μας, λέγει ο Σχαζηνάν, κατά την συμφωνίαν που μου έταξες, όταν δηλαδή ιδούμεν ένα παράδειγμα μεγαλύτερον από τα ιδικά μας· ιδού λοιπόν το είδαμεν, και το επράξαμεν χωρίς το θέλημά μας· προς τούτοις λοιπόν, λέγει ο Σχαζηνάν, εγώ ξεύρω τώρα τον τρόπον πώς να μεταχειρισθώ τις γυναίκες μου διά να είνε εμπιστευμένες, δεν εξηγούμαι περισσότερο, και είμαι βέβαιος ότι θέλεις ακολουθήσει το ιδικόν μου παράδειγμα. Λέγει ο Αϊδήν, είμαι και εγώ με την ίδιαν γνώμην. Και ακολουθούντες τον δρόμον των, έφθασαν την

τρίτην ημέραν εις τον τόπον όπου είχαν αφήσει το στράτευμά των. Και ως έμαθον οι άρχοντες αυτών τον ερχομόν των, έτρεξαν όλοι διά να τους χαιρετήσουν, και επρόσταξεν ο βασιλεύς της Ινδίας να γυρίσουν οπίσω εις την πολιτείαν.

Ευθύς καθώς έφθασεν εις το παλάτι του, επρόσταξε να δέσουν την βασίλισσαν και να την πνίξουν έμπροσθέν του, και τις άλλες γυναίκες του παλατίου ο ίδιος με το σπαθί του τις απεκεφάλισε, και έθεσεν έναν νόμον μεθ' όρκου, ότι από τότε και εις το εξής κάθε βράδυ να στεφανώνεται με μίαν και την αυγήν να την θανατώνη. Την δευτέραν ημέραν ο βασιλεύς της Ταταρίας αποχαιρετήσας τον αδελφόν του ανεχώρησε με την ιδίαν γνώμην του αδελφού του, ο οποίος τον εξαπέστειλε με μεγάλα δώρα και παράταξιν βασιλικήν.

Δεν αργοπόρησεν ο βασιλεύς Αϊδίν να βάλη τον νόμον που έθεσεν εις πράξιν· επρόσταξε τον βεζύρην του διά να του φέρη την κόρην ενός από τους αρχιστρατήγους του στρατεύματος. Ο βεζύρης αν και ήτον εναντίος εις τέτοιον απάνθρωπον και σκληρόν νόμον, υπήκουσεν όμως εις την προσταγήν· επαράστησεν ο βεζύρης την ρηθείσαν κόρην εις τον βασιλέα του, και εκοιμήθη την νύκτα με αυτήν ο βασιλεύς· και την αυγήν επρόσταξε τον βεζύρην να θανατώση αυτήν, και την ερχομένην βραδιάν να του φέρη άλλην κορασίδα. Ο βεζύρης εξεπλήρωσε την προσταγήν του· και την ερχομένην εσπέραν του έφερε την θυγατέρα ενός βαθμοφόρου στρατιωτικού, και εκοιμήθη με αυτήν ο βασιλεύς· και την αυγήν πάλιν επρόσταξε τον βεζύρην να την θανατώση, και να του φέρη άλλην το βράδυ. Ο βεζύρης χωρίς το θέλημά του, αλλά διά την υποταγήν εις τον βασιλέα, εφόνευσε και την άλλην βασίλισσαν, και το βράδυ πάλιν έφερεν εις τον βασιλέα την κόρην ενός από τους άρχοντας της πολιτείας· και αυτή έλαβε την ιδίαν τύχην με τας άλλας· εν κοντολογία καθ' ημέραν ηκούετο μία κόρη να υπανδρεύεται με τον βασιλέα, και την αυγήν μίαν βασίλισσαν καταδικαζομένην εις θάνατον.

Εκηρύχθη εις όλην την πολιτείαν ένας τέτοιος σκληρός και θηριώδης νόμος του βασιλέως· όθεν δεν ηκούετο άλλο, παρά θρήνοι αξιοδάκρυτοι πατέρων και μητέρων διά τας αδικοφονευομένας θυγατέρας τους· άλλες μητέρες πάλιν έτρεμαν διά να μη πάθουν το ίδιοι και οι θυγατέρες τους· και όλος ο λαός ήσαν εις μεγάλην σύγχυσιν, και αντί ευχές έδιδαν τόσες κατάρες του βασιλέως·

Ο βεζύρης, ο οποίος, ως είπαμεν, ήτον τόσο εναντίος εις τέτοια παράνομον απόφασιν του βασιλέως, είχε δύο θυγατέρας· και η μεν μεγαλύτερα ωνομάζετο Χαλιμά, η δε μικροτέρα Μεδινά· και αυτή η μικροτέρα δεν ήτον υστερημένη από κάποια προτερήματα επαινετά· αλλ' η Χαλιμά είχε πολλά μεγάλα προτερήματα· είχε μίαν ηρωικήν ανδρείαν, που υπερέβαινε την γυναικείαν φύσιν, είχε μίαν θαυμαστήν αγχίνοιαν, με ένα πνεύμα έξυπνον και με ένα μνημονικόν εξάαιρετον εις τόσο που όσα είχεν αναγνώσει ή ακούσει από ιστορίας τα εφύλαττεν εις την ενθύμησίν της· και σιμά εις ταύτα είχε μίαν ωραιότητα υπερθαύμαστον· διά ταύτα της τα προτερήματα ο πατέρας της την αγαπούσε καθ' υπερβολήν. Μίαν ημέραν λέγει του πατρός της· ζητώ μίαν χάριν και παρακαλώ την πατρικήν σου αγάπην να μη μου την αρνηθής. Απεκρίθη ο πατήρ της· εάν το ζήτημα είναι εύλογον, σου τάζω να το τελειώσω. Λέγει η Χαλιμά· είναι τόσο ευλογώτατον και δικαιοτάτον, ώστε έβαλα σκοπόν διά να εμποδίσω αυτόν τον σκληρόν και θηριώδη νόμον, και τον άδικον φόνον των κορασίδων της πολιτείας. Της λέγει ο βεζύρης· ο σκοπός σου είνε δύσκολος και αθεράπευτος, και εσύ μία τρυφερή κόρη πώς θέλεις κατορθώσει ένα τέτοιον έργον;

Τότε του λέγει η Χαλιμά· επειδή και με το μέσον σου ο βασιλεύς κάθε βράδυ λαμβάνει μίαν κόρην εις το κρεβάτι του, σε παρακαλώ να με παραστήσης εις αυτόν ως άλλην κόρην, διά να λάβω την τιμήν να κοιμηθώ μαζί του· και εγώ ηξεύρω τον τρόπον, με τον οποίον θέλει παρακινηθή ο βασιλεύς να εμποδισή πλέον ένα τέτοιον παράνομον θάνατον. Όταν ήκουσεν ο βεζύρης ταύτα τα λόγια, ετρόμαξεν η καρδιά του, και της λέγει· μη γένοιτο ποτέ τούτο, να φανώ εγώ παιδοκτόνος· ο βασιλεύς εξωρκίσθη εις την ψυχήν του, να αποφασίζη εις θάνατον κάθε αυγήν εκείνην που εκοιμήθη μαζί του την νύκτα· πώς έχω να ακούσω εγώ τέτοια απόφασιν και προσταγήν από τον βασιλέα; ή πρέπει να θανατωθώ εγώ, ή να υπακούσω εις την απόφασιν του βασιλέως διά να θανατώσω την θυγατέρα μου· τι πρέπει να κάμω; τα πατρικά μου χέρια να αιματώσω εις το αίμα της αγαπητής μου θυγατρός; μη γένοιτο ποτέ εις τον αιώνα. Πάλιν η Χαλιμά τον παρακαλεί να την ευχαριστήση εις τούτο της το ζήτημα, λέγοντάς του, ότι, αν αυτός δεν θελήση, αυτή μοναχή της θέλει παρασταθή εις τον βασιλέα. Ο βεζύρης της απεκρίθη θυμωμένος· εσύ γυρεύεις μοναχή σου τον θάνατόν σου, αντί να κάμης καλόν των άλλων, θέλεις πέσει εσύ εις την δυστυχίαν εκείνων, καθώς συνέβη εις τον γάιδαρον, που έστεκε

καλά, αλλά δεν ήξευρε να φυλάξη την ευτυχίαν του, έως που ύστερα εμετανόησε. Λέγει η Χαλιμά· τι δυστυχίαν έλαβεν ο γάιδaros; Της απεκρίθη ο βεζύρης· άκουσε και θέλεις μάθει.

Μ Υ Θ Ο Σ

Ο γάιδaros, το βόιδι και ο γεωργός.

Ευρίσκετο εις τα μέρη της Περσίας ένας πλούσιος πραγματευτής, ο οποίος είχε διάφορα υποστατικά και χωρία, ένθα εφύλαγε και διάφορα ζώα διά την χρείαν του· και είχε τούτο το προτέρημα να καταλαμβάνη τις γλώσσες και την ομιλίαν των ζώων, όμως δεν ηδύνατο να την κοινολογήση εις άλλους, διότι εκινδύνευε να χάση την ζωήν του. Μίαν ημέραν περιδιαβάζοντας εις τον τόπον οπού ετρέφοντο τα ζώα του, εις τον οποίον ήσαν δεμένα εις ένα παχνί ένας γάιδaros και ένα βόιδι, ήκουσε να ομιλούν αναμεταξύ των αυτά τα δύο ζώα, και το βόιδι εκαλοτύχιζε τον γάιδaron διά την ανάπαυσιν που είχε, λέγοντάς του· επαινώ και ζηλεύω την καλήν σου τύχην, που στέκεις πάντοτε εις ανάπαυσιν, τρώγοντας και πίνοντας και περιδιαβάζοντας εις τα λιβάδια, εκτός από ολίγον κόπον που κάμνεις, να βαστάς τον αυθέντην μας από το σπίτι έως το χωράφι, και από το χωράφι πάλιν εις το σπίτι.

Και εγώ εξ εναντίας κακοτυχίζω την μοίραν μου, οπού ποτέ ανάπαυσιν δεν έχω, αλλά κοπιάζω από την αυγήν έως το βράδυ διά να σύρω το αλέτρι, να οργώνω την γην, και να τραβώ τόσον βάρος με το αμάξι, εις τόσον οπού πολλές φορές κουράζομαι και δεν ημπορώ ούτε να φάγω, και όλην την νύκτα στέκω πλαγιασμένος εις τα κάτουρα και κοπριές μου και πάλιν την ερχομένην ημέραν παθαίνω τα ίδια· όθεν καλότυχος εσύ όπου ζης εις τέτοιαν ανάπαυσιν.

Αφού ήκουσεν όλα αυτά ο γάιδaros, άρχισε να του λέγη· αληθινά εσύ, με το όνομα που έχεις, δείχνεις να είσαι κοντροκέφαλος, αστόχαστος και μπουντιαλάς· τι απαντικαίνεις από τους κόπους σου να αποκτήσης; ο αυθέντης μας δεν @ μου το έχει διά χάριν αν ακούσης την συμβουλήν μου, σου τάσσω, ότι θέλεις ελευθερωθή από τους τόσοσους σου κόπους· η φύσις σε αρμάτωσε με όλες σου τις δυνάμεις διά να διαφεντεύεσαι και να φαίνεσαι φοβερός· και εσύ αφήνεις να σε καταφρονούν έτσι;

Άκουσε λοιπόν όταν έλθη ο γεωργός διά να σε ζεύξη εις το αλέτρι, εσύ εναντιώσου· δείξε τον θυμόν σου· όρμησε διά να τον κτυπήσης με τα κέρατα, κτύπα τα ποδάρια εις την γην και φόβισέ τον με το φοβερόν σου μούγκρισμα· και τα άχυρα που σου δίδει διά να φάγης μύρισέ τα, και άφησέ τα· και τότε θέλεις ιδεί πώς σε αφήνει εις ανάπαυσιν.

Απεκρίθη το βόιδι· καλά μου λέγεις, φίλε, σε ευχαριστώ· θέλω βάλει εις πράξιν την συμβουλήν σου, και ελπίζω να λάβη καλόν τέλος. Ύστερα από ταύτην την ομιλίαν εσιώπησαν· και ο πραγματευτής που ήτο παρών ήκουσεν όλην την συνομιλίαν τούτων των ζώων. Την ερχομένην αυγήν επήγεν ο γεωργός διά να πάρη το βόιδι να το ζεύξη εις το χωράφι, και το ευρίσκει εξαπλωμένον οπού ελαχομανούσε, και τα άχυρα σχεδόν άγγιχτα εις το παχνί· το σηκώνει, και πάσχει διά να το ζεύξη εις το αμάξι, και δεν ήτον τρόπος· εναντιώνεται το βόιδι, μουγκρίζει, κτυπά τα ποδάρια εις την γην, και χύνεται με τα κέρατα να κτυπήση τον γεωργόν. Βλέποντας έτσι ο γεωργός, και λογιάζοντας να είναι άρρωστον, το άφησεν εις το παχνί του, και επήγε να δώση την είδησιν του αυθέντου του του πραγματευτή, ότι το βόιδι είνε άρρωστον, και μου έκαμε τούτο και τούτο. Ο πραγματευτής, που ήξευρε κάλλιστα την συμβουλήν του γαϊδάρου, εκατάλαβεν, ότι το βόιδι ηθέλησε να την βάλη εις πράξιν και λέγει του γεωργού· πάρε τον γάιδαρον, και ζεύξε τον εις το αμάξι και εις το αλέτρι διά να οργώση όλην την ημέραν, και ο γεωργός έκαμε κατά την προσταγήν του αυθέντου του· αναγκάσθη λοιπόν ο γάιδαρος να σύρη εκείνην την ημέρα το αλέτρι στο χωράφι, κουρασθείς πολύ πειο περισσότερο από κάθε άλλη μέρα, επειδή δεν ήτο συνηθισμένος σε τέτοια δουλειά· και περιπλέον εξυλοκοπήθη τόσο από τον γεωργόν, οπού το βράδυ ο δυστυχής δεν ημπορούσε να σταθή εις τους πόδας του· τότε έλεγεν εις τον εαυτόν του· το παισίμιον είνε ιδικόν μου, η αγνωσία μου με έφερεν εις ταύτην την δυστυχίαν, και αν δεν εύρω καμμίαν μαργιολιάν διά να ελευθερωθώ, βέβαιος είναι ο αφανισμός μου· εγώ διά να ελευθερώσω το βόιδι, παθαίνω τα χειρότερα.

Τέτοια λέγοντας ο βεζύρης, εστράφηκε προς την θυγατέρα του και της λέγει· εσύ από την αγνωσίαν σου κάμνεις, καθώς έκαμεν ο γάιδαρος, διά να ελευθερώσης τις άλλες κορασίδες, εμβαίνεις εις κίνδυνον να χάσης την ζωήν σου· Λέγει του η Χαλιμά, το παράδειγμα που μου διηγήθης δεν είναι αρκετόν να μου γυρίση

την γνώμην εγώ δεν θέλω παύσει, ω πάτερ μου, να σε ενοχλώ, έως που να με παραστήσης εις τον βασιλέα. Βλέποντας ο βεζύρης ότι η θυγατέρα του πάντοτε στέκει εις το πείσμα της, της λέγει· η αγνωσία σου με παρακινεί να σε μεταχειρισθώ καθώς έκαμε την γυναίκα του αυτός ο πραγματευτής, που σου διηγήθηκα· και άκουσε πώς.

Μαθαίνοντας αυτός ο πραγματευτής την δυστυχίαν του γαιδάρου από τον γεωργόν, το βράδυ αφού αποδείπνησεν, εβγήκεν έξω το φεγγάρι με τα παιδιά του και με την γυναίκα του, σιμά οπού ήτον το παχνί του γαιδάρου, και του βοϊδιού, διά να ακούση τι θέλει ειπεί ο γάιδaros του βοϊδιού δι' όσα έπαθε· τότε ακούει τον γάιδaron και λέγει· τι σου φαίνεται, φίλε; πώς περνάς; Απεκρίθη το βόιδι· σε ευχαριστώ, αγαπητέ μου φίλε, διά την συμβουλήν που μου έδωκες· αφού έφυγες εσύ εγώ έφαγα όσα άχυρα ηύρα, και αναπαύθηκα έως το βράδυ, και τώρα είμαι ευχαριστημένος. Απεκρίθη ο γάιδaros· αλλ' αύριον, ειπέ μου, όταν ο γεωργός ήθελε σου φέρει διά να φάγης, τι έχεις να κάμης; Του λέγει το βόιδι· θέλω ακολουθήσει τα ίδια κατά την συμβουλήν σου, δεν θέλω φάγει έμπροσθέν του, θέλω του γυρίσει τα κέρατα εις σχήμα να τον κτυπήσω, θέλω καμωθή πώς είμαι άρρωστος και θέλω εξαπλωθή εις την γην ωσάν μισοπεθαμμένος.

Απεκρίθη ο γάιδaros· φίλε, στοχάσου καλά, διότι έτσι μ' αυτόν τον τρόπο θα αφανισθής· διότι απόψε όταν ερχόμεουν εδώ, ήκουσα ένα λόγον από τον αυθέντην, που μου έκαμε και ετρόμαξα πολύ διά την αγάπην που σου έχω. Λέγει το βόιδι· ειπέ μου, να ζης, τι ήκουσες; ήξευρε ότι ο αυθέντης μας ειπε του γεωργού αυτά τα θλιβερά λόγια, ήγουν, επειδή και το βόιδι δεν τρώγει, ούτε ημπορεί να σταθή εις τα ποδάρια του, αύριον να κράξης τον μακελλάρην να το σφάξη, και το μεν κρέας το αλατίζομεν, το δε δέρμα του το δίδομεν να το αργάσουν, διότι θέλει μας χρειασθή.

Αυτά είναι τα λόγια που ήκουσα, και έχω χρέος ως φίλος να σε συμβουλεύσω διά καλόν σου· όθεν αύριον ευθύς οπού σου φέρουν τα άχυρα, να σηκωθής και να αρχίσης να τρώγης με όρεξιν και ο αυθέντης από τούτο θα συμπεράνη ότι ιατρεύθης, και μεταβάλλει την απόφασιν ειδημή και κάμης αλλέως, θα είναι κακόν και ολέθριον δι' εσένα. Αυτή η ομιλία του γαιδάρου έφερε τέτοιο αποτέλεσμα οπού το βόιδι ακούοντας αυτήν την νέαν συμβουλήν του γαιδάρου, έμεινε συγχυσμένον, και εμούγκριζε με μίαν φοβεράν φωνήν. Ο πραγματευτής ακούοντας και των δύο την

ομιλίαν άρχισε να γελά εις τρόπον, οπού δεν ηδύνατο να σταματήση από τα γέλια. Η γυναίκα του, που ήτον παρούσα, έμεινεν εκστατική, και λέγει του ανδρός της· ειπέ μοι διατί γελάς τόσον διά να γελάσω και εγώ; Αυτός της απεκρίθη· φθάνει σου τόσον, το να με ακούης να γελώ. Εκείνη του είπεν· όχι, θέλω να μάθω και την αφορμήν. Λέγει της ο άνδρας· δεν ημπορώ να σε ευχαριστήσω· ήξευρε μόνον ότι γελώ δι' εκείνα που ο γάιδαρος είπε του βοϊδιού, αλλά το επίλοιπον δεν ημπορώ να το ειπώ, διότι είναι κρυφόν. Λέγει του η γυναίκα· και ποίος σε εμποδίζει να μου φανερώσης ένα τέτοιον κρυφόν; Της απεκρίθη ο άνδρας· γνώριζε, ότι κινδυνεύει η ζωή μου. Τότε θυμωμένη η γυναίκα του λέγει· εσύ γελάς με μένα, και με περιπαίζεις, αλλά γνώριζε, μα τον μέγαν μας Προφήτην, αν δεν μου ειπής τι είπεν ο γάιδαρος του βοϊδιού δεν έρχομαι απόψε να κοιμηθώ μαζί σου· και με τούτα τα λόγια εμβήκαν εις το σπίτι, και έκλαιεν οληνύκτα και ο άνδρας της εκοιμήθη μοναχός, και ήτον πολύ λυπημένος διότι την αγαπούσε. Την αυγήν πάλιν την παρακαλεί να παύση, και αυτή του λέγει, ότι, αν δεν μου ειπής το τι είπεν ο γάιδαρος, εγώ δεν θέλω παύσει να κλαίω. Της αποκρίνεται ο άνδρας, ότι, αν σου το ειπώ, κινδυνεύει η ζωή μου. Και αυτή λέγει του, ας γίνη ότι γίνη, θέλω να το μάθω, ειδημή από την λύπην μου και από το κλαύσιμον αρρωστώ και αποθνήσκω. Εις τέτοιον πείσμα και ισχυρογνωμίαν της γυναικός ο δυστυχής άνδρας της ευρίσκετο εις μεγάλην στενοχωρίαν, λύπην και αδημονίαν, και μη ηξεύροντας τι να αποφασίση εκάθητο λυπημένος έξω εις το προαύλιον, και στοχαζόμενος αν πρέπει να της φανερώση το μυστήριον και να θυσιάση την ζωήν του, ή να αφήση την γυναίκα του να αποθάνη την οποίαν αγαπούσε καθ' υπερβολήν.

Ακολουθώντας την ομιλίαν ο βεζύρης, άκουσε, αγαπητή μου Χαλιμά, της λέγει· αυτός ο πραγματευτής είχε πενήντα όρνιθες και ένα πετεινόν, και εις φύλαξιν αυτών ένα σκύλλον· τότε βλέπει ο πραγματευτής τον σκύλλον, και τρέχει κυνηγώντας τον πετεινόν, και του λέγει ο σκύλλος· ξεδιάντροπε πετεινέ, δεν βλέπεις ότι ο αυθέντης μας είναι εις μεγάλην λύπην και κινδυνεύει να χάση την ζωήν του, διά την γυναίκα του την κυράν μας, οπού του ζητεί να της φανερώση ένα μυστικόν τέτοιον, οπού κινδυνεύει η ζωή του, και όλοι οι δούλοι του σπιτιού είμεθα εις μεγάλην λύπην, ότι ο θάνατος του αυθέντου μας είναι η δυστυχία μας, και συ χωρίς να στοχασθής τίποτε χαίρεσαι και καβαλικεύεις τις όρνιθές σου με

τόσην αδιαντροπιάν; Απεκρίθη ο πετεινός εις τους ονειδισμούς του σκύλλου, και λέγει του· να σου ειπώ, ο αυθέντης μας, ως φαίνεται, έχει ολίγην γνώσιν να λυπῆται τόσον, και να μην ημπορή να κρατή εις την υποταγήν του μίαν γυναίκα· και εγώ που έχω πενήντα, όλες τις κρατώ εις τέτοιαν υποταγήν, οπου ό,τι να τους ειπώ ευθύς με υπακούουν, και κάνουν το θέλημά μου· και αυτός έχει μίαν, και δεν ηξεύρει να την σωφρονίση; Λέγει ο σκύλλος· και τι θέλεις να της κάμη διά να σιωπήση; Άκουσε, φίλε σκύλλε, λέγει ο πετεινός· Έπρεπεν ο αυθέντης να κλεισθή μαζί της εις το ίδιον σπίτι, ύστερα να πιάση ένα ξύλον να της δώση ένα καλόν ράβδισμα και τότε θέλεις ιδεί πώς του υποτάσσεται.

Ο πραγματευτής, που εκαταλάμβανε την ομιλίαν των ζώων και ήκουσε τα όσα είπεν ο πετεινός του σκύλλου, χωρίς αργοπορίαν έβαλεν εις πράξιν όλην την συμβουλήν του πετεινού· και έτσι η γυναίκα του έπαυσεν από το ζήτημά της, το οποίον έβανεν εις κίνδυνον την ζωήν του ανδρός της.

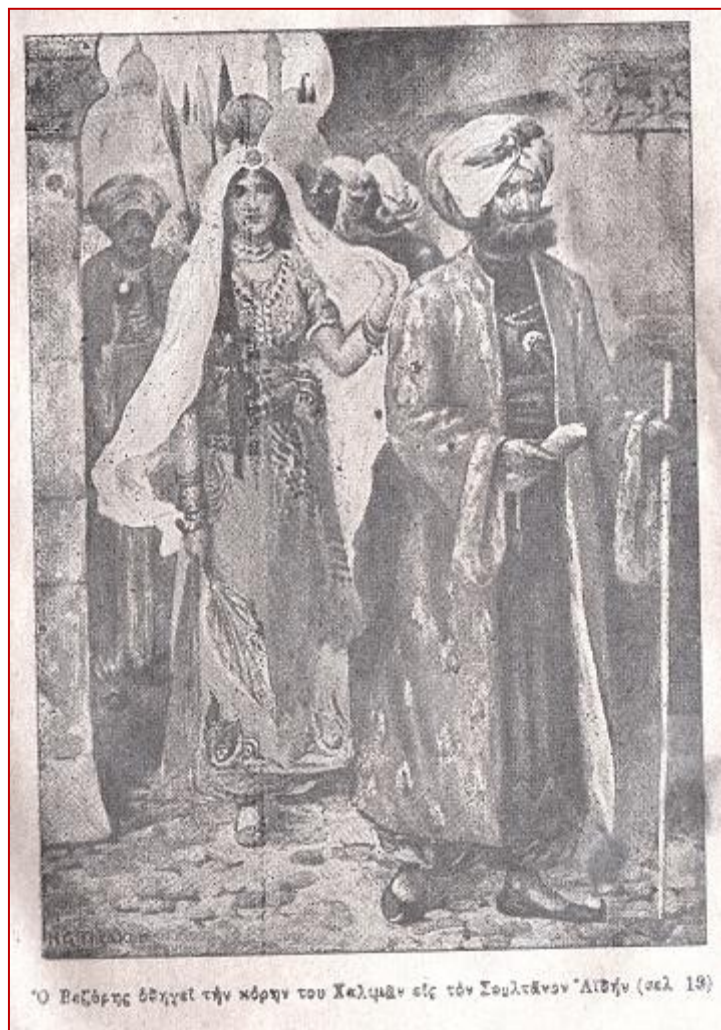
Τότε ο βεζύρης λέγει· τι σου φαίνεται, Χαλιμά; εσύ έχεις την ιδίαν γνώμην με την γυναίκα εκείνου του πραγματευτού· όθεν σου τυχαίνει να πάθης τα ίδια· απεκρίθη η Χαλιμά· παρακαλώ σε, κύριε μου αγαπητέ, να μη σου βαρυφανή αν στέκω εις αυτήν μου την γνώμην· η ιστορία εκείνης της γυναικός δεν δύναται να αλλάξη την απόφασίν μου· εγώ ημπορώ να σου διηγηθώ παρόμοιες ιστορίες πολλές, που να σε καταπείσουν εις την γνώμην μου· όθεν ματαίως κοπιάζεις, και ως είπα, αν δεν με παρουσιάσης εις τον βασιλέα, εγώ λαμβάνω το θάρρος μόνη μου να παρουσιασθώ. Βλέποντας ο βεζύρης ότι δεν κατορθώνει τίποτε, επήγεν εις τον βασιλέα να του δώση την είδησιν, ότι την ερχομένην βραδιάν μέλλει να του φέρη την Χαλιμάν εις το κρεβάτι. Ακούοντάς το ο βασιλεύς εθαύμασε διά την θυσίαν, που του επρόσφερεν ο βεζύρης και του λέγει· πόθεν εκινήθης εις τούτο; Απεκρίθη ο βεζύρης· εξ ιδίας της θελήσεως, ω βασιλεύ, αυτή μου εξήτησε ταύτην την χάριν και επροτίμησε να γίνη μίαν νύκτα νύμφη του βασιλέως παρά να ζήση· η δυστυχισμένη της τύχη εις τούτο την κατήντησε. Λέγει του ο βασιλεύς· φυλάξου να μη με απατήσης· θέλω αύριον, όταν σου την παραδώσω, να την θανατώσης, διότι, αν κάμης κανένα δόλον, ήξευρε βέβαια ότι θα θανατώσω εσένα· Λέγει ο βεζύρης· υπόσχομαι της βασιλείας σου να τελειώνω πιστώσ την προσταγήν σου.

Ο βεζύρης επήγε να δώσει είδηση της Χαλιμάς, πως την έταξε του βασιλέως· η Χαλιμά εδέχθη τούτο το χαροποιόν μήνυμα με μεγάλην αγαλλίασιν, και ευχαρίστησε τον πατέρα της πολύ· αλλά βλέποντάς τον πολύ λυπημένον του λέγει, διά να χαρή, και να μη λυπάται διότι την υπάνδρευσε με τον βασιλέα, ούτε θέλει μεταννοήσει εις τούτο, μάλιστα να είνε βέβαιος, ότι θέλει χαρή εις το επίλοιπον της ζωής του.

Η Χαλιμά τότε χαρούμενη άρχισε να στολίζεται και να ετοιμάζεται διά να παρουσιασθή εις τον βασιλέα· και προτού να φύγη έκραξε την αδελφήν της Μεδινά κρυφά και της λέγει· αγαπημένη μου αδελφή, εγώ έχω χρείαν μεγάλην από εσέ και σε παρακαλώ να μη μου ειπής όχι· ήξευρε ότι ο πατέρας μας έχει να με προσφέρει εις τον βασιλέα διά να γίνω νύμφη του και μη φοβήσαι τίποτε διά τούτο· μόνον άκουσέ με ευθύς που θα υπάγω έμπροσθεν εις τον βασιλέα, θέλω τον παρακαλέσει να έλθης και συ να κοιμηθής εκεί εις τον ίδιον νυμφικόν θάλαμον, διά να λάβω την ευχαρίστησιν να χαρώ ακόμη εκείνην την νύκτα την συντροφιά σου· και αν λάβω αυτήν την χάριν, καθώς ελπίζω, ενθυμήσου με προσοχήν να με ξυπνήσης την αυγήν μίαν ώραν προτού να εξημερώση και να μου ειπής ταύτα τα λόγια· «Αγαπημένη μου αδελφή, προτού να ξημερώση, που σχεδόν λείπει ολίγον, να μου διηγηθής μίαν μυθολογίαν από εκείνες τις εύμορφες παραβολές που ηξεύρεις»· και εγώ ευθύς θέλω σου διηγηθή μίαν και ελπίζω με τούτο το μέσον να ελευθερώσωμεν τον λαόν από ένα τέτοιου είδους άδικον θάνατον. Η Μεδινά της απεκρίθη, ότι είνε έτοιμη να κάμη όσα της παρήγγειλεν.

Φθάνοντας τέλος πάντων η ώρα διά να υπάγουν εις το κρεβάτι, ο βεζύρης έφερε την Χαλιμάν εις το παλάτι και παρουσιάζοντάς την του βασιλέως εις τον θάλαμον ανεχώρησεν. Ο βασιλεύς την επρόσταξε να ξεσκεπάση το πρόσωπόν της και βλέποντας την έτσι ευμορφοτάτην έμεινεν εκστατικός, την θεωρεί όμως οπού κλαίει και θλίβεται απαρηγόρητα και την ερώτησε την αφορμήν. Η Χαλιμά του απεκρίθη· κραταιότατε βασιλεύ, έχω μίαν αδελφήν πολύ αγαπημένην και επιθυμούσα να κοιμηθή και αυτή εδώ εις ένα μέρος ταύτην την νύκτα, διά να λάβω ακόμη αυτήν την παρηγορίαν και ευχαρίστησιν να την αποχαιρετήσω· όθεν παρακαλώ την βασιλείαν σου, να μη μου αρνηθή ταύτην την χάριν· Ο βασιλεύς απεκρίθη· μετά χαράς σου· και ευθύς επρόσταξε να

έλθη η Μεδινά και να της ετοιμάσουν το κρεββάτι από το μέρος της αδελφής της ολίγον ξέμακρα. Και ιδού έφθασεν η Μεδινά. Τότε ο βασιλεύς επλάγιασεν εις το βασιλικόν ολόχρυσον κρεββάτι με την Χαλιμάν και η Μεδινά εις άλλο ετοιμασμένον δι' αυτήν. Προτού λοιπόν να ξημερώση, εξύπνησεν η Μεδινά και κράζει την Χαλιμάν· αγαπητή μου αδελφή, αν δεν κοιμάσαι, σε παρακαλώ, προτού να ξημερώση, οπού ολίγον ακόμη λείπει, να μου διηγηθής μίαν από εκείνες τις εύμορφες μυθολογίες, που ηξεύρεις· αλλοίμονον, ίσως αυτή είνε η υστερινή φορά, που λαμβάνω μίαν τέτοιαν ευχαρίστησιν. Η Χαλιμά, αντί να αποκριθή της αδελφής της, γυρίζει προς τον βασιλέα και του λέγει· παρακαλώ την βασιλείαν σου, αν ορίζη να μου χαρίση ταύτην την παρηγορίαν, διά να ευχαριστήσω την αδελφήν μου. Λέγει ο βασιλεύς· ας γίνη το θέλημά σου· και αφού συνωμίλησεν ερωτικά με τον βασιλέα, λέγει του βασιλέως και της αδελφής της· άκουσε, αγαπημένη μου Μεδινά· και ήρχισεν κατά τον ακόλουθον τρόπον.

“Ο Βασιλεύς έδωκε την κόρην του Χαλιμάν εις τον Σουλτάνον “Αϊθίν (σελ 19)

Ιστορία του πραγματευτού και Τελωνίου.

Γαληνότατε βασιλεύ, ήτο μίαν φοράν ένας πραγματευτής πλουσιώτατος, είχε πολλά υπάρχοντα κινητά και ακίνητα και εις διαφόρους τόπους, είχε πραγματείες συντροφικώς με πολλούς· και εσυνήθιζε κατά τις χρείες του να πηγαίνη ν' ανταμώνη τους συντρόφους του εις κάποιες μακρυνές πολιτείες. Μίαν φοράν γυρίζοντας από ένα τέτοιόν του ταξίδι και ευρισκόμενος εις ένα τόπον έρημον και άνυδρον εβιάσθη από την καύσιν του ηλίου, από την δίψαν, και από την οδοιπορίαν να παραστρατήση, διά να εύρη κανένα δένδρον και νερόν διά να αναπαυθή εις τον ίσκιον. Όθεν έφθασεν εις κάποια δένδρα, όπου ήτον και βρύσι· και εκεί εξεπέξευσεν εις τον ίσκιον· και ύστερα έβγαλεν από το δισάκκιόν του ολίγον παξιμάδι και μερικούς χουρμάδες, και τρώγοντας έρριχνε τα κόκκαλα των χουρμάδων προς το ένα και άλλο μέρος· και όταν ετελείωσε το γεύμα του, ως καλός Τούρκος που ήτον, εσηκώθη και επήρεν ασβέστι και εγονάτισε να προσκυνήση, και προτού να τελειώση το προσκύνημά του, όντας γονατισμένος, βλέπει έξαφνα και του παρουσιάζεται ένα φοβερόν Τελώνιον, μαλλιαρόν ωσάν ένας Σάτυρος, και εκρατούσεν ένα φοβερόν σπαθί εις το χέρι του, φοβεριζοντάς τον να τον θανατώση.

Ο δυστυχισμένος πραγματευτής έμεινε μισαποθαμμένος από την τρομάραν του, έπεσεν εις τα πόδια του Τελωνίου, και το παρακαλεί μετά δακρύων να τον αφήση, διότι δεν έκαμε κακόν κανένα, και δεν έχει κανένα πταισίμον. Απεκρίθη το Τελώνιον καθώς εσύ εσοκότωσης τον υιόν μου, έτσι τυχαίνει να σε σκοτώσω και εγώ. Λέγει ο πραγματευτής· αυθέντη μου, σου ζητώ έλεος, διότι εγώ ούτε τον ηξεύρω, αλλ' ούτε είδα τον υιόν σου, και πώς είνε δυνατόν να τον εσοκότωση; Λέγει το Τελώνιον· όταν έτρωγες τους χουρμάδες, δεν ήσουν εσύ που έρριχνες τα κόκκαλα εδώ και εκεί; Ναι, απεκρίθη ο πραγματευτής· τότε επερνούσεν, είπε το Τελώνιον, ο υιός μου και τον εκτύπησες με ένα κόκκαλον εις το μάτι και τον εθανάτωσης· όθεν όποιος σκοτώνει, πρέπει να τον αποκεφαλίσουν· βέβαια, λέγει ο πραγματευτής, όμως εγώ δεν έχω πταισίμον, διότι ούτε τον είδα ούτε θεληματικώς το έκαμα. Του λέγει το Τελώνιον, δεν είναι πρόφασις αυτή και τον αρπάζει από το χέρι, τον ρίχνει εις την γην και σηκώνει το σπαθί να τον αποκεφαλίση. Ο κακότυχος πραγματευτής κλαίοντας με πικρά δάκρυα εφώναζε ότι δεν έχει

παισίμον και ότι δεν του εσκότωσε τον υιόν, και έκραζε ότι είναι αθώς και εθρηνούσε την γυναίκα του και τα παιδιά του, λέγοντας τα πλέον θλιβερά και παραπονετικά λόγια, οπού ημπορεί να ειπή όποιος ευρίσκεται εις τέτοιαν δυστυχισμένην περίστασιν.

Το Τελώνιον κρατώντας πάντοτε το σπαθί γυμνόν έλαβεν ολίγην υπομονήν έως που ο δυστυχής πραγματευτής να τελειώση τους θρήνους του, και λέγει του· όλα αυτά τα θλιβερά λόγια σου δεν αξίζουν τίποτε, εσύ εσκότωσες τον υιόν μου, πρέπει εγώ να σε σκοτώσω, έτσι απεφάσισα... Τελειώνοντας τούτους τους λόγους η Χαλιμά και ηξεύροντας ότι ο βασιλεύς συνηθίζει να σηκώνεται ενωρίς να προσκυνήση και ύστερα να υπάγη εις το συμβούλιόν του εισώπησε. Τότε λέγει της η Μεδινά· ω τι θαυμαστή διήγησις, αδελφή μου. Απεκρίθη η Χαλιμά· ήξευρε ότι η ακόλουθος διήγησις είνε πολύ θαυμασιώτερα· και αν ο βασιλεύς με αφήση να ζήσω ακόμη σήμερον, την ερχομένην ημέραν θέλω σου διηγηθή και το επίλοιπον με το θέλημά του. Ο βασιλεύς που την είχε ακούσει με όρεξιν, είπεν εις τον εαυτόν του· την αφίνω ακόμη σήμερον να ζήση έως αύριον και όταν ακούσω το τέλος του μύθου, τότε την αποφασίζω εις θάνατον χωρίς άλλο· η διήγησις της όμως και η ωραιότης της μου αρέσουν υπερβολικά.

Αποφασίζοντας λοιπόν ο βασιλεύς να μη την θανατώση εσηκώθη από την κλίνην διά να κάμη το προσκύνημά του και να υπάγη εις το συμβούλιον διά τας υποθέσεις της βασιλείας του· Εκείνην την νύκτα ο βεζύρης επέρασε με μεγάλην αδημονίαν και θλίψιν, θρηνώντας την κακήν τύχην της θυγατρός του· και μάλιστα οπού αυτός ο ίδιος έμελλε να την αποκεφαλίση· και την αυγήν, όταν επρόσμενε τον βασιλέα διά να του δώση την θλιβεράν απόφασιν του θανάτου της θηγατρός του, βλέποντάς τον να πηγαίνη εις τον συμβούλιον χωρίς να του δώση καμμίαν προσταγήν, έμεινε θαυμασμένος με κάποιαν ελπίδα και χαράν.

Την ερχομένην νύκτα επήγεν ο βασιλεύς εις το κρεβάτι του μαζί με την Χαλιμάν. Την αυγήν προς το ξημέρωμα η Μεδινά λέγει της Χαλιμάς· αγαπητή μου αδελφή, σε παρακαλώ να ακολουθήσης την χθεσινήν διήγησιν. Τότε ο βασιλεύς χωρίς να καρτερήση να του ζητήση άδειαν, λέγει της Χαλιμάς· εξηκολούθει την διήγησιν σου την χθεσινήν, διότι είμαι περίεργος να ακούσω το τέλος· και έτσι ήρχισεν η Χαλιμά κατά τον ακόλουθον τρόπον.

Όταν ο δυστυχής πραγματευτής είδεν ότι το Τελώνιον χωρίς άλλο έπρεπε να τον αποκεφαλίση, άρχισε να θρηνή μεγαλοφώνως, και λέγει του· σε παρακαλώ, άκουσε ακόμη ένα λόγον, λάβε ταύτην την καλωσύνην να περιμένης ολίγον καιρόν, διά να υπάγω να αποκαιρηήσω την γυναίκα μου και τα παιδιά μου, και τακτοποιήσω τα υπάρχοντά μου κάμνοντας διαθήκην διά να μη γεννηθούν σκάνδαλα, κρίσεις και διχόνοια αναμεταξύ εις τους υιούς μου μετά τον θάνατόν μου, και έπειτα θέλω έλθει εδώ εις τον ίδιον τόπον διά να με αποκεφαλίσης. Λέγει του το Τελώνιον αν εγώ σου δώσω την άδειαν αυτήν, εσύ δεν γυρίζεις πλέον και πώς έχω να βεβαιωθώ; Λέγει ο Πραγματευτής εγώ σου κάμνω όρκον εις τον μέγαν Προφήτην, ότι θα γυρίσω χωρίς καμμίαν πρόφασιν. Τότε λέγει το Τελώνιον· πόσον καιρόν θέλεις να σου χαρίσω; Απεκρίθη ο πραγματευτής· ένα μόνον χρόνον, διά να ημπορέσω να ετοιμασθώ και να τακτοποιήσω τας υποθέσεις του σπιτιού μου, και από δω και ένα χρόνον έρχομαι να σε εύρω εδώ. Λέγει το Τελώνιον ορκίζεσαι εις τον Προφήτην να σταθής εις τον λόγον σου; ναίσκε, λέγει ο Πραγματευτής. Τον δέχεσαι διά μάρτυρα και εγγυητήν; Λέγει το Τελώνιον. Τον δέχομαι, λέγει ο Πραγματευτής, και να είσαι βέβαιος ότι θέλω φυλάξει την υπόσχεση μου. Μετά ταύτα τα λόγια τον αφήκε το Τελώνιον σιμά εις την βρύσιν και έγινε άφαντον.

Αφού συνήλθεν ο Πραγματευτής από τον φόβον του εκαβαλίκηυσε το άλογον του και φεύγοντας από εκείνον τον τόπον ηκολούθησε την στραταν του· αλλ' εάν έπρεπε να χαρή διά τον κίνδυνον που απέφυγεν, ελυπείτο υπερβολικά διά τον όρκον που έκαμε. Και φθάνοντας εις το σπίτι του τον εδέχθησαν τα παιδιά του και η γυναίκα του μετά χαράς μεγάλης· αλλά βλέποντάς τον έτσι λυπημένον συνεπέραναν ότι θα του συνέβη κάτι εις το ταξίδι του· και όταν έμαθον παρά του ιδίου τα όσα του συνέβησαν με το Τελώνιον έπεσαν όλοι εις μεγάλην λύπην και θρήνον απαρηγόρητον, και μάλιστα διά τον όρκον, που ήτο αδύνατον να τον παραβή, όθεν και το συμβάν εφαινετο αθεράπευτον.

Ο Πραγματευτής λοιπόν άρχισε να διατάξη τα υπάρχοντά του με την διαθήκην του, να τα μοιράση εις τους υιούς του, να αφήση επιτρόπους εις τα ανήλικα παιδιά, να διορίση τον μερίδιον της γυναικός του, και άλλα παρόμοια· έπειτα ελευθέρωσεν όλους τους σκλάβους και σκλάβες του, διεμοίρασεν ελεημοσύνας εις τους πτωχούς· και τέλος πάντων εφιλοδώρησε τους φίλους του και τους

απεχαιρέτησεν. Ως τόσον έφθασε και ο διωρισμένος καιρός να πληρώση τον όρκον του· όθεν αποχαιρετώντας τους συγγενείς και οικιακούς του εν μέσω κλαυθμών και οδυρμών ανεχώρησε διά το θανατηφόρον ταξείδι. Όταν έφθασεν εις τον διωρισμένον τόπον, εκάθισε σιμά εις την βρύσιν με λύπην μεγάλην και αναστεναγμόν θανάτου, προσμένων το Τελώνιον.

Εις τούτο το αναμεταξύ, ιδού βλέπει και διαβαίνει απεκεί ένας σεβάσιμος γέρων, με μίαν έλαφον σύροντάς την· πλησιάζει εις αυτόν και τον ερωτά ο γέρων την αιτίαν πως ήλθεν εις ένα τέτοιον έρημον τόπον, όπου κατοικούν τα εναέρια και πονηρά Τελώνια. Ο Πραγματευτής του διηγήθη όλον το αξιοθρήνητον συμβάν. Τότε ο γέρων του λέγει· θέλω να προσμένω και εγώ εδώ διά να ιδώ το Τελώνιον και να γίνω μάρτυς εις τέτοιον συμβάν, και εκάθισε σιμά του συνομιλώντας παρόμοια. Και μετ' ολίγον ιδού έρχεται ένας άλλος γέρων με δυο σκυλλιά μαύρα συντροφεμένος, επλησίασεν αυτούς, τους εκαιρέτησε και τους ηρώτησε πώς ευρέθησαν εις ένα τέτοιον έρημον τόπον. Τότε ο γέρων που είχε την έλαφον, τον επληροφόρησε δι' όσα συνέβησαν μεταξύ του Πραγματευτού και του Τελωνίου. Απεκρίθη εκείνος· είμαι περίεργος να προσμείνω διά να ιδώ το αποβησόμενον· και εκάθισε σιμά εις τους άλλους. Και εν τω αναμεταξύ που συνωμιλούσαν οι τρεις, ιδού φθάνει ένας τρίτος γέρων, και αυτός πλησιάζοντας τους ηρώτησε διατί ο πραγματευτής ήτο έτσι λυπημένος και αδημονών. Και αυτοί τον επληροφόρησαν δι' όσα του συνέβησαν και ότι επρόσμεναν το Τελώνιον. Τότε και ο τρίτος γέρων με την γνώμην των άλλων έμεινε να ιδή το αποβησόμενον. Και μετ' ολίγην ώραν παρετήρησαν μακράν και είδον εις εκείνες τις πεδιάδες ωσάν ένα σκοτεινόν καπνόν, ήγουν ωσάν ένα σύγνεφον από κονιορτόν που το σηκώνει ο άνεμος και όταν επλησίασεν εις αυτούς με μεγάλην βοήν και ταραχήν, άνοιξε το σύγνεφον και βγήκε το Τελώνιον και τρέχοντας αρπάζει τον Πραγματευτήν από το χέρι με το σπαθί ξεγυμνωμένον και του λέγει· σηκώσου· θέλω να σε αποκεφαλίσω καθώς εσύ εσκοτώσες τον υιόν μου. Ο δυστυχής Πραγματευτής ομού και οι τρεις γέροντες έμειναν τρέμοντες και κλαίοντες· έλαβεν όμως ολίγον θάρρος ο πρώτος γέρων και πίπποντας εις τους πόδας του Τελωνίου και καταφιλώντάς τους έλεγεν· Ω ηγεμών και αρχηγέ των Τελωνίων, σε παρακαλώ να λάβης ολίγην υπομονήν, κάμνοντάς μου την χάριν να ακούσης την ιστορίαν μου και αυτής της ελάφου· και αν μεν την εύρης πλέον αξιάκουστον και θαυμαστήν από το συμβάν τούτου

του πραγματευτού, ημπορώ να επιτύχω παρά σου ταύτην την χάριν, να συγχωρήσης ένα τρίτον από το έγκλημα του Πραγματευτού. Το Τελώνιον εστάθη ολίγον, ωσάν να εστοχάζετο τι έχει να αποφασίση· έπειτα λέγει· ας γίνη το ζήτημά σου ως είπες.

Ιστορία του πρώτου γέροντος και της ελάφου.

Αυτή η έλαφος που βλέπετε, λέγει ο γέρον, ήτον εξαδέλφη μου και την εστεφανώθηκα ως γυναίκα μου όντας 12 χρόνων και έζησα μαζί της τριάντα χρόνους χωρίς να αποκτήσωμεν κανένα τέκνον. Αλλ' εγώ έχοντας επιθυμίαν διά τέκνα αγόρασα μίαν σκλάβαν με την οποίαν απέκτησα υιόν, τον οποίον αγαπούσα ολοψύχως· και όταν ο υιός μου έφθασεν εις χρόνους δώδεκα της ηλικίας του, εγώ διά κάποιες μου αναγκαίας υποθέσεις μέλλοντας να αναχωρήσω εις ένα ταξίδι μακρινόν, άφησα τον υιόν μου και την μητέρα του εις την επίβλεψιν ταύτης της γυναικός μου, συσταινόντάς τους εις την αγάπην της και εις την περιποίησίν της, έως που να επιστρέψω από το ταξίδι· αλλ' η γυναίκα μου που είχε λάβει φθόνον, μίσος και ζήλειαν εναντίον του υιού μου και της μητρός του, μετά την αναχώρησίν μου αυτή εύρε τον τρόπον να εκπληρώσει την επιθυμίαν της. Επεδόθη εις την μαγικήν τέχνην και εις ολίγον καιρόν την έμαθεν, εις τόσον που με αυτήν την μαγειαν μετεμόρφωσε, τον μεν υιόν μου εις μοσχάρι, την δε μητέρα του εις αγελάδαν· έπειτα κράζει τον ζευγίτην και του λέγει· ιδού σου παραδίδω ταύτην την αγελάδαν με το μοσχάρι της, διά να τα φυλάξης έξω εις το χωρίον διά χρείαν του σπιτιού, κατά την παραγγελίαν του αυθέντου μου.

Όταν εγύρισα από το ταξίδι μου, ερεύνησα και ερώτησα τον υιόν μου, και διά την μητέρα του την σκλάβαν μου πού είναι. Μου απεκρίθη η γυναίκα μου, ότι η μεν σκλάβα απέθανεν, ο δε υιός σου έχει δύο ή τρεις σχεδόν μήνες, που εκάθη από το σπίτι χωρίς να ηξεύρη ούτε αυτή τι έγιναν. Εγώ εις τέτοιαν είδησιν έλαβα μεγάλην λύπην διά τον θάνατον της σκλάβας· διά δε τον υιόν μου έλαβον κάποιαν ελπίδα παρηγορίας, μήπως και τον ξαναϊδώ· αλλά μετά έξ μήνας έφθασε και το Μπαϊράμι, χωρίς να λάβω καμμίαν είδησιν διά τον υιόν μου. Τότε παρήγγειλα του ζευγίτου μου να μου φέρη την πλέον παχυτέραν αγελάδαν διά να την θυσιάσω εις το Κορμπάνι. Ο ζευγίτης εξεπλήρωσε την προσταγήν μου και μου έφερε την αγελάδαν, η οποία ήτον η σκλάβα μου εις εκείνην την μορφήν· βλέπω την αγελάδαν να κλαίη και να κάνη κάποια

κινήματα, που με παρεκίνησαν εις ευσπλαγχνίαν διά να μη την θυσιάσω αλλ' η γυναίκα μου που ήτον παρούσα μετεχειρίσθη κάθε τρόπον και πανουργίαν, εις τόσον που με κατέπεισε να προστάξω τέλος πάντων τον ζευγίτην να την θυσιάση· το οποίον και έκαμεν ο ζευγίτης· αλλ' αφού την έσφαξεν έμεινε το πετσί μόνον και τα κόκκαλα, αν και εφαινότο πολύ παχειά. Όταν λοιπόν την είδα έτσι ακαμνήν, επρόσταξα τον ζευγίτην να μου φέρη ένα καλόν και παχύ μοσχάρι να θυσιάσω· και αυτός μου έφερε τον υιόν μου εις το σχήμα του μοσχαρίου. Τούτο, ότε με είδεν, ευθύς ώρμησε και έπεσεν εις τους πόδας μου μουγκρίζοντας και κλαίοντας, ωσάν να ήθελε να μου φανερώση πως είναι υιός μου, και να μη τον θανατώσω· εγώ από μίαν εσωτερικήν κίνησιν του αίματος έλαβον τόσην συμπάθειαν και ευσπλαγχνίαν, που απεφάσισα να μη το θυσιάσω· τόσον η φύσις μου εκίνησε την καρδίαν εις έλεος, που επρόσταξα τον ζευγίτην να το γυρίση οπίσω εις το ζευγάρι και να μου φέρη ένα άλλο. Η γυναίκα μου μετεχειρίσθη τόσους τρόπους διά να με καταπέιση να το θυσιάσω τότε, όμως εγώ πάντοτε σταθερός εις την γνώμην μου της υπεσχέθην διά το ερχόμενον Μπαϊράμι, διά να παύση.

Την ερχομένην ημέραν από την αυγήν ήλθεν ο ζευγίτης μου και με εζητούσε διά να μου ομιλήση και να μου φανερώση ένα μυστικόν, και λέγει μου· αυθέντη, εγώ έχω μίαν θυγατέρα, που καταλαμβάνει την μαγείαν, και εκθές όταν είδεν ότι που εγύρισα οπίσω το μοσχάρι καθώς με επρόσταξες, πρώτον εγέλασε και ύστερα έκλαυσε· και την ερώτησα την αιτίαν και μου είπεν, ότι τούτο το μοσχάρι είναι ο υιός του αυθέντου μας, που η γυναίκα του η κυρά μας το μετέβαλεν εις μοσχάρι, και την μητέρα του εις αγελάδαν και εγέλασα χαρούμενη, επειδή το είδα ζωντανόν· έπειτα έκλαυσα διά την μητέρα του, που εθυσιάσθη.

Εγώ ακούοντας τέτοια λόγια από τον ζευγίτην έτρεξα ευθύς να ιδώ τον υιόν μου· τον αγκαλιάζω, τον φιλώ, όμως αυτός δεν ηδύνατο να μου αποκριθή· κράζω ευθύς την θυγατέρα του ζευγίτου, την παρακαλώ και της τάζω όλα μου τα υπάρχοντα, αν ημπορή να μεταμορφώση τον υιόν μου εις την πρώτην του μορφήν. Και αυτή μου απεκρίθη, ότι ημπορεί και είναι έτοιμη να το κάμη, όμως με δύο υποσχέσεις τοιαύτας, ήγουν να της δώσω τον αυτόν μου υιόν διά άνδρα, και να της δώσω ελευθερίαν διά να τιμωρήση εκείνην

που τον εμεταμόρφωσεν εις τέτοιον σχήμα· και εγώ της υποσχέθηκα και τα δύο ζητήματα.

Τότε αυτή έλαβεν ένα αγγείον γεμάτο νερόν, επάνω εις το οποίον είπε κάποια λόγια μυστικά, έπειτα γυρίζοντας προς το μοσχάρι του είπεν· ω μοσχάρι αν ίσως και είσαι φυσικά αληθινόν τέτοιον, καθώς τώρα φαίνεσαι, να απομείνης πάντοτε τέτοιον, ειδέ μη και είσαι άνθρωπος μεταμορφωμένος εις μοσχάρι από τέχνην μαγικήν, σε προστάζω με τούτο το νερόν να λάβης την φυσικήν σου μορφήν και το είδος σου· και λέγοντας αυτά τα λόγια του έχυσεν επάνω το νερόν· ω του θαύματος! ευθύς μετεμορφώθη εις την πρώτην του ανθρωπίνην μορφήν. Βλέποντας εγώ τον αγαπητόν μου υιόν τον αγκάλιασα, τον εφίλησα και από την χαράν μου έγινα άλλος εξ άλλου· έπειτα ευθύς μετεμόρφωσε την γυναίκα μου εις ταύτην την έλαφον, που βλέπετε· και τούτο της το εζήτησα εγώ διά να μην είναι τόσοσν άσχημα. Μετά ταύτα υπάνδρευσα τον υιόν μου με την κόρην του ζευγίτου κατά την υπόσχεση μου και μετ' ολίγον καιρόν που συνέβη του υιού μου και εκήρευσεν, αυτός απήλθεν εις ταξείδι, και έως τώρα επέρασαν τόσοι χρόνοι και καμμίαν είδησιν μη λαμβάνοντας δι' αυτόν απεφάσισα να διαβώ εις διαφόρους τόπους εις αναζήτησίν του· και μην εμπιστευόμενος εις άλλον ταύτην την γυναίκα μου την έλαφον την φέρω μαζί μου όπου πηγαίνω. Αυτή λοιπόν είνε η ιστορία μου και ταύτης της ελάφου· πώς σας φαίνεται; δεν είνε μία ιστορία θαυμαστή και παράδοξος; Λέγει το Τελώνιον έχεις όλον το δίκαιον· ιδού λοιπόν διά χάριν σου χαρίζω ένα τρίτον από το έγκλημα του πραγματευτού.

Ευθύς ο δεύτερος γέρον που είχε τα δύο σκυλλιά εγύρισε προς το Τελώνιον και του λέγει· θέλω να σου διηγηθώ εκείνο που συνέβη μεταξύ εμού και τούτων των δύο σκύλλων, και είμαι βέβαιος ότι θέλει φανή πλέον θαυμασιωτέρα από εκείνην που ήκουσες, αλλ' όταν σου αρέση μου χαρίζεις το δεύτερον τρίτον της συμπαθείας του πραγματευτού; Λέγει το Τελώνιον θέλω σου κάμει ό,τι ζητείς. Και άρχισεν ο δεύτερος γέρον κατά τον ακόλουθον τρόπον.

Αλλ' η Χαλιμά όταν είδε ότι επλησίαζε η ώρα, που ο βασιλεύς έμελλε να υπάγη εις το προσκύνημά του και έπειτα εις το συμβούλιον, άφησε την διήγησιν, η οποία τόσον εκίνησε την περιέργειαν του βασιλέως, ώστε επιθυμώντας να ακούση το τέλος ανέβαλε τον καιρόν έως εις την ερχομένην αύριον ημέραν. Βλέποντας ο βεζύρης τον βασιλέα, που δεν τον προστάζει κατά νόμον να θανατώση την Χαλιμάν, ευρίσκετο εις μίαν υπερβολικήν χαράν, ομοίως και η φαμελιά του, όλοι του παλατιού, και όλος ο λαός κοινώς έχαιρον και εθαύμαζον την μεταβολήν μη ηξεύροντες την αιτίαν.

Ιστορία του δευτέρου γέροντος και των δύο μαύρων σκύλλων

Όταν ενύκτωσε, επήγεν ο Βασιλεύς εις την κλίνην του μαζί με την βασίλισσαν Χαλιμάν διά να αναπαυθούν. Αλλ' η Μεδινά επιμελητική, κατά την παραγγελίαν της αδελφής της, προς την αυγήν την εξυπνά διά να της διηγηθή την ιστορίαν του δευτέρου γέροντος· όθεν η Χαλιμά με το θέλημα του βασιλέως άρχισε την διήγησιν ως εξής :

Ω αρχηγέ και ηγεμών των εναερίων πνευμάτων, λέγει ο γέρον προς το Τελώνιον· ήξευρε, ότι εγώ και αυτά τα δύο σκυλλιά είμεθα τρία αδέλφια, και πώς άκουσον· Μετά τον θάνατον του πατρός μας κατά την διαθήκην του εμοιράσαμεν την πατρικήν μας περιουσίαν, και έτυχαν του καθενός από χίλια φλωριά· εγώ έχων εργαστήριον εις την πατρίδα μου και μεταχειριζόμενος την συνηθισμένην πραγματείαν του πατρός μου εις ολίγον καιρόν εξαπλασίασα το μερίδιόν μου· οι άλλοι δύο αδελφοί μου, ψωνίσαντες πραγματείας δι άλλους τόπους, ηθέλησαν να ταξιδεύσουν, με ελπίδα να κερδίσουν περισσότερα, αλλ' η εναντία των τύχη τούς κατήνησεν εις άκραν δυστυχίαν και μετά τρεις χρόνους εγύρισαν εις την

πατρίδα πάμπτωχοι και ζητούντες ελεημοσύνην διά τον επιούσιον άρτον.

Αλλ' όταν τους είδα εις τέτοιαν δυστυχίαν και τους εγνώρισα ότι ήσαν οι αδελφοί μου τους έβαλα εις το σπίτι μου, τους ένδυσα με φορέματα όμοια με τα ιδικά μου και τέλος πάντων διά να τους παρηγορήσω εμέτρησα χίλια φλωριά του καθενός δωρεάν, νουθετώντας τους διά να τα πραγματευθούν με φρονιμάδα εις την πατρίδα. Αυτοί, αφού έλαβον τα χίλια φλωριά ο καθείς, επραγματεύθησαν κατά μέρος των και μετά δύο χρόνους έρχονται και οι δύο και με παρακινούν να ψωνίσωμεν πραγματείας και να κάμωμεν ένα ταξίδι· εγώ εναντιώθηκα εις την γνώμην των, μάλιστα λέγοντάς τους· δεν ενθυμείσθε εις ποίαν κατάστασιν δυστυχίας σας έφερε το ταξίδι σας και τώρα παρακινείτε και εμένα διά να πάθω τα ίδια, όχι, μη γένοιτο, δεν θέλω ταξείδια. Αυτοί με όρκους και πολλά ταξίματα κέρδους τέλος με κατέπεισαν και έκλινα εις την γνώμην των.

Τότε εξεκαθάρισα τους λογαριασμούς μου και ηύρα την περιουσίαν μου έξ χιλιάδας φλωριά μετρητά· έπειτα ερωτώ και αυτούς πόσον είνε το κέρδος των, και μου απεκρίθησαν ότι τα εξημιώθησαν όλα, μόνον να λάβω ευσπλαχνίαν να τους κυβερνήσω. Εγώ πάλιν κινηθείς από αδελφικήν αγάπην τους είπα· ιδού αφού έχω έξ χιλιάδες φλωριά να πάρη ο καθένας, από χίλια και να ψωνίσωμεν διά το ταξίδι μας και τας άλλας τρεις χιλιάδας ας τας κρύψωμεν εδώ εις το σπίτι διότι, αν εις το ταξίδι μας ήθελε μας συμβή η δυστυχία, γυρίζοντας καν να έχωμεν ταύτα διά να ζήσωμεν εις το εξής· και ούτω κρύψαντες αυτά εις ένα μέρος του σπιτιού και ψωνίσαντες καθένας διά το μερίδιόν του ανεχωρήσαμεν με ένα πλεούμενον διά το διωρισμένο μας ταξίδι· και μετά τρεις μήνας εφθάσαμεν εις την διωρισμένην πολιτείαν και πουλήσαντες τας πραγματείας μας εγώ εκέρδισα δεκαπλάσια από την ποσότητα που είχα, οι δε αδελφοί μου ολίγον τι κέρδος έλαβον.

Έπειτα εψωνίσαμεν πραγματείας από εκείνην την πολιτείαν διά την πατρίδα μας, και ετοιμάσθημεν διά να αναχωρήσωμεν. Και όντας εγώ μίαν ημέραν εις το περιγιάλι βλέπω και έρχεται προς με μία ωραία ευγενική γυναίκα, όμως ενδυμένη πενιχρά, και με παρεκάλει να την στεφανωθώ ως γυναίκα μου νόμιμον τάζοντάς μου ότι θέλω ευχαριστηθή κατά πολύ από την συντροφίαν της. Εγώ ακούοντας την ευγλωττίαν της και βλέποντας την ευμορφιά της

έκλινα εις το ζήτημά της και την εστεφανώθηκα, και ευθύς ανεχωρήσαμεν με το ίδιον πλοίον. Αλλ' οι αδελφοί μου βλέποντας την ευτυχίαν μου τόσον εις το κέρδος, όσον και εις το συνοικέσιον, με εφθόνησαν και εξητούσαν τρόπον να με θανατώσουν. Όθεν μίαν νύκτα όπου εκοιμώμουν με την νέαν μου σύζυγον εις το κρεββάτι, μας έρριψαν και τους δύο εις την θάλασσαν διά να πνιγούμεν· αλλ' η γυναίκα μου που ήτο μία Εξωτική, ευθύς με έπιασεν από το χέρι και με έβγαλε αβλαβή εις ένα πλησίον νησί· κατ' άλλον τρόπον εγώ βέβαια ήθελα πνιγή. Τότε η γυναίκα μου λέγει· ήξευρε ότι εγώ είμαι μία εξωτική· ιδού που σου εφύλαξα την ζωήν, διά την αγάπην και περιποίησιν που έδειξες εις εμένα, και ήξευρε ότι έχω θυμόν και οργήν ακατάπαυστον εναντίον των αδελφών σου, και θέλω κάμει παντούς τρόπους διά να τους καταβυθίσω εις την άβυσσον της θαλάσσης μαζί με το πλοίον τους. Εγώ την παρεκάλεσα να τους τιμωρήση με άλλον τρόπον, όμως να μη τους θανατώση.

Αναμεταξύ εις ταύτα τα λόγια, με έπιασεν από το χέρι και εις μίαν στιγμήν καιρού ευρέθημεν επάνω εις το δώμα του σπιτιού· και τότε με αγκάλιασε, με εφίλησε και ευχαριστώντας με διά την αγάπην οπού προς αυτήν έλαβα μου εφανέρωσε τον τόπον, οπού εις το εξής ημπορώ να έχω είδησιν περί αυτής, και ούτως ευθύς έγιναν άφαντος. Εγώ έπειτα κατέβην εις το σπίτι, έλαβα τας τρεις χιλιάδας φλωριά, που είχα κρύψει διά καιρόν ανάγκης, και άνοιξα το εργαστήριόν μου κατά την πρώτην μου συνήθειαν. Τότε έτρεξαν όλοι να με χαιρετήσουν και να με συγχαρούν διά την επιστροφήν από το ταξείδιον. Ωστόσον ημέραν παρ' ημέραν άρχισα να βάνω εις καλήν τάξιν το σπίτι μου, το εργαστήριον και τας υποθέσεις μου, ότε μετά δέκα ημέρας βλέπω και μου παρασταίνονται εις το σπίτι μίαν ημέραν δύο σκυλλιά μαύρα και κινούντα την ουράν με την κεφαλήν σκυπτήν μου έδειχναν αγάπην και ταπεινότητα, και από το σχήμα των και τα κινήματά των έδειχναν ότι ζητούν συμπάθειαν. Εγώ μήτε τα σκυλλιά εγνώριζα μήτε το αίτιον εκαταλάμβανα και ευρισκόμουν εις απορίαν.

Τότε αιφνιδίως παρουσιάσθη η γυναίκα μου η Εξωτική και μου εφανέρωσε την αιτίαν, ότι μία αδελφή της Εξωτική, οπού αυτή επρόσταξεν, έτρεξεν εις την θάλασσαν και φθάνοντας το μεν πλοίον κατεβύθισε με όλας τας πραγματείας, τους δε αδελφούς μου μετεμόρφωσεν εις την μορφήν που βλέπεις, διά τιμωρίαν των έως δέκα χρόνους· και αγκαλά να εκάθη και η ιδική σου πραγματεία,

μου είπε, μαζί με το καράβι, εγώ όμως από το άλλο μέρος θέλω σου τα αναπληρώσει πολλαπλασιώς. Και λέγοντας αυτά τα λόγια έγινε άφαντη. Όθεν κατά το παρόν συνεπληρώθησαν οι δέκα χρόνοι, και εγώ πηγαίνω εις αναζήτησιν της γυναίκός μου της Εξωτικής· και περνώντας από εδώ συναπάντησα τούτος τον πραγματευτήν με τον σεβάσμιον αυτόν γέροντα, που φέρει την έλαφον, και έμεινα εις συντροφίαν των. Αυτή λοιπόν είνε η ιστορία μου και των δύο σκύλλων που βλέπεις, ω αρχηγέ των εναερίων Τελωνίων· δεν σου φαίνεται θαυμαστή και αξιοδιήγητος; Λέγει το Τελώνιον· εύγε, ω γέρον· ας είνε χαρισμένον και το δεύτερον τρίτον από το σφάλμα του πραγματευτού.

Ευθύς άρχισε και ο τρίτος γέρον να προβάλλη το ίδιο ζήτημα εις το Τελώνιον ότι αν τυχόν δηλαδή η ιστορία που θέλει του διηγηθή φανή θαυμασιωτέρα και πλέον λαμπρά από τας άλλας των δύο γερόντων, να του χαρίση το τελευταίον τρίτον του εγκλήματος του πραγματευτού· και το Τελώνιον απεκρίθη, ότι θέλει γίνει το ζήτημά του, αν η ιστορία είνε καθώς του υπεσχέθη.

Τότε ο τρίτος γέρον του διηγήθη μίαν ιστορίαν (την οποίαν εγώ, ω βασιλεύ, λέγει η Χαλιμά, δεν δύναμαι να σου την διηγηθώ, διότι δεν έφθασεν εις την ακοήν μου) τόσο θαυμασιωτέραν από τας άλλας δύο, διά τα διάφορα συμβάντα που την επερίπλεκαν και τόσο αξιάκουστος διά τα παράδοξα και τεράστια έργα των προσώπων, που εσύνθετον την ιστορίαν, ώστε το Τελώνιον ευθύς που ήκουσε το τέλος εφώναξεν. Ενίκησες, ενίκησες, ω γέρον, έχε διά την χάριν σου το τρίτον μέρος, χάρισμα της ζωής του πραγματευτού· πρέπει λοιπόν ο πραγματευτής να σας ευχαριστήση οπού με το μέσον των ιστοριών σας του ελευθερώσατε την ζωήν από τον κίνδυνον, και λέγοντας αυτά τα λόγια το Τελώνιο έγινε άφαντον. Τότε ο πραγματευτής από την χαράν του έπεσε εις τους πόδας των αυτών γερόντων, καταφιλώντάς τους και ομολογώντας τους απείρους χάριτας· και αποχαιρετηθέντες αναμεταξύ των, ανεχώρησεν έκαστος προς την οδοιπορίαν. Ο βασιλεύς έμεινε πολύ ευχαριστημένος διά την περιέργειαν των τοιούτων συμβάντων και παρεκίνησε την Χαλιμάν να του διηγηθή και άλλας παροιμίας, αν ηξεύρη.

Αλλ' ω κράτιστε βασιλεύ, λέγει η Χαλιμά, όσον θαυμάσιες και περιέργες ήσαν οι ιστορίες που σου διηγήθην έως τώρα, η ιστορία

όμως του ψαρά υπερέχει κατά πολύ ταύτας. Τότε άρχισεν η Χαλιμά με το θέλημα του βασιλέως κατά την ακόλουθον τάξιν.

Ιστορία του ψαρά.

Ένας ψαράς βγαίνοντας ένα πρωί με το πλοιάριόν του να ψαρεύση κατά την συνήθειάν του, και φθάνοντας εις ένα κόλπον της θαλάσσης έρριψε τα δίκτυά του, με ελπίδα διά να εύρη πράγμα· αλλά ματαιώς εκοπίασεν ο δυστυχής επειδή τρεις φορές οπού τα έρριψε δεν έβγαλε άλλο παρά ένα σκέλεθρον ζώου, κόκκαλα από πίννες και ακιβάδια ξηρά και άδεια, και ευρίσκετο εις μεγάλην λύπην ο δυστυχής μη έχοντας άλλον τρόπον να βγάλη την ζωοτροφίαν του σπιτιού του· μάάλιστα είχε κάμει όρκον να μη ρίχη τα δίκτυά του πλέον παρά τέσσερες φορές την ημέραν· όθεν δεν του έμενεν άλλη ελπίδα παρά να τα ρίψη και τετάρτην φοράν. Αλλά όντας καλός Μουσουλμάνος και φοβούμενος τον Θεόν έκαμε πρώτον το προσκύνημά του· έπειτα έρριξε τα δίκτυα και σέρνοντάς τα, αγροικούσε μεγάλον βάρος, νομιζοντας ότι έκαμε καλήν επιτυχίαν· όταν τα έβγαλεν έξω τέλος πάντων, ευρίσκει ένα αγγείον βουλλωμένον· όθεν τρόπον τινά παρηγορήθη, ελπίζοντας ότι θα εύρη μέσα κανένα πολύτιμον πράγμα· τότε στοχαζόμενος καταλεπτώς την βούλλαν εις το στόμα του αγγείου βλέπει εις μολύβιν τυπωμένην την Πενταλφάν του Σολομώντος· και με το μαχαίρι του βγάζοντας την μολυβένιαν βούλλαν διά να ιδή τι έχει μέσα βλέπει ευθύς και βγαίνει ένας καπνός με μεγάλην ταραχήν και δυσωδίαν, εις τόσον που εβιάσθη να απομακρυνθή ολίγον.

Αυτός ο καπνός εξηπλώθη εις τον αέρα, επάνω εις το περιγιάλι· και όταν εβγήκεν όλος από το αγγείον, πρώτον εσχημάτισεν ένα σύγνεφον πυκνόν και μαύρον, και ύστερα ολίγον κατ' ολίγον μεταμορφώθη το σύγνεφον εις ένα φοβερόν και τερατώδες εναέριον Τελώνιον. Ο δυστυχής ψαράς βλέποντας ένα τέτοιον φοβερόν θέαμα ηθέλησε να φύγη, αλλ' από τον φόβον του έμεινεν ακίνητος και εκστατικός. Τότε το Τελώνιον εφώναξε· Σολομών, Σολομών, μέγιστε Προφήτα, έλεος ζητώ και ευσπλαχνίαν· δεν εναντιώνομαι πλέον εις την θέλησίν σου, υπακούω εις τας προσταγάς σου. Ο ψαράς που ακούει αυτά τα λόγια έλαβεν ολίγον θάρρος και λέγει· πνεύμα άλαλον και πονηρόν, τι φωνάζεις τον Σολομώντα που αφ' ότου απέθανεν έως την σήμερον είνε περασμένοι σχεδόν χίλιοι οκτακόσιοι χρόνοι; Σε εξορκίζω εις το όνομα του μεγάλου

Προφήτου, να μου δηγηθής διά ποίαν αιτίαν ήσουν κλεισμένον μέσα εις τούτο το αγγείον.

Το Τελώνιον θυμωμένον λέγει· πώς ομιλείς με τόσην αυθάδειαν, ονομάζοντάς με πονηρόν και άλαλον; ετοιμάσου διότι θέλω να σε θανατώσω. Απεκρίθη ο δυστυχής ψαράς· και τι σε έβλαψα διά να με θανατώσης, δεν ενθυμείσαι καν την καλωσύνην, οπού σε ελευθέρωσα από το αγγείον; Αυτή είνε η ανταμοιβή της ευεργεσίας που εγώ έπραξα προς σε; Λέγει το Τελώνιον· δεν ενθυμούμαι ούτε ευεργεσίαν ούτε ανταμοιβήν, ταύτην την χάριν μόνον σου δίδω, να μου ζητήσης με όποιον τρόπον θέλεις να σε θανατώσω. Λέγει του ο ψαράς· μα διά ποίαν αφορμήν; τι σου έπαισα; Απεκρίθη το Τελώνιον· άκουγε την αιτίαν διά να βεβαιωθής από την ιστορίαν μου, ότι πρέπει να σε θανατώσω.

Εγώ είμαι ένα από εκείνα τα δύο εναέρια Τελώνια που δε ηθέλησαν να υπακούσουν εις τας προσταγάς του Σολομώντος· και αυτός διά να μας εκδικηθή έστειλεν έναν από τους μεγιστάνας του, τον Ασσάφ υιόν Βαραχίου, ο οποίος με έλαβεν εις την εξουσίαν του και με παρουσίασεν έμπροσθεν εις τον θρόνον του Σολομώντος. Ο Σολομών με επρόσταξε να τον υπακούω εις το εξής και να πείθωμαι εις τας προσταγάς του. Εγώ του τ' αρνήθηκα· και αυτός διά να με παιδεύση με έκλεισεν εις τούτο το χάλκινον αγγείον σφραγίζοντάς το με την βούλλαν του και επρόσταξε να ρίξουν το αγγείον εις την θάλασσαν διά παντοτεινά· και όντας εγώ μέσα εις ταύτην μου την φυλακήν ώμοσα μεθ' όρκου, ότι όποιος ήθελε με ελευθερώσει, προτού να τελειώση ο πρώτος αιώνας της φυλακής μου, να τον πλουτίσω επί ζωής του και μετά θάνατον· και πέρασεν ο πρώτος αιώνας χωρίς να ενεργήση κανείς προς με αυτήν την ευεργεσίαν· εις το αναμεταξύ του δευτέρου αιώνος ώμοσα, ότι όποιος με ελευθερώσει να του ανοίξω τους θησαυρούς της γης, αλλ' επέρασε και ο δεύτερος χωρίς να ιδώ φως ελευθερίας. Εις τον τρίτον αιώνα έταξα μεθ' όρκου να κάμω μέγαν και ισχυρόν μονάρχην τον ελευθερωτήν μου και να του χαρίσω καθ' ημέραν τρία ζητήματα της ορέξεώς του εφ' όρου ζωής του και να στέκω πάντοτε εις συντροφίαν του πρόθυμος να εκπληρώνω κάθε θέλησίν του· όμως παρήλθε και ο τρίτος αιώνας παρομοίως με τους άλλους ανωφελώς και εγώ έμμενα εις την αυτήν φυλακήν.

Τέλος πάντων ευρισκόμενος εις αδημονίαν, και θυμωθείς ώμοσα ότι εις το εξής, εάν τις με ήθελεν ελευθερώσει, να τον θανατώσω

αλύπητα, χωρίς να του δώσω άλλην άδειαν ειμή ελευθερίαν να εκλέξη αυτός ό,τι λογής θάνατον του αρέση. Όθεν επειδή και συ ήλθες σήμερον εδώ και με ελευθέρωσες, έκλεξε όποιον θάνατον σου φανή εύλογος, διά να σε θανατώσω. Ο πανάθλιος ψαράς ακούοντας τέτοιαν απάνθρωπον αχαριστίαν, με όλες τις παρακλήσεις που του έκαμε, με την ξαναθύμησιν της ευεργεσίας, και με άλλας πολλές υποσχέσεις, μη δυνάμενος να καταπέιση το Τελώνιον διά να αλλάξη μίαν τέτοιαν άλογον και παράνομον απόφασιν έπεσεν εις μεγάλην λύπην βλέποντας τον κίνδυνον της ζωής του· εστοχάσθη όμως μίαν πανουργίαν διά να τον αποφύγη διότι η ανάγκη εφευρίσκει τέχνας· λέγει προς το Τελώνιον· προτού να εκλέξω το είδος του θανάτου μου, σε εξορκίζω εις το όνομα του μεγάλου προφήτου Μαχάονος, που ήτον εσφραγισμένον εις την βούλλαν του Σολομώντος να μου ειπής την αλήθειαν, αν ήσουν συ μέσα εις αυτό το αγγείον· και αν μεν ούτως έχη κάμε όρκον εις το όνομα του μεγάλου αυτού Προφήτου, και τότε θέλω πιστεύσει. Το Τελώνιον ακούοντας τούτο το όνομα άρχισε να τρέμη, και λέγει· ομνύω εις το όνομα του μεγάλου Προφήτου, ότι ήμουν μέσα εις τούτο το αγγείον, και τούτο είναι αληθέστατον διά τον όρκον μου.

Απεκριθη ο ψαράς· το πράγμα μου φαίνεται απίστευτον, πώς ήτον δυνατόν ένα τόσοσ μικρόν αγγείον που δεν χωρεί ούτε το ποδάρι σου, να χωρέση όλον σου το σώμα; Τότε το Τελώνιον, διά να τον βεβαιώση, διαλύεται εις ένα σύγνεφον, και ύστερα εις καπνόν, και έπειτα ολίγον κατ' ολίγον όλος εκείνος ο καπνός εμβήκεν μέσα εις το αγγείον χωρίς απομεινη τελείως έξω· και ευθύς βγήκε μία φωνή λέγουσα. Ιδού λοιπόν που είμαι μέσα εις το αγγείον με πιστεύεις τώρα, ολιγόπιστε;

Ο ψαράς, αντι να αποκριθή εις την φωνήν, έλαβε γρήγορα το μολυβένιον σκέπασμα με την σφραγίδα του Σολομώντος, και εστούπηωσε το αγγείον· έπειτα λέγει. Ω πονηρόν Τελώνιον, ζήτησε τώρα συ όποιον θάνατον θέλεις να σου δώσω· θέλεις να σε ρίψω εις το βάθος της θαλάσσης, όπου ήσουν και πρωτήτερα, και να παραγγειλω όλους τους ψαράδες να προσέχουν να μη ψαρεύουν εις τούτο μέρος, διά να μη ελευθερώσουν ένα τέτοιον αχάριστον και αδιάκριτον, Τελώνιον, που θέλει να ανταμείβη την ευεργεσίαν με αχαριστίαν δίδοντας κακόν αντί καλού;

Τότε το Τελώνιον θυμωθὲν ἀπὸ τοιαύτα λόγια εἰτάραξε τὸ ἀγγεῖον καὶ ἐπάσχιζε με κάθε τρόπον νὰ ἐβγη, ἀλλὰ τὸ σημεῖον τῆς σφραγίδος τοῦ Σολομώντος τὸ ἐμπόδιζε· καὶ ἄρχισε νὰ προσποιήται καὶ νὰ κολακεύει με λόγια τὸν ψαρᾶν, λέγοντάς του· φυλάξου νὰ μὴ κάμῃς αὐτὰ που εἶπες διότι ἐγὼ δὲν εἶχα γνώμην νὰ σε θανατώσω. Ἀπεκρίθη ὁ ψαρᾶς· ὦ Τελώνιον πονηρόν, γνῶριζε ὅτι οἱ πανουργίες σου δὲν χρησιμεύουν πλέον, δὲν ἐμπιστεύομαι πλέον εἰς τὰ λόγια σου· εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης σου τυχαίνει νὰ υπάγῃς καὶ νὰ μείνῃς ἐκεῖ ἕως τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Τὸ Τελώνιον πάλιν τὸν παρακαλεῖ· ἀνοιξέ μου, ἐλευθέρωσέ με, καὶ θέλεις μείνει εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμένα. Ὁ ψαρᾶς ἐπαναλαμβάνει· ὄχι, ὄχι δὲν σε ἐμπιστεύομαι· διότι ὅταν ἐλευθερωθῆς, εὐὸ θέλεις με μεταχειρισθῆ καθὼς ἓνας βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ἐφέρθη πρὸς τὸν ἰατρόν του τὸν Δαβάν καὶ ἀκούσε τὴν ἱστορίαν του.

Ἱστορία τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ ἰατροῦ Δαβάν.

Εἰς μίαν ἐπαρχίαν τῆς Περσίας λεγομένην Ζουμάν ἐξουσίαζεν ἓνας βασιλεὺς, τοῦ ὁποῖου οἱ υπῆκοοι κατήγοντο ἀπὸ τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων. Οὗτος ὁ βασιλεὺς ἦτον ὅλος γεμάτος λέπραν· οἱ ἰατροὶ τοῦ παλατίου του μετεχειρίσθησαν ὅλην τοὺς τὴν ἰατρικὴν τέχνην,

εδοκίμασαν όλες τας δυνάμεις των χόρτων διά να θεραπεύσουν τούτο το πάθος, αλλά ματαιώς εκοπίασαν, έως που έφθασεν εκεί από τα μέρη της Ελλάδος ένας εμπειρότατος ιατρός, ονομαζόμενος Δαβάν, ο οποίος πληροφορηθείς διά το ανίατον πάθος του βασιλέως προσεπάθησε με επιτήδειον τρόπον διά να παρουσιασθή εις τον βασιλέα, και παρουσιασθείς λέγει προς αυτόν· ισχυρότατε βασιλεύ, έμαθον ότι οι ιατροί απεφάσισαν έως τώρα ότι το πάθος σου είναι ανίατον. Όθεν, εάν η βασιλεία σου ορίση να δεχθή την θεραπείαν παρά του δούλου της, εγώ υπόσχομαι να σε ελευθερώσω από τοιούτον πάθος χωρίς ιατρικά και χωρίς αλειφές.

Λέει ο βασιλεύς· εάν συ έχης τέτοιαν εμπειρότητα διά να θεραπεύσης το πάθος μου, εγώ σου υπόσχομαι να πλουτίσω και εσένα και τους απογόνους σου, και θέλω σε έχει εις τον πρώτον βαθμόν των μεγιστάνων μου, αν, ως λέγεις, χωρίς φάρμακον και αλειφήν θέλης με ιατρεύσει. Απεκρίθη ο ιατρός· γαληνότατε βασιλεύ, αύριον χωρίς αναβολήν καιρού θέλω βάλει εις πράξιν την υπόσχεση μου. Και λαμβάνοντας την άδειαν ο ιατρός ανεχώρησεν εις την κατοικίαν του και εκεί κατεσκεύασεν ένα δακτυλίδι πολυσύνθετον από διάφορα μέταλλα αναλυμένα και καπνισμένα με διάφορα ιατρικά χόρτα, το οποίον μέταλλον είχε την ιδιότητα να ιατρεύη την λέπραν κατεσκευασμένον εις δακτυλίδι διά να το φορή ο λεπρώδης· ομοίως κατεσκεύασε και ένα ραβδί εις σχήμα σκήπτρου από το δένδρον του λιβάνου, του οποίου το χερούλι το περιετύλιξε με μίαν πλάκαν από το άνωθεν μέταλλον. Και την ερχομένην αυγήν παρουσιάσθη εις τον βασιλέα, λέγοντάς του· ιδού κατά την υπόσχεση μου ετοίμασα τα ιατρικά, πρέπει όμως η βασιλεία σου να διορίσει ευθύς ένα ιπποδρόμιον σήμερον μαζί με τους άρχοντας και μεγιστάνας του παλατίου σου· και λάβε τούτο το δακτυλίδι και φόρεσέ το εις το μεσαίον δάκτυλον της χειρός σου, και τούτο το σκήπτρον όταν ευρίσκεσαι εις το ιπποδρόμιον να το κρατής πάντοτε από το χερούλι που έχει το μέταλλον, και γυμναζόμενος εις το ιπποδρόμιον έως που να ιδρώσωσι τα χέρια σου και όλον το σώμα σου, και τότε το μέταλλον αυτό ζεσταινόμενον μεταδίδει την ενέργειάν του διά μέσον του ιδρώτος και των χυμών εις όλον το σώμα· έπειτα ευθύς έτσι ιδρωμένος να τρέξης εις το λουτρόν, και να λουσθής καλά, αλλάζοντας άλλα φορέματα, και ευθύς με το λούσιμον θέλει καθαρισθή το σώμα σου από την λέπραν, και θέλει ασπρίσει και τρυφερώσει ωσάν των τρυφερών παιδιών.

Τότε ο βασιλεύς επρόσταξε να γίνουν όλες οι ετοιμασίες κατά την διάταξιν του ιατρού· επήγεν εις το ιπποδρόμιον, εγυμνάσθη έως που ιδρώσε, και τότε εκατάλαβεν ότι το ιατρικόν άρχισε και ενεργούσε εις το σώμα του και έτσι ιδρωμένος εμβαίνει εις το λουτρόν και λουσθείς αμέσως έπεσεν όλον εκείνο το λεπρώδες δέρμα και έμεινε το σώμα του λευκόν και τρυφερόν ωσάν να ανεγεννήθη εκ δευτέρου. Ύστερον ενεδύθη άλλα φορέματα και προς το εσπέρας της ημέρας μετά το δείπνον ανεπαύθη εις την κλίνην ήσυχος όλην την νύκτα· την δε αυγήν στοχαζόμενος τον εαυτόν του υγιή έκραξε τους άρχοντας του παλατίου του, και εις όλους έδειξε την θαυμασίαν ιατρειάν που έλαβεν, οι οποίοι με μεγάλην αγαλλίασιν τον εσυγχάρηκαν, και επαίνεσαν όλοι κοινώς την εμπειρότητα του ιατρού. Και ιδού έρχεται και ο ιατρός εμπρός εις τον βασιλέα· ευθύς ο βασιλεύς τον αγκαλιάζει, τον φιλεί και τον καθίζει εις τα δεξιά του, και του έκαμεν όλους τους επαίνους εκείνους των οποίων είναι άξιος ένας τέτοιος ιατρός, εμπρός εις τον βεζύρην του και εις τους μεγιστάνας· διώρισεν να τον ενδύσωσι με καυτάνι βασιλικόν και άλλα φορέματα παρόμοια· την ώραν δε του γεύματος τον εκάθισεν εις την βασιλικήν τράπεζαν να γευθή μαζί του, και όλοι οι μεγιστάνες έστεκαν ορθοί με τα χέρια σταυρωμένα· έπειτα του έκαμε μεγάλα και πολύτιμα χαρίσματα, και μεγάλας τιμάς, και καθ' ημέραν σχεδόν τον είχεν εις την συναναστροφήν του.

Ούτος ο βασιλεύς είχε ένα βεζύρην, φθονερόν, φιλάργυρον και φυσικά πονηρόν να πράξη κάθε παρανομίαν· ούτος φθονόντας την ευτυχίαν και την τιμήν του ιατρού επροσπάθησε να του σηκώση την υπόληψιν σιμά εις τον βασιλέα. Όθεν μίαν ημέραν παρουσιάσθη εις τον βασιλέα, προφασιζόμενος ότι θέλει να του ξεμυστηριευθή μίαν υπόθεσιν πολύ αναγκαίαν προς φύλαξιν της ζωής του, που ευρίσκετο εις κίνδυνον. Ο βασιλεύς ακούοντας τοιαύτα λόγια εφοβήθη τρόπον τινά, διότι είχεν ολίγον πνεύμα και με ευκολίαν δεν εκαταλάμβανε τας πανουργίας των πονηρών, ως απλούς και απαίδευτος. Τότε ο βεζύρης του λέγει, ισχυρότατε βασιλεύ, όταν η ζωή της βασιλείας σου είναι ποθητή εις τους υπηκόους σου, και μάλιστα εις εμένα τον δούλον σου, που έχω χρέος να αγρυπνώ προς φύλαξιν της βασιλείας σου, τόσον κατά το παρόν υπόκειται εις ένα κίνδυνον πολύ φοβερόν, και είναι η συναναστροφή του ιατρού Δαβάν· διότι, ως είμαι καλά πληροφορημένος, αυτός είναι ένας πλάνος, μάγος, προδότης και

επίβουλος της βασιλείας σου· όθεν παρακαλώ την βασιλείαν σου να ακούσης την συμβουλήν του δούλου σου, και το ταχύτερον να ελευθερωθής από μίαν επιβουλήν τόσον κινδυνώδη, διά να μη συμβή καμμία αξιοθρήνητος τραγωδία· και όταν θα θέλεις δεν θα είναι πλέον καιρός θεραπείας.

Ο βασιλεύς ακούοντας τοιοούτον μήνυμα φοβερού κινδύνου έμεινεν εκστατικός και εις απορίαν, μη ηξεύροντας τι να αποφασίση, και λέγει του βεζύρη· πώς είναι δυνατόν να μου επιβουλευθή την ζωήν εκείνος που με εθεράπευσε και μου εκάρισε την ζωήν; Εάν είχεν τέτοιαν γνώμην, αυτός δεν θα με ιάτρευε· όχι, όχι, μη γένοιτο, δεν πείθομαι εις τους λόγους σου· όλα είναι συκοφαντία και φθόνος εναντίον ενός αναιτίου και αθώου ανθρώπου· όθεν εγώ δεν ημπορώ να αποφασίσω εις θάνατον ένα δίκαιον και μάλιστα ευεργέτην μου. Απεκρίθη ο βεζύρης, και λέγει· λοιπόν η βασιλεία σου προτιμά καλύτερον την ζωήν ενός επιβούλου παρά την ιδίαν της; Παρακαλώ την βασιλείαν σου να με ακούση χωρίς αγανάκτησιν· δεν είναι φθόνος βασιλέα μου, που με κινεί να σου προβάλω τέτοιαν υπόθεσιν, αλλά ο ζήλος και το χρέος που έχω προς φύλαξιν της ζωής σου· επειδή και μικρά υποψία διά την ζωήν του βασιλέως γίνεται μεγάλη υπόθεσις· και οι πολιτικοί νόμοι διορίζουν εις τέτοιαν υποψίαν της ζωής του βασιλέως να θυσιάζεται καλύτερον ο άπταιστος, παρά με την πρότασιν της αθωότητος να φυλαχθή ο επίβουλος και ππαιστής ατιμώρητος, και ας βεβαιωθή εις τους λόγους μου η βασιλεία σου, ότι δεν είναι υποψία, αλλ' επιβουλή κατασκευασμένη και προμελετημένη διά να σου σηκώση την ζωήν· όθεν πρέπει χωρίς αναβολήν να τον αποφασίσης εις θάνατον, διότι δεν ηξεύρομεν τι τέξεται η επιούσα, προτού δηλαδή να βάλη εις έργον αυτός την επιβουλήν του· και υπόσχομαι την ζωήν μου, αν αυτοί οι λόγοι μου είναι ψευδεις.

Και αν τυχόν δεν φυλαχθής, ω βασιλεύ, το θάρρος που δίδεις του αυτού ιατρού τέλος πάντων θέλει σου γίνει θρήνος αξιοδάκρυτος, ίσως η ιατρεία που φαίνεται να σου έκαμε, να είναι κατά φαντασίαν και κατ' επιφάνειαν, και όχι βεβαία, και ενδέχεται εις το μέλλον να σου προσενήση κανένα θανατηφόρον αποτέλεσμα.

Ο βασιλεύς, που φυσικά είχεν ολίγον πνεύμα, και δεν εκατατάλαμβανε την κακότροπον πανουργίαν του βεζύρη, επίστευσεν εις τα λόγια του· και λέγει του· έχεις όλον το δίκαιον διότι αυτός δύναται να μου σηκώση την ζωήν με μόνην την

μυρωδιάν κανενός βοτάνου θανατηφόρου· όθεν στοχάσου τι πρέπει να ενεργήσωμεν εις τέτοιαν περίστασιν. Λέγει του ο βεζύρης· να στείλης βασιλεύ, ευθύς να τον αποκεφαλίσης. Ο βασιλεύς κράζει ευθύς ένα του στρατιώτην, και τον προστάζει ευθύς να υπάγη να εύρη τον ιατρόν και να τον παρουσιάση έμπροσθέν του. Ο στρατιώτης κατά την βασιλικήν προσταγήν ευθύς επαρουσίασε τον ιατρόν έμπροσθεν εις τον βασιλέα ως κατάδικον.

Ο βασιλεύς με θυμωμένον βλέμμα λέγει προς τον ιατρόν· επληροφορήθην αρκετά, ότι συ είσαι ένας προδότης και επίβουλος της βασιλείας μου και της ζωής μου, και διά τούτο είσαι ένοχος θανάτου, και πρέπει να πεθάνης αποκεφαλιζόμενος από τον δήμιόν μου.

Ο δυστυχής ιατρός, ακούοντας τέτοιαν άδικον και παράνομον απόφασιν, από τον φόβον του και δειλίαν έμεινεν ημιθανής και άρχισε να θρηνή απαρηγόρητα και να παρακαλά τον βασιλέα να τον ευσπλαχνισθή δείχνοντας πως είναι αθώος, και πως δεν έχει κανένα ππαίσιμον άξιον θανάτου, λέγοντάς του· ότι αυτή είναι η ανταμοιβή που του δίδει διά την θεραπείαν της λέπρας του; αλλ' ο βασιλεύς ισχυρογνώμων εις την απόφασίν του και αμετάβλητος προστάζει τον διωρισμένον στρατιώτην να τον αποκεφαλίση. Τότε οι μεγιστάνες του βασιλέως που ευρίσκοντο παρόντες ηξεύροντες τον ιατρόν αθών, μη ηξεύροντες όμως την συκοφαντίαν του βεζύρη, εμεσίτευσαν εις τον βασιλέα διά να μη τον αποκεφαλίση αδικώς, λέγοντες ότι δεν έπταιε και ότι ήτον δίκαιος και καλός· αλλ' ο βασιλεύς σταθερός εις την απόφασίν του προστάζει και δεύτερον διά να τον αποκεφαλίσουν.

Ο πανάθλιος ιατρός, βλέποντας ότι δεν ήτον δυνατόν να αποφύγη τον θάνατον, προσπίπτει εις τους πόδας του βασιλέως και τον παρακαλεί να του χαρίση τρεις ώρες καιρόν, λέγοντας προς τον βασιλέα· επειδή η απόφασις της βασιλείας σου είναι αμετάθετος διά να με αποκεφαλίση, σε παρακαλώ δι' όνομα του μεγάλου Προφήτου να μου χαρίσης ολίγον καιρόν, έως που να υπάγω εις το σπίτι μου, να διατάξω τα υπάρχοντά μου, να αποχαιρετήσω τα παιδιά μου και να αφήσω τα βιβλία μου εις υποκείμενα άξια να επωφεληθούν από αυτά· μάλιστα σιμά εις τα άλλα έχω ένα βιβλίον πολύτιμον, το οποίον περιέχει πολλά αξιόλογα και θαυμάσια πράγματα, και αυτό θέλω να χαρίσω εις την βασιλείαν σου, και να το φυλάξης εις το θησαυροφυλάκιόν σου, ως πολύτιμον λίθον.

Του λέγει ο βασιλεύς· και τι αξιοθαύμαστον πράγμα ημπορεί να περιέχη ένα βιβλίον; Απεκρίθη ο ιατρός· το εξαιρετώτερον που περιέχει είναι τούτο, ότι, όταν με αποκεφαλίσουν, αν τυχόν η βασιλεία σου ανοίξης το βιβλίον εις το έκτον φύλλον και αναγνώσης τον τρίτον στίχον εις το αριστερόν μέρος, το νεκρόν κεφάλι μου θέλει σου αποκριθή εις όσας ερωτήσεις του προβάλλης. Ο βασιλεύς, περίεργος να ίδη ένα τέτοιον περίεργον πράγμα του έδωσε καιρόν έως εις την ερχομένην ημέραν, και τον έστειλεν εις το σπίτι του με αρκετήν φύλαξιν στρατιωτών.

Εις εκείνο το αναμεταξύ του καιρού, ο ιατρός ετακτοποίησε τας υποθέσεις του. Ως τόσον εφημίσθη εις όλην την πολιτείαν, ότι μετά τον θάνατον του ιατρού μέλλει να ακολουθήση ένα θαύμα ανήκουστον· όθεν την ερχομένην ημέραν εσυνάχθησαν όλοι οι άρχοντες του παλατίου και πολύ πλήθος λαού διά να ιδούν το αποβησόμενον· και ιδού έρχεται ο ιατρός με το βιβλίον εις τας χείρας και εσίμωσε έως εις τον θρόνον του βασιλέως· και εξήτησε να του φέρουν ένα δίσκον, εις τον οποίον άπλωσε το μανδήλι με το οποίον εκρατούσε το βιβλίον τυλιγμένον, και απλώνοντας το βιβλίον εις τας χείρας του βασιλέως του λέγει· ευθύς οπού κοπή η κεφαλή μου, να την θέσουν επάνω εις τούτο το μανδήλι εις τον δίσκον, και θέλει σταματήσει ευθύς το αίμα, και ύστερα θέλεις ανοίξει το βιβλίον, και το κεφάλι θέλει αποκριθή εις όλα τα ερωτήματά σου.

Αλλ' ω κραταιότατε βασιλεύ, παρακαλώ σε να με σπλαγχνισθής διότι είμαι αθώς, και μη με θανατώσης άδικα. Λέγει του ο βασιλεύς· αι παρακλήσεις σου είνε ανωφελείς, πρέπει να αποθάνης, μάλιστα διά να ιδώ πώς θα ομιλήση η κεφαλή σου ύστερα· και λαμβάνοντας το βιβλίον από τας χείρας του ιατρού επρόστασε τον δήμιον ευθύς να τον αποκεφαλίση.

Τότε ο δήμιος με επιδεξιότητα απεκεφάλισε τον ιατρόν, και έθεσε την κεφαλήν του επάνω εις τον δίσκον, και ευθύς εσταμάτησε το αίμα και έμειναν εκστατικοί, ό,τε βασιλεύς και οι παρεστώτες, βλέποντες την κεφαλήν ν' ανοίγη τα μάτια, και αρχίζοντας να ομιλήση είπε· βασιλεύ άνοιξε το βιβλίον. Και ο βασιλεύς το άνοιξε και ευρίσκοντας το πρώτον φύλλον με το δεύτερον κολλημένον έβρεξε το δάκτυλόν του εις το στόμα του διά να το γυρίση με ευκολίαν, έκαμε το ίδιον έως εις το έκτον φύλλον, και πάντοτε έβρεχε το δάκτυλον εις το στόμα διά να γυρίζη τα φύλλα, αλλά

γράμματα δεν έβλεπε, και λέγει εις την κεφαλήν· εγώ δεν βλέπω γράμματα διατί; Του απεκρίθη η κεφαλή γύρισε ακόμη μερικά φύλλα.

Ο βασιλεύς εξηκολούθησε να γυρίζει φύλλα, βρέχοντας πάντοτε το δάκτυλον εις το στόμα του, έως που άρχισε το φαρμάκι ολίγον κατ' ολίγον να κάμνη την ενέργειάν του εις το στόμα· αιφνιδίως ο βασιλεύς άρχισε να τρέμη και να παραλαλή ως σεληνιασμένος· του εσκοτίσθησαν τα μάτια, και τέλος πάντων εκρημνίσθη από τον θρόνον εις την γην. Όταν ο ιατρός Δαβέν, ή να είπω καλύτερα η κεφαλή του Δαβάν, είδεν ότι το φάρμακον έκαμε την τελείαν ενέργειαν, και η ζωή του βασιλέως ήτον εις τα λoίσθια και μετ' ολίγας στιγμάς έπρεπεν εξ ανάγκης να δώση το έσχατον τέλος, εβόησεν η κεφαλή· ω τύραννε, άφρον, ιδού το ελεεινόν τέλος εκείνων, οι οποίοι κακώς μεταχειριζόμενοι την εξουσίαν που έχουν εις τους λοιπούς ανθρώπους, ασπλάγχχνως θανατώνουν τους αθώους και δικαίους, και το αίμα των δικαίων βοά προς τον ουρανόν και ζητεί εκδίκησιν· όθεν η θεία δίκη, ή γρήγορα ή αργά τιμωρεί δικαίως την παρανομίαν και σκληροκαρδίαν των τοιούτων. Μόλις η κεφαλή ετελείωσε ταύτα τα λόγια, έδωκε το έσχατον τέλος της ζωής του ο βασιλεύς· και επομένως ενεκρώθη και η κεφαλή . . . Τοιαύτη είναι η ιστορία του βασιλέως των Ελλήνων και του ιατρού Δαβάν (λέγει η Χαλιμά προς τον Αϊδήν βασιλέα της Ινδίας όντας μαζί του εις το κρεββάτι) και έπρεπε να ακολουθήση την συνέχειαν της ιστορίας του ψαρά και του εναερίου Τελωνίου· αλλ' επειδή είδεν ότι επλησίασεν η διωρισμένη ώρα, όπου ο βασιλεύς εσυνήθιζε να πηγαίνει εις το προσκύνημα και έπειτα εις το συμβούλιον, λέγει εάν

η βασιλεία σου, κατά την συνηθισμένην σου συμπάθειαν και ευσπλαγχνίαν, θέλει μου χαρίσει την ζωήν έως την αύριον, θέλω σου διηγηθή και το ακόλουθον της ιστορίας. Τότε ο βασιλεύς παρήγγειλε εις της Χαλιμάς την ερχομένην ημέραν να του διηγηθή το επίλοιπον της ιστορίας του ψαρά, διότι είχε μέγαν πόθον και περιέργειαν να ακούση το τέλος.

Η Μεδινά παρακαλεί την επομένην την Χαλιμάν να εξακολουθήση την διήγησιν του ψαρά· η δε Χαλιμά λαμβάνοντας άδειαν από τον βασιλέα άρχισεν εις τον ακόλουθον τρόπον. Όταν ο ψαράς ετελείωσε την ιστορίαν του βασιλέως των Ελλήνων και του ιατρού Δαβάν, ομιλώντας πάντοτε με το Τελώνιον, που εκρατούσε κλεισμένον μέσα εις το χάλκινον αγγείον, του λέγει· εάν εκείνος ο βασιλεύς ελάμβανεν ευσπλαγχνίαν προς τον ιατρόν και δεν τον εθανάτωνεν αδικώς, ούτε αυτός θα ελάμβανεν εκείνο το κακόν τέλος της ζωής του με το φαρμάκι, μάλιστα διά την αχαριστίαν που έδειξε προς τον ιατρόν, αφού τον ελευθέρωσεν από το πάθος της λέπρας· παρομοίως και συ, ω Τελώνιον, ήθελες να με θανατώσης ασπλάγχνως, εις καιρόν που σε ηλευθέρωσα από μίαν παντοτεινήν σου φυλακήν, χωρίς να σου κάμω κανένα κακόν, και μάλιστα σε παρεκάλεσα τόσον διά να μου αφήσης την ζωήν, αλλά συ πάντοτε ισχυρογνώμων και ανελεήμων ήθελες να με θανατώσης, τώρα και εγώ γίνομαι ανελεήμων προς εσένα· θέλω σε αφήσει κλεισμένον εις τούτο το αγγείον έως εις το τέλος των αιώνων, να μη έχης ποτέ σου ελευθερίαν· αυτή η εκδίκησις σου γίνεται από την κακήν σου γνώμην.

Απεκρίθη το Τελώνιον σε παρακαλώ, αγαπητέ μου φίλε, και σε εξορκίζω εις τον μέγαν Προφήτην να μη πράξης ένα έργον τόσον σκληρόν· δεν είναι ίδιον των καλών ανθρώπων να ανταποδίδουν κακόν αντί κακού, και απεναντίας είναι άξιος πολλών επαίνων οποιός αποδίδει καλόν αντί κακού· εγώ σου είπα ότι δεν είχα σκοπόν να σε θανατώσω· όθεν τώρα σε παρακαλώ να με ελευθερώσης, και σου υπόσχομαι μεθ' όρκου όχι μόνον να μη σου κάνω κανένα κακόν, αλλά μάλιστα να σε ευεργετήσω και να σου δείξω τον τρόπον να γίνης πλουσιώτατος. Ο ψαράς ακούοντας ότι θα πλουτίση διά να ελαφρωθή από το βάρος της φτώχιας με αυτήν την ελπίδα άρχισε να κλίνη εις τας παρακλήσεις του Τελωνίου, και λέγει του· πώς ημπορώ να βεβαιωθώ εις την υπόσχεσίν σου; φοβούμαι να μη με γελάσης· κάμε όρκον πρώτον εις το όνομα του

μεγάλου Προφήτου, ότι θα φυλάξης όσα μου έταξες, και εγώ είμαι έτοιμος να ανοίξω το αγγείον, και στοχάσου καλά να μην αυθαδιάσης και παραβής ένα τέτοιον όρκον, διότι η παράβασίς σου θέλει σε παιδεύσει χειρότερα.

Τότε το Τελώνιον έκαμεν όρκον εις τον μέγαν Προφήτην να φυλάξη τα όσα έταξε του ψαρά· και αυτός ευθύς άνοιξε το αγγείον, και εβγήκε καπνός ως και πρώτον, και έλαβε το Τελώνιον την μορφήν και το είδος του ως πρότερον και ύστερα εκτύπησε το αγγείον με το ποδάρι του, και το έρριπεν εις την θάλασσαν. Βλέποντας τούτο ο ψαράς εφοβήθη, και του λέγει· διατί έτσι; δεν φυλάττεις πλέον τον όρκον σου; Το Τελώνιον βλέποντας τον ψαράν φοβισμένον εγέλασε και του λέγει· ας είσαι βέβαιος ότι φυλάττω την υπόσχεση μου, και έρριξα το αγγείον διά να ιδώ, αν συ φοβείσαι· και ιδού ο καιρός να σε ευεργετήσω· λάβε τα δίκτυα σου, και ακολουθή με.

Λέγοντας αυτά τα λόγια εκίνησεν εμπρός το Τελώνιον και ο ψαράς ακολουθούσε κατόπιν, και περιπατώντες έφθασαν επάνω εις ένα λόφον ολίγον διάστημα μακράν από την πολιτείαν και καταβαίνοντες από την ράχην εις μίαν ευρύχωρον παιδιάδα έφθασαν τέλος πάντων εις μίαν μεγάλην λίμνην, περικυκλωμένην από τέσσαρας λόφους. Και λέγει το Τελώνιον προς τον ψαράν· ρίξε τα δίκτυά σου και πιάσε τέσσαρα ψάρια από αυτά. Ο ψαράς ευθύς βλέποντας τόσον πλήθος ψάρια έρριξε τα δίκτυά του, και έβγαλε μόνον τέσσαρα· και όταν τα είδεν, εθαύμασεν διά τέτοιον παράδοξον φαινόμενον, ότι ήσαν δηλαδή τεσσάρων λογίων χρώματα τα ψάρια, ήγουν άσπρα, κόκκινα, γαλάζια και κίτρινα και τα τέσσαρα που έπιασαν ήτον το καθένα από αυτά τα χρώματα· και καθώς αυτός δεν είχεν ιδεί ποτέ παρόμοια ψάρια, όσον τα εστοχάζετο τόσον και ελάμβανε καλώς ελπίδας να κερδίση αρκετήν ποσότητα από αυτά. Τότε γυρίζει το Τελώνιον και του λέγει· πήγαινε και πρόσφερε αυτά τα τέσσαρα ψάρια εις τον βασιλέα σου ως δώρον και θέλει σου χαρίσει τόσα άσπρα, όσα δεν είδες ποτέ εις την ζωήν σου, και ημπορείς εις το εξής να έρχεσαι καθ' ημέραν να ψαρεύης εδώ εις αυτήν την λίμνην όμως σου παραγγέλλω μίαν και μόνην φοράν την ημέραν να ρίχνης τα δίκτυά σου, και όχι περισσότερο, διατί ημπορεί να σου συμβή κανένα μεγάλο κακόν, και φύλαξε με μεγάλην προσοχήν όσα σου παραγγέλλω, και θέλεις εύρει το κέρδος σου και την ευτυχίαν σου. Και λέγοντας αυτά το Τελώνιον ευθύς έγινε άφαντον.

Ο ψαράς απεφάσισε να φυλλάξη την παραγγελίαν του Τελωνίου απαράλλακτα· και κινώντας προς την πολιτείαν έκαμε διαφόρους στοχασμούς εις όσα του συνέβησαν και φθάνοντας εις την πόλιν επήγε κατ' ευθείαν εις το παλάτι το βασιλικόν, διά να προσφέρη εις τον βασιλέα ως δώρον τα ψάρια του νέου κυνηγιού του. Όταν εκείνος ο βασιλεύς είδε τέτοια ψάρια, εθαύμασεν διά τα ωραία χρώματά των. Και αφού τα εκύτταξεν αρκετά, επρόσταξε τον βεζύρην του διά να τα δώση εις τον αρχιμάγειρόν του να τα μαγειρεύση.

Ο βεζύρης ευθύς έβαλε την προσταγήν του εις έργον, και επήγεν ο ίδιος εις τον αρχιμάγειρον· έπειτα εγύρισεν εις τον βασιλέα, ο οποίος του λέγει να φιλοδώρηση τον ψαράν πλουσιοπάροχα. Τότε ο βεζύρης κράζει τον ψαράν κατά μέρος, και του εμέτρησε πεντακόσια χρυσά φλωρία. Εις τον ψαράν, που ποτέ του δεν είχε ιδεί τόσην ποσότητα εις την εξουσίαν του, το πράγμα εφαινετο όνειρον αλλ' εβεβαιώθη μετέπειτα, όταν εξωδίαζε με ελευθερίαν διά τας ανάγκας της φαμελιάς του. Αφίνοντας εδώ τον ψαράν θέλω αφηγηθή το τι συνέβη εις τον αρχιμάγειρον εκείνου του βασιλέως. Αυτός ως έλαβε τα ψάρια κατά την παραγγελίαν του βεζύρη, τα επάστρεψε καλά διά να τα τηγανίση και τα έβαλεν εις το τηγάνι επάνω εις την φωτιάν.

Όταν εστοχάζετο ότι εψήθησαν από το ένα μέρος, ηθέλησε να τα γυρίση και από το άλλο, και ευθύς που τα εγύρισεν αιφνηδίως έγινε μία ταραχή μεγάλη και, ω τέρας αξιοθαύμαστον! άνοιξεν ο τοίχος του μαγειρείου, και εβγήκεν έξω μία κόρη θαυμαστή εις την ωραιότητα και εις το κάλλος, ενδεδυμένη με χρυσά και πολύτιμα φορέματα· εκρατούσεν εις το χέρι της μίαν βέργαν από μύρτον, και πλησιάζοντας εις το τηγάνι εκτύπησεν ένα από τα ψάρια με την βέργαν, και λέγει· «ω ψάρι, ψάρι, κάμνεις εσύ το χρέος σου ως σου τυχαίνει;» και επειδή το ψάρι δεν απεκρίνετο αυτή πάλιν είπε τα ίδια λόγια· τότε και τα τέσσαρα ψάρια ομού σηκώνοντας τα κεφάλια των απεκρίθησαν μεγαλοφώνως ταύτα τα λόγια·

«Ναίσκε, ναίσκε, εάν εσύ μετράς, και ημείς μετρούμεν· εάν εσύ πληρώνεις τα χρέη σου, και ημείς πληρώνομεν τα δικά μας· εάν εσύ φεύγης, ημείς νικώμεν, και είμεθα ευχαριστημένοι».

Ενώ ετελείωναν αυτά τα λόγια, η κόρη εκείνη αναποδογυρίζοντας το τηγάνι εμβήκε πάλιν εις το άνοιγμα του τοίχου και έκλεισεν ο

τοίχος ευθύς ως ήτον και πρώτερον. Ο αρχιμάγειρος από τον φόβον του έμεινεν εκστατικός και άφωνος· και όταν συνήλθεν εις τον εαυτόν του επλησίασε διά να σηκώση τα ψάρια που είχαν πέσει εις την στάκτην, και τα ευρίσκει μαύρα ωσάν κάρβουνα, οπού δεν εκρησίμευον πλέον δια την τράπεζαν του βασιλέως.

Τότε ο ταλαίπωρος μάγειρος άρχισε να θρηνή και να μαγουλοδένεται απαρηγόρητα, λέγοντας· αλλοίμονον εις εμένα· όταν διηγηθώ το τερατώδες συμβάν του βασιλέως είμαι βέβαιος ότι δεν θέλει με πιστεύσει και θέλει οργισθή εναντίον μου. Εις εκείνο το αναμεταξύ που αυτός εθλίβετο εις τέτοιον τρόπον, ιδού έρχεται ο βεζύρης προς αυτόν και τον ερωτά αν τα ψάρια είναι έτοιμα και αυτός του διηγήθη όλον εκείνο που του συνέβη με τα ψάρια.

Το τοιούτον συμβεβηκός έβαλεν εις έκστασιν και θαυμασμόν τρόπον τινά και τον βεζύρην και γυρίζοντας πάλιν ο βεζύρης προς τον βασιλέα εύρε κάποιαν πρόφασιν, και τον ανάπαυσε χωρίς να του διηγηθή το τι συνέβη· και από το άλλο μέρος έστειλε κρυφίως διά να εύρη τον ψαράν· και όταν ήλθεν ο ψαράς του λέγει· θέλω να μου φέρης ευθύς άλλα τέσσαρα ψάρια παρόμοια ωσάν τα πρώτα· επειδή εκείνα διά κάποιον περιστατικόν που συνέβη δεν χρησιμεύουν πλέον διά την τράπεζαν του βασιλέως.

Ο ψαράς χωρίς να του είπη ότι εκείνην την ημέραν δεν δύναται να ψαρεύση δύο φορές, του επροφασίσθη το μάκρος της στράτας, όμως διά την αύριον χωρίς αμφιβολίαν την αυγήν θέλει του τα φέρει παρόμοια. Και ευθύς ο ψαράς εκείνην την νύκτα επήγεν εις την λίμνην εκείνην με τα δίκτυά του, και εψάρευσε τέσσαρα παρόμοια ψάρια, και την αυγήν ενωρίς τα έφερεν εις τον βεζύρην κατά την υπόσχεση του· και ο βεζύρης λαμβάνοντας τα ψάρια επήγε μόνος του εις τον αρχιμάγειρον, και εκλείσθησαν οι δύο μόνοι εις το μαγειρείον. Τότε ο μάγειρος παστρεύοντάς τα τά έβαλεν εις το τηγάνι ωσάν τα πρώτα, και όταν τα εγύρισεν από το άλλο μέρος, ιδού ακούεται μία βροντή εις τον τοίχον, ανοίγει ο τοίχος και βγαίνει εκείνη η ίδια ωραιοτάτη κόρη παρομοίως στολισμένη, και με την βέργαν εις το χέρι της εκτύπησεν ένα με την βέργαν, και είπε τα ίδια λόγια που είπε πρωτύτερα, ομοίως και τα ψάρια απεκρίθησαν τα ίδια· έπειτα με την βέργαν της αναποδογύρισε το τηγάνι, και έπεσαν τα ψάρια εις την χόβολην και αυτή εγύρισεν εις τον ίδιον τόπον από όπου βγήκεν.

Ο βεζύρης εθαύμασε το φαινόμενο, και λέγει· τούτο βέβαια είναι πράγμα μυστηριώδες, και πρέπει να το φανερώσω καταλεπτώς εις τον βασιλέα· και ευθύς επρόσδραμεν εις τον βασιλέα και του διηγήθη όλον το τερατώδες φαινόμενο καταλεπτώς. Ο βασιλεύς, ακούοντας τοιαύτην παράδοξον διήγησιν, έλαβεν μεγάλην περιέργειαν να ιδή οφθαλμοφανώς το συμβεβηκός, και παρευθύς έπεμψεν εις αναζήτησιν του ψαρά· και όταν επαρουσιάσθη έμπροσθέν του λέγει του· ημπορείς να μου φέρης άλλα τέσσαρα ψάρια παρόμοια με τα πρώτα; και θέλω σε φιλοδώρησει αρκετά· απεκρίθη ο ψαράς είμαι έτοιμος εις τας προσταγάς της βασιλείας σου· όμως πρέπει να μου δώσης τρεις ημέρας διορίαν· και λαμβάνοντας άδειαν επήρε τα δίκτυά του, και ανεχώρησε διά νυκτός προς την λίμνην και ψαρεύοντας παρομοίως ως και πρότερον εγύρισε ευθύς με τα ψάρια προς τον βασιλέα.

Βλέποντάς τα ο βασιλεύς έλαβε πολλήν χαράν, εις τόσον ώστε διώρισεν ευθύς να τον φιλοδώρησουν τετρακόσια φλωρία χρυσά, και επρόσταξε τον βεζύρην του να φέρη όλα τα χρειαζόμενα διά να μαγειρεύσουν τα ψάρια εις τον ίδιον του θάλαμον, και εκλείσθησαν ομού με τον βεζύρην και αρχιμάγειρον. Τότε ο αρχιμάγειρος ετοίμασε τα ψάρια και τα έβαλεν εις το τηγάνι, και όταν εψηθήσαν από το ένα μέρος, τα εγύρισε και από το άλλο παρόντος του βασιλέως και του βεζύρη και αιφνιδίως άνοιξεν ο τοίχος του βασιλικού ταμείου, και εβγήκεν ένας αράπης μεγαλόσωμος και γιγαντιαίος, αντί της ωραιοτάτης γυναικός, όπου πρωύτερα εφάνη εις το μαγειρείον· αυτός ο αράπης ήτον ενδεδυμένος παρόμοια ως ένας σκλάβος, και εκρατούσεν εις το χέρι του ένα ραβδί πράσινον, και πλησιάζοντας εις το τηγάνι, άγγιξε τα ψάρια με το ραβδί, και είπε τα ίδια λόγια, που είχεν ειπή πρωύτερα και εκείνη η γυναίκα· και τα ψάρια πάλιν σηκώνοντάς τα κεφάλια τους απεκρίθησαν τα ίδια λόγια ως άνωθεν και μόλις τα ψάρια ετελείωσαν τα λόγια τους, ο αράπης αναποδογύρισε το τηγάνι, και έρριξε τα ψάρια εις την μέσην του θαλάμου, και έγιναν μαύρα ως τα κάρβουνα.

Τούτου γενομένου ο αράπης με άγριον βλέμμα κυττάζοντας τους παρεστώτας ανεχώρησε, και εμβήκεν εις τον ίδιον τοίχον, και έκλεισεν ο τοίχος ως και πρότερον. Μετά ταύτα λέγει ο βασιλεύς προς τον βεζύρην· βέβαια αυτά τα ψάρια, κατά το φαινόμενο, κάποιο σημειώνουν μυστηριώδες απόκρυφον, και είμαι περίεργος να μάθω τούτο το σημείον όθεν γρήγορα φέρετέ μου εδώ τον

ψαράν· και όταν παρουσιάσθη, τον ερώτησε· πού τα εψάρευες αυτά τα ψάρια; Λέγει ο ψαράς· γαληνότατε βασιλεύ, τα εψάρευσα εις μίαν λίμνην, που είναι αναμεταξύ εις τέσσαρας λόφους, από το βουνόν οπού φαίνεται αντίκρυ. Ο βασιλεύς ερωτά τον βεζύρη αν ηξεύρει αυτήν την λίμνην και ο βεζύρης του ειπεν, ότι δεν άκουσε ποτέ να υπάρχει λίμνη εκεί, μάλιστα εις διάστημα πενήντα και εξήντα χρόνων κατά συνέχειαν πηγαίνω εις το κυνήγι προς εκείνο το μέρος, αλλά λίμνην ποτέ δεν είδα.

Επειτα λέγει εις τον ψαράν· ως πόσον διάστημα είναι από τούτο το παλάτι έως την λίμνην; Και ο ψαράς του ειπεν· έως τρεις ώρες δρόμος. Και ευθύς επρόσταξεν ο βασιλεύς να ετοιμάσουν τα άλογα και εκαβαλλίκευσε με αρκετήν παράταξιν, έχοντας οδηγόν τον ψαράν και φθάνοντες εις το αντίκρυ βουνόν, από το όπισθεν μέρος είδον μίαν ευρυχωροτάτην πεδιάδα, και εθαύμασαν διότι δεν την είχεν ιδεί ποτέ κανένας· και τέλος πάντων έφθασαν εις την λίμνην της οποίας το νερόν ήτο καθαρώτατον τόσον, ώστε τα ψάρια όλα που εφαινοντο μέσα ήσαν παρόμοια με εκείνα τα οποία ο ψαράς είχε προσφέρει του βασιλέως.

Αφού ο βασιλεύς με θαυμασμόν εθεώρησεν εκείνα τα ψάρια αρκετήν ώραν, στρέφεται προς τους μεγιστάνας του, και τους λέγει· αν είναι δυνατόν να μην ήξευραν αυτοί εκείνην την λίμνην τόσον πλησίον της πολιτείας· και όλοι απεκρίθησαν ομοφώνος ότι ούτε ήκουσαν ποτέ τέτοιον πράγμα. Τότε διώρισεν ο βασιλεύς να ξεπεξεύσουν εκεί, και να στήσουν τας σκηνάς σιμά εις την λίμνην λέγοντας ότι δεν θέλω γυρίσει εις το παλάτι μου, έως που να πληροφορηθώ πώς ευρέθη εδώ αυτή η λίμνη, και διατί τα ψάρια της έχουν τέσσαρα διάφορα χρώματα.

Εκείνην δε την νύκτα ο βασιλεύς κράζει τον βεζύρη εις την σκηνήν του και του παραγγέλλει μυστικά να προσμείνη εκεί με όλην την παράταξιν, έως που να γυρίση αυτός οπίσω· διότι δεν ησυχάζει το πνεύμα μου, έως που να μάθω την αιτίαν του φαινομένου· έτσι λέγει του βεζύρη.

Όθεν ενδύθη στρατιωτικά και έλαβεν άρματα ικανά προς προφύλαξιν του, εάν κατά τύχην συναπαντήση εχθρόν και όταν απεκοιμήθησαν όλοι του οι άνθρωποι, αυτός μόνος κρυφίως ανεχώρησε, και περιπατώντας όλην την νύκτα με το φως της σελήνης δεν εύρε κανένα πράγμα. Την αυγήν, όταν ανέτειλεν ο

ήλιος, βλέπει μίαν μεγάλην οικοδομήν ολίγον διάστημα ξέμακρα, και πλησιάζοντας εκεί είδεν ένα μεγαλοπρεπέστατον παλάτι, το οποίον ήτον οικοδομημένον από μάρμαρον διαφανές, σκεπασμένον όλον με κρυστάλλιον, οπου όλον εφαινετο ένας καθρέπτης· και αφού το εθεώρησεν αρκετά έξωθεν, επλησίασεν εις την θύραν, την οποίαν, αν και ήτον ανοικτή, αυτός ενόμισεν εύλογον να κτυπήση· και αν και την εκτύπησε μίαν και δύο και τρεις φορές και πολλάκις, ούτε φωνή ούτε ακρόασις.

Έμεινεν έκπληκτος μη βλέποντας κανένα, και έλεγε καθ' εαυτόν· ένα τέτοιον ωραιότατον παλάτι πώς είναι δυνατόν να το άφησαν έρημον; και αν μεν δεν είναι κανείς, δεν πρέπει να φοβηθώ, αν δε πάλιν συναπαντήσω κανένα, έχω τον τρόπον να προφυλαχθώ, Και εμβαίνοντας έσωθεν της θύρας εις την αυλήν λέγει μεγαλοφώνως· δεν είναι κανείς εδώ να δεχθή έναν οδοιπόρον, που έχει χρείαν να αναπαυθή ολίγον; Και αν και επανέλαβε δις και τρις τον αυτόν λόγον, δεν εφάνη κανέναν· και τούτο τον έκαμε να εκπλαγή περισσότερο.

Τότε ο βασιλεύς εκείνος επροχώρησε μέσα εις τους θαλάμους του παλατίου, οι οποίοι ήσαν στρωμένοι με τάπητας μεταξωτούς και ολόγυρα με στρώματα και προσκέφαλα χρυσοϋφαντα της Ινδίας· επέρασεν έπειτα εις ανώγειον μεγαλοπρεπές, εις την μέσην του οποίου ήτον μία χρυσή τετράγωνος λεκάνη, και εις κάθε γωνίαν είχεν ένα λεοντάρι χρυσοϋν. Αυτά τα τέσσαρα λεοντάρια έχυναν από το στόμα των ένα κρυσταλλένιον νερόν, το όποιον πίπτοντας εσχηματιζετο εις ωραιότατα πετράδια και μαργαριτάρια, οπου έπλεον εις εκείνο το ανώγειον. Τούτο το Παλάτι ήτο περικυκλωμένον από τα τρία του μέρη από ένα τερπνότατον περιβόλι, του οποίου το έδαφος ήτο στολισμένον με πολυποίκιλες πρασινάδες, με διάφορα νερά, που εσχημάτιζον διάφορα παιγνίδια, με δάση πολυειδών δένδρων και ανθέων, και το πλέον ωραιότερον του περιβολίου ήσαν τα πολυάριθμα διαφόρων ειδών πουλιά, τα οποία με το εναρμόνιόν τους λάλημα εσχημάτιζον ένα επίγειον παράδεισον. Ο βασιλεύς ήτον όλος εκστατικός θεωρών τοιαύτα αξιοθαύμαστα της φύσεως και της τέχνης, ότε αιφνιδίως ακούει μίαν φωνήν θρηνητικήν συνοδευομένην με θλιβερά λόγια. Τότε εστάθη με προσοχήν και ήκουσε καθαρά ταύτα τα λόγια:

«Ω σκληρά και ανελεήμων τύχη, που δεν με άφησες να χαρώ καν μίαν ώραν εις ευτυχίαν, και με κατήνησες εις την πλέον εσχάτην

δυστυχίαν, αθλιότερον από όλον το ανθρώπινον γένος, παύσε μίαν φοράν να με καταδιώκης, και δώσε μου ένα γρήγορον θάνατον διά να ελευθερωθώ από τόσους πόνους. Αλλοίμονον εις εμένα πως ευρίσκομαι ζωντανός, αφού υπέμεινα τόσας βασάνους και τυραννίας».

Ο βασιλεύς ακούοντας τους τοιούτους θρήνους, κινηθείς εις ευσπλαγχνίαν, επροχώρησε προς εκείνο το μέρος όπου ηκούετο η θρηνητική φωνή· και όταν επρόβαλεν εις την θύραν ενός μεγαλοπρεπούς θαλάμου είδεν έναν νέον επί θρόνου καθήμενον, ενδεδυμένον πολυτελώς, ευγενικόν εις την θεωρίαν, αλλ' είχε ζωγραφισμένην την λύπην εις το πρόσωπον με πολλήν σκυθρωπότητα. Πλησιάζοντας ο βασιλεύς τον εκαιρέτησεν, ομοίως και ο αγνώριστος νέος του ανταπεκρίθη εις τον χαιρετισμόν με ταπεινόν προσκύνημα της κεφαλής, και λέγει προς τον βασιλέα· Κύριε, σε παρακαλώ να με συμπαθήσης που δεν εσηκώθηκα διά να σε υποδεχθώ και να σε περιποιηθώ κατά την τάξιν της φιλοξενίας, και μάλιστα καθώς υποθέτω να είσαι υποκείμενον μεγάλου αξιώματος· και όταν μάθης την αιτίαν που με εμποδίζει, θέλεις λάβει ευσπλαγχνίαν δι' εμέ.

Λέγει του ο βασιλεύς· εγώ είμαι υπόχρεος εις την αγαθήν σου γνώμην και εις τους φιλικούς σου ασπασμούς και είμαι έτοιμος να σε βοηθήσω και να σε ελαφρώσω από τους θρήνους και την λύπην σου, όσον μου είναι δυνατόν, όταν μου διηγηθής την αιτίαν πώς ευρίσκεσαι εδώ μοναχός, και διατί είσαι κυριευμένος από τόσην θλίψιν και αδημονίαν, και κοντολογής την ιστορίαν της δυστυχίας σου· αλλά πρώτον σε παρακαλώ να μου φανερώσης το φαινόμενον της λίμνης, οπού είναι εδώ πλησίον, και τι σημαίνουν τα ψάρια της, που έχουν τέσσαρων λογίων χρώματα, και τι δηλοί τούτο το μεγαλοπρεπές παλάτιον.

Εκείνος ο αγνώριστος νέος, αντί να αποκριθή εις τα ζητήματα του βασιλέως, άρχισε να θρηνή απαρηγόρητα, με τόσα θλιβερά παράπονα, όστε εκίνησε τον βασιλέα εις λύπην και συμπάθειαν, και λέγει του ο βασιλεύς· ειπέ μου σε παρακαλώ την αιτίαν της τοιαύτης σου μεγάλης θλίψεως. Τότε εκείνος ο νέος σηκώνωντας τα ρούχα του έδειξεν εις τον βασιλέα ότι από τον ομφαλόν και άνω ήτον άνθρωπος, το δε λοιπόν ήτο μάρμαρον μαύρον· και εις τούτο ο βασιλεύς έμεινεν εκστατικός. Ο νέος του λέγει· ιδού άκουσε την ιστορίαν μου. Η ιστορία αυτή άρεσε καθ' υπερβολήν του βασιλέως

Αϊδὴν, ὅθεν εἶπεν εἰς τὴν Χαλιμάν· εξακολουθεῖ τὴν διήγησίν σου, διότι εἶμαι περίεργος νὰ μάθω τὸ τέλος, λέγοντας καθ' εαυτὸν, θέλω τῆς χαρίσει τὴν ζωὴν, ἀφοῦ μου διηγείται τοιαύτας ἱστορίας.

Ἱστορία τοῦ νέου βασιλέως τῶν Μελανῶν Νησιῶν.

Ἄρχισε δε ὁ νέος βασιλεὺς τὴν ἱστορίαν τοῦ με τὸν ἀκόλουθον τρόπον λέγοντας: Ὁ πατὴρ μου ποὺ ἐξουσίαζεν εἰς τοῦτο τὸ βασίλειον ὠνωμάζετο Ἰσμαήλ καὶ τοῦτο τὸ νησίον λέγεται τῶν Μελανῶν Νησιῶν, καὶ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τοὺς τέσσαρας λόφους ποὺ τὸ περικυκλώνουν· ἡ βασιλικὴ καθέδρα τοῦ πατρὸς μου, ἦγουν ἡ πρωτεύουσα, ἦτον εἰς τὴν τοποθεσίαν οὐοῦ τῶρα βλέπεις αὐτὴν τὴν λίμνην καὶ ἡ συνέχεια τῆς ἱστορίας θέλει σου φανερώσει τὴν ἐλεεινὴν μεταμόρφωσιν τοῦ βασιλείου μου.

Καὶ ἄρχισε νὰ λέγη· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς μου κατὰ κληρονομίαν τοῦ διαδόχου, λαμβάνοντας τὰ σκήπτρα τοῦ βασιλείου καὶ ἀναβαίνοντας εἰς τὸν πατρικὸν θρόνον ἐκλεξα διὰ νύμφην καὶ σύζυγόν μου μίαν μου εξαδέλφην, τὴν ὁποίαν στεφανωθείς ἐκήρυξα νόμιμόν μου γυναῖκα καὶ βασίλισσαν, καὶ ἐφυλάττετο μετὰς μας ἀκρα ἀγάπη, ὁμόνοια καὶ ἀμοιβαία ἡδονὴ καὶ ξεφάντως εἰς διάστημα σχεδὸν πέντε χρόνων.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἡ βασίλισσα ἦτον εἰς τὸ λουτρόν, ἐγὼ ἐπήγα νὰ ἀναπαυθῶ ὀλίγον, καὶ δύο σκλάβες ἀράπισσες με τὰ ἀεριστήρια ἐδίωχναν τὶς μύγες διὰ νὰ μὴ μου ἐνοχλήσουν τὸν ὕπνον. Αὐτὲς οἱ σκλάβες νομίζοντας ὅτι κοιμούμαι καὶ δὲν καταλαμβάνω τὴν ἀράπικην γλώσσαν, ἔλεγον ἀναμεταξὺ τῶν ἀράπικα σιγανά, ὅτι ἡ γυναῖκα μου ἡ βασίλισσα μοῦ ἔκαμε μέγα ἀδίκον νὰ μὴ με ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἔχει ἄλλον ἀγαπητικόν· καὶ κάθε νύκτα με ἀποκοιμούσεν εἰς ἓνα βαθύτατον ὕπνον, διότι μου ἔβαζε τὸ ὑπνοβότανον εἰς τὸ αὐτί· ὅταν τῆς ἐφαίνετο πῶς ἐκοιμώμουν, ἐσηκῶνετο ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἐπήγαιεν εἰς τὸν ἀγαπητικόν τῆς, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν πάλιν ἐγύριζε· καὶ τότε βγάζοντάς μου τὸ ὑπνοβότανον μου ἔβαζεν ἓνα βότανον μυριστικόν εἰς τὴν μύτην καὶ με τὴν μυρωδιάν ἐκείνου με ξυπνοῦσεν.

Εγὼ ποὺ ἐκαμώνουμουν πῶς ἐκοιμώμουν, καὶ ἐκαταλάμβανα πολὺ καλὰ τὴν γλώσσαν τοὺς, ἀφοῦ ἤκουσα ὅλην τὴν ὁμιλίαν τοὺς, ἐπροσποιήθηκα πῶς τότε ξυπνῶ, χωρὶς νὰ δεῖξω σημεῖον ὅτι ἤκουσα τὴν ὁμιλίαν τοὺς· ὁμῶς μέσα μου ἔβαλε τὴν καρδίαν εἰς

ανησυχίαν. Την ερχομένην βραδιάν όταν επλαγιάσαμεν εις την κλίνην ομού, εγώ εκαμώθηκα πως αποκοιμήθηκα και ευθύς τότε νοιώθω να μου αποθέτη εις το αυτί ένα κάποιον τι, το οποίον εκατάλαβα ότι ήτο το υπνοβότανον· όμως αυτό επειδή ήμουν έξυπνος δεν έκαμε καμμίαν ενέργειαν τότε.

Η γυναίκα μου, βεβαιωμένη από την καθημερινήν συνήθειαν ότι εμπράκτως εγώ είμαι εις βαθύτατον ύπνον, εσηκώθη ευθύς χωρίς καμμίαν υποψίαν από το κρεβάτι, λέγοντάς μου· κοιμήσου και ποτέ να μην εξυπνήσης· και ευθύς ενδύθη και εβγήκεν έξω από τον θάλαμον. Τότε εγώ με ταχύτητα εσηκώθηκα, και αρματώθηκα με άρματα που είχα έτοιμα, και έτρεξα οπίσω της μακρόθεν. Αυτή καθώς επλησίαζεν εις τις θύρες που ήσαν κλεισμένες, έκαμνεν ένα σημείον, και άνοιγαν ευθύς, και εγώ την ακολουθούσα. Και αφού επέρασεν έξ θύρας του παλατίου, έφθασεν εις την θύραν του περιβολίου· ομοίως ανοίχθη και εκείνη, και αυτή εμβήκε μέσα. Ακολουθώντας την και εγώ από μακρόθεν εκρύφθηκα όπισθεν εις κάποια δενδράκια· και αυτή εκεί ευρίσκουσα τον αγαπητικόν της, άρχισε να συνομιλή με αυτόν και να λέγουν αναμεταξύ των τόσα ερωτικά λόγια, σεργιανίζοντες, ώστε άναψεν ο θυμός μου, διά να κάμω την εκδίκησιν εναντίον του παρανόμου εκείνου μοικού, ότε ακούω την βασίλισσαν να του λέγη· δεν πρέπει να με ονειδίζης διότι αργοπόρησα, δεν προέρχεται από μέρους μου, ηξεύρεις το εμπόδιον που έχω δι' αφορμήν του ανδρός μου του βασιλέως, και αν δεν είσαι βεβαιωμένος διά την καθαράν αγάπην και τον έρωτα που έχω προς σε, καθώς εμπράκτως σου δείκνω, ηξεύρεις πόσον δύναμαι να κατορθώσω, φθάνει μόνον να προστάξης, εγώ είμαι έτοιμη να κάμω τέρατα και σημεία διά την αγάπην σου, και να μεταβάλω την φύσιν των πραγμάτων, και τούτο το ωραιότατον παλάτι και την μεγάλην ταύτην πόλιν να μεταμορφώσω εις τόσους βράχους ακατοικήτους, και τους λίθους και τα θεμέλια να τα ρίξω εκείθεν από το όρος Καύκασον, φθάνει να ειπής λόγον, και όλα ευθύς γίνονται.

Λέγοντας η βασίλισσα αυτά τα λόγια επέρασεν έμπροσθέν μου, όπου ήμουν κρυμμένος εις τον ίσκιον των πυκνών δένδρων· και ενώ ο αγαπητικός της ήτο προς το μέρος μου, του έδωσα μίαν σπαθιάν εις τον λαιμόν με όλον μου τον θυμόν, και τον επλήγωσα θανατηφόρα· αλλ' αυτήν την ελυπήθην, διότι ήτον εξαδέλφη μου· και όταν έπεσεν ο μοιχός κατακέφαλα ενόμισα ότι τον εφόνευσα ολοτελώς· και ευθύς χωρίς να με γνωρίση η βασίλισσα έφυγα με μεγάλην ορμήν.

Όταν απεμακρύνθην ολίγον μέσα εις τα δένδρα του περιβολίου, ήκουσα την βασίλισσαν να θλίβεται και να θρηνή απαρηγόρητα· η λαβωματιά που έδωκα του αγαπητικού της ήτον θανατηφόρος, όμως αυτή με τας μαγείας της του εφύλαξε την ζωήν, αλλά με όλον τούτο έμενε σημειωμένος ωσάν ένα τερατώδες ζών άλογον και ανενέργητον· εγώ ως τόσον εγύρισα εις την κλίνην μου, και

αναπαύθηκα ευχαριστημένος, και προς το ξημέρωμα ιδού έρχεται και αυτή, και πλαγιάζει σιμά μου, αναστενάζουσα· και την αυγήν εγώ εσηκώθηκα από το κρεβάτι χωρίς να της ομιλήσω παντελώς, νομίζοντας ότι κοιμάται· και αφού εθεώρησα διαφόρους υποθέσεις της βασιλείας μου, γυρίζοντας εις τον θάλαμόν μου την ευρίσκω ενδυμένην πένθιμα με τα μαλλιά ξέπλεκα, και προσποιούμενος ότι έχω είδησιν του συμβάντος, την ερώτησα την αιτίαν της τοιαύτης λύπης, και μου απεκρίθη, ότι τρεις θλιβεράς ειδήσεις έλαβεν εις τον αυτόν καιρόν, τον θάνατον δηλαδή του πατρός της, της μητρός της και του αδελφού της. Εθαύμασα την πανουργίαν της γυναικός, και της λέγω· έχεις εύλογον αφορμήν να λυπήσαι και να θρηνήσ, επειδή μεγαλυτέραν θλίψιν ποτέ σου δεν εδοκίμασες, αλλ' έχε υπομονήν, και ο καιρός θέλει σε παρηγορήσει. Και αφού επέρασεν ένας χρόνος, που αυτή εξούσεν εις καθημερινήν θλίψιν και ακατάπαυστα δάκρυα, μου εξήτησεν άδειαν διά να οικοδομήση τον τάφον της, και να κλεισθή εκεί το επίλοιπον της ζωής της· εγώ της έδωσα την άδειαν, και αυτή ευθύς διώρισε και της οικοδόμησαν ένα μεγαλοπρεπές παλάτι με ένα μόνον θόλον, και το ωνόμασε το παλάτι των δακρύων· και ευθύς που ετελείωσεν έφερε μέσα τον αγαπητικόν της, τον οποίον εφύλαττεν ακόμη ζωντανόν με κάποια πιοτά μαγικά, αλλά με όλας της τας μαγείας δεν ηδυνήθη να τον θεραπεύση τελείως.

Εκείνος δεν είχεν άλλο σημείον ζωής εκτός της οράσεως και της αναπνοής· και μολονότι η βασίλισσα δεν ημπορούσε να έχη απ' αυτόν καμμίαν ευχαρίστησιν, ο υπερβολικός όμως και άλογος έρωσ δεν την άφινε να ησυχάση, εάν δεν επήγαινε καθημέραν να τον θρηνήσ και να του λέγη όσα ερωτικά λόγια της ανέφερεν εις τον νουν ο Έρωσ και η Αφροδίτη· εγώ δε ήμουν πληροφορημένος πολύ καλά διά όλα αυτά.

Όθεν μίαν ημέραν μη υπομένοντας πλέον την αυθάδειαν και αδιαντροπίαν της γυναικός επήγα εις το παλάτι των δακρύων, διά να ιδώ τι κάμνει εκεί η αδιάντροπη γυναίκα· και από μέρος που δεν με έβλεπεν ακούω και λέγει εις τον αγαπητικόν της· αλλοίμονον εις εμέ, εγώ ευρίσκομαι εις την εσχάτην απελπισίαν ω ψυχή μου αγαπημένη, καθημέραν σου ομιλώ, και δεν μου αποκρίνεσαι ένα λόγον; έως πότε αυτή η σιωπή; δεν ακούεις τους στεναγμούς μου; δεν ακούεις τους θρήνους μου; πώς δεν μου λέγεις ένα μόνον λόγον; πόθεν προέρχεται τούτο; από αδυναμίαν σου, ή από

καταφρόνησιν προς με; βλέπεις ότι εγώ προτιμώ να συμμερίζωμαι τους πόνους σου και να ζω συχνάκις μαζί σου, παρά να απολαμβάνω τας ξεφαντώσεις και ηδονάς, που δύναται να μου δώση η βασιλική εξουσία. Εγώ τέλος πάντων μη υποφέροντας αυτά τα λόγια ώρμησα θυμωμένος εμπρός της, λέγοντας· ω τάφε, διατί δεν καταπίνεις τούτο το άλαλον και βρωμερόν ζών που κείται εδώ, ή, διά να ειπώ καλύτερα, ω ουρανέ, διατί με ένα αστροπελέκι δεν κατακαίεις εδώ μέσα και αγαπητικόν και αγαπητικήν;

Τότε εσηκώθηκεν αυτή, που εκάθητο σιμά εις εκείνον τον βδελυρόν και μαύρον αράπην αγαπητικόν της, ωσάν μία λάμια θυμωμένη εναντίον μου, και λέγει μου· αχ σκληροκάρδιε και απάνθρωπε· εσύ είσαι εκείνος που μου επροξένησας τόσας λύπας και αναστεναγμούς; εκαμώθηκα έως τώρα ότι δεν ηξεύρω· το σκληρόν και απάνθρωπόν σου χέρι είνε εκείνο, που κατήνησε το υποκείμενον της αγάπης μου εις τοιαύτην ελεεινήν κατάστασιν και τώρα λαμβάνεις τόσην αυθάδειαν να έλθης και εδώ να με ενοχλήσης και να με φέρης εις τελείαν απελπισίαν; Εγώ θυμωμένος της απεκρίθηκα· εγώ είμαι βέβαια που ετιμώρησα αυτόν τον βρωμερόν αράπην ως του ήρμοζεν αλλ' έπρεπε με τον ίδιον τρόπον να τιμωρήσω και εσένα· δεν δύναμαι πλέον να υπομείνω την αυθάδειαν και αδιαντροπίαν σου, και εσήκωσα το σπαθί διά να την αποκεφαλίσω.

Αλλ' αυτή κυττάζοντάς με με χαρωπόν πρόσωπον μου λέγει με ένα πλαστόν χαμόγελο· παύσε τον θυμόν σου· και ευθύς είπε κάποια λόγια που εγώ δεν τα εκατάλαβα· ύστερα λέγει μεγαλοφώνως· διά μέσου της μαγικής μου ενεργείας, σε προστάζω ευθύς να γίνης ο μισός μάρμαρον και ο μισός να μείνης άνθρωπος, και ευθύς έγινα ως με βλέπεις, και ευρίσκομαι τώρα νεκρός εις τους ζωντανούς και ζων εις τους νεκρούς· και αφού με μετεμόρφωσεν εις την τέτοιαν αξιοθρήνητον κατάστασιν η θηριώδης μάγισσα, με άλλην ενέργειαν της μαγείας της με μετετόπισεν εδώ.

Και μετά ταύτα αφάνισεν ολόκληρον την βασιλικήν μου πόλιν, τα παλάτια, τα σπίτια, τους πύργους, τας πλατείας, και όλον τον πολυάριθμον λαόν κατεβύθισεν εις αυτήν την λίμνην που βλέπεις. Τα ψάρια, που είναι τεσσάρων λογίων χρώματα, είναι τα τέσσαρα γένη που κατοικούσαν εις αυτήν την πολιτείαν και είχαν τέσσαρας θρησκείας διαφορετικάς, ήγγουν τα μεν άσπρα φανερώνουν τους

Τούρκους, τα κόκκινα τους Πέρσας, που επροσκυνοῦσαν την φωτιάν, τα γαλάζια τους Χριστιανούς, και τα κίτρινα τους Εβραίους.

Οι τέσσαρες λόφοι είναι τα τέσσαρα νησιά που δίδουν την ονομασίαν εις τούτο το βασίλειον. Ἐμαθα ὅλα αυτά ἀπὸ τὴν ἰδίαν αὐτὴν μάγισσαν, ἡ ὁποία, διὰ να μου αὐξήσῃ τους πόνους πολλαπλασίως, μου εφανέρωσε τα αποτελέσματα του θυμοῦ της· οὔτε ἔπαυσεν ἕως ἐδῶ τον θυμόν της, ἀλλ' ἐξέρχεται καθημέραν και μου δίδει εκατὸν ραβδιές εις τις πλάτες γυμνές με ἓνα βοϊδοτσούλιον, ἕως που τρέχουν τα αἵματα· ἔπειτα με ἐνδύει με ἓνα σακκί τρίκινον κατάσαρκα· και ἐπάνω με ἐνδύει με τούτο το χρυσοῦφαντον, ὄχι διὰ να με τιμήσῃ, ἀλλὰ διὰ να με περιπαίξῃ. Ὑστερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν διήγησιν ἄρχισε να κλαίῃ ἀπαρηγόρητα και ὑψώνοντας τα μάτια εις τον ουρανὸν ἔλεγε· Παντοδύναμε ποιητὰ του παντός, ἐγὼ ἀφίεμαι εις τὴν ἀπόφασιν της δικαιοσύνης σου και εις τὴν θέλησιν της προνοίας και υποφέρω ὅλα με υπομονὴν ἕως ὅτου γίνῃ το θέλημά σου.

Ἀκούοντας μίαν τέτοιαν θλιβεράν διήγησιν ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος και βλέποντας εις τοιαύτην ἀξιοδάκρυτον κατάστασιν τον ἀθλιὸν νέον βασιλέα, ἐκινήθη εις ἔλεος και ευσπλαχνίαν και εις ἐκδίκησιν ἐναντίον ἐκείνης της θηριώδους γυναικός, και λέγει του νέου βασιλέως· φανέρωσέ μου πού εὐρίσκεται ἐκεῖνη ἡ μάγισσα, και πού εἶναι το βδέλυγμα ὁ ἀγαπητικὸς της. Ἀπεκρίθη ὁ νέος βασιλεὺς· Κύριε, καθὼς σου διηγήθην, ὁ ἀγαπητικὸς της κείται εις τὸ παλάτι των δακρύων, εις ἓνα τάφον κατασκευασμένον εις σχῆμα καμάρας και τὸ παλάτι αὐτὸ ἀπὸ τὸ μέρος της θύρας συνέχεται με τούτο τὸ παλάτι· αὐτὴ δε ἡ μάγισσα δεν ἠξεύρω πού διατρίβει· ὁμως κάθε αὐγὴν ἔρχεται εις ἐμένα και μου κάμνει ἐκεῖνον τον αἱματώδη δαρμόν, ὡς σου τον περιέγραψα, και ἔπειτα πηγαίνει προς τον βρωμερὸν ἀγαπητικὸν της και του φέρει ἓνα πιστόν με τὸ ὁποῖον του φυλάττει τὴν ζωὴν ἕως τὴν σήμερον, και δεν παύει να τον ονειδίζῃ διὰ τὴν σιωπὴν του, που δεν της ὠμίλησε παντελῶς, ἀφοῦ ἐγὼ τον ἐπλήγωσα, και τούτο εἶναι τὸ μεγαλύτερον της παράπονον.

Ὡς τὸσον ἐκεῖνος ὁ βασιλεὺς ἐπαρηγόρησε τον νέον βασιλέα και του ὑπεσχέθη να κάμῃ τὴν ἐκδίκησιν ἐναντίον ἐκείνης της σατανικῆς μαγίσσης· του ἐκοινολόγησε προσέτι και τὴν ἀφορμὴν που τον εἶχε παρακινήσῃ διὰ να ὑπάγῃ εις ἐκεῖνα τα μέρη, και τον τρόπον που ἐστοχάσθη διὰ να τιμωρήσῃ ἐκείνην τὴν ἀχρεῖαν γυναῖκα.

Αλλ' επειδή επέρασεν αρκετή ώρα της νυκτός ανέβαλε την εκτέλεσιν διά την αύριον, και αποκαιρητήσας ως τόσον τον νέον βασιλέα ανεχώρησε να αναπαυθή ολίγον εις άλλον θάλαμον εκείνου του παλατίου. Την αυγήν καθώς εξύπνησεν ενωρίς έτρεξεν εις το παλάτι των δακρύων, και εμβαίνοντας μέσα το εύρεν όλον φωτισμένον από μίαν ωραιοτάτην φωτοχυσίαν, και ευωδίαζεν από κάθε μέρος από αρωματική, που είχεν εκείνη η μάγισσα διά παρηγορίαν του δυστυχούς αγαπητικού της, τον οποίον ευρίσκοντας ο βασιλεύς νεκρόν και ακίνητον, κατάκοιτον εις το κρεβάτι μέσα εις ένα είδος τάφου κατασκευασμένον ωσάν μία κάμαρα, και σύρνοντας τον έξω από το κρεβάτι του τον εθανάτωσε με το σπαθί του και τον έρριξεν εις ένα πηγάδι, εις την αυλήν του παλατίου· έπειτα επλάγιασεν αυτός ο ίδιος εις το κρεβάτι του αγαπητικού της μάγισσας, και εσκεπάσθη ως εύρε τον αράπην παρομοίως, έχων αποκάτω εις τα παπλώματα ομού και το σπαθί του, και επρόσμενεν εκεί διά να τελειώση τον σκοπόν του.

Μετ' ολίγον έφθασεν η μάγισσα και έτρεξε πρώτον εις τον άνδρα της τον νέον βασιλέα των Μελανών Νησίων, και άρχισε να τον δέρνη, κατά την συνήθειάν της τόσον σκληρά, ώστε αι θλιβεραί φωναί οπού έβγαζεν ο δυστυχής εκινούσαν εις έλεος και τα άψυχα κτίσματα, και την καλούσε να κάμη έλεος εις αυτόν και αυτή του έλεγε· συ δεν έλαβες ευσπλαγχνίαν διά τον ιδικόν μου αγαπητικόν, ούτε εγώ δεν θέλω ποτέ λάβει συμπάθειαν διά σε . . .

Εις τούτο το αναμεταξύ βλέποντας η Χαλιμά να πλησιάση η ώρα που ο βασιλεύς έμελλε να υπάγη εις το προσκύνημα, διέκοψε την διήγησιν της ιστορίας. Τότε η Μεδινά η αδελφή της λέγει· αγαπητή μου αδελφή, σε παρακαλώ να μη με υστερήσης το επίλοιπον της ιστορίας την ερχομένην αυγήν, διά να ιδώ πώς ετιμώρησεν εκείνος ο βασιλεύς την μάγισσαν, και τι τέλος έλαβε. Λέγει της η Χαλιμά· τούτο στέκει εις την θέλησιν του βασιλέως, και εγώ πάντοτε είμαι έτοιμη. Ο βασιλεύς Αϊδήν, έχοντας μέγαν πόθον να ακούση την επίλοιπον συνέχειαν της ιστορίας, έλεγεν εις τον εαυτόν του, ότι, εάν η ιστορία ακολουθήση και δύο μήνας, μολοντούτο θέλω της αφήσει την ζωήν, έως που να ακούσω το αποβησόμενον μιας τοιαύτης παραδόξου διηγήσεως. Την ερχομένην αυγήν η Μεδινά εξύπνησε την Χαλιμάν πλέον ενωρίτερα και άρχισε την συνέχειαν της ιστορίας κατά τον ακόλουθον τρόπον.

Αφού η μάγισσα έδειρεν εκείνον τον ταλαιπώρον νέον, διά να ευχαριστήση τον θυμόν της, έτρεξε με προθυμίαν εις το παλάτι των δακρύων της, όπου είχε τον αγαπητικόν της, και πλησιάζοντας εις το κρεβάτι, εκεί που ενόμιζε ότι είναι ο αγαπητικός της, εγονάτισεν από το όπισθεν μέρος, και άρχισε να αναστενάζη και με δάκρυα να λέγη· πού είσαι, φως μου; πού είσαι, ζωή μου; έως πότε σιωπάς; αποφάσεις να με αφήσης να αποθάνω από την θλίψιν χωρίς να μου ειπής ακόμη μίαν φοράν ότι με αγαπάς; αχ ψυχή μου, ειπέ μου καν ένα μόνον λόγον, σε εξορκίζω εις την αγάπην μας, διά να με παρηγορήσης.

Τότε ο βασιλεύς, που ήτον εκεί σκεπασμένος, με μίαν επιτηδειάν υπόκρισιν εσχημάτισε την φωνήν του αράπη, και της λέγει· «Δεν ευρίσκεται δύναμις και εξουσία, παρά εις τον ουρανόν». Εις τοιούτους λόγους η μάγισσα μη όντας συνηθισμένη, εφώναξε μεγαλοφώνως από την χαράν της, και λέγει του· είσαι συ, ω φως μου και παρηγορία μου, που μου ομιλείς, ή με απατά η ακοή μου; Λέγει της ο βασιλεύς με την ιδίαν πλαστήν φωνήν· συ δεν είσαι αξία διά να σου ομιλήσω, διότι από ιδικήν σου αιτίαν εγώ ευρίσκομαι αθεράπευτος τόσον καιρόν, εάν δεν ετυραννούσες τόσον τον άνδρα σου, που από τας θλιβεράς του φωνάς δεν δύναμαι να κοιμηθώ ούτε ημέραν ούτε νύκτα· και αν συ τον ελευθέρωνες από την μαγικήν ενέργειαν, που τον εμεταμόρφωσες εις μάρμαρον, εγώ έως τώρα είχα θεραπευθή και είχα αναλάβει την ομιλίαν μου.

Απεκρίθη η μάγισσα· εγώ είμαι έτοιμη να τον μεταμορφώσω εις την πρώτην του μορφήν, φθάνει να με προστάξης, και ο λόγος σου γίνεται έργον. Λέγει της ο βασιλεύς· τρέξε γρήγορα ελευθέρωσέ τον, διά να ελαφρωθώ και εγώ από το πάθος μου. Ευθύς η μάγισσα εβγήκεν από το παλάτι των δακρύων, και λαμβάνοντας ένα ποτήριον νερόν ανακάτωσε μέσα μίαν σκόνην, λέγοντας κάποια λόγια ως που έβρασε το νερόν, και πλησιάζοντας εις τον νέον βασιλέα τον άνδρα της τον ερράντισε με τούτο το νερόν, και του λέγει· Σε προστάζω και σε εξορκίζω εις την δύναμιν του μεγάλου και φρικτού δράκοντος και εις την ενέργειαν των επτά πλανητών να αναλάβης την πρώτην σου μορφήν. Ευθύς που αυτή επρόφερε τα τοιαύτα λόγια εσηκώθη ο νέος βασιλεύς σώος και αβλαβής ως ήτο πρότερον.

Τότε του λέγει η μάγισσα· φεύγε μακράν απ' εδώ και μη γυρίσης πλέον, διότι είναι ο θάνατός σου. Και αυτός εξ ανάγκης ανεχώρησεν

εις τόπον παράμερον, όπου επρόσμενε το αποβησόμενον με το μέσον του βασιλέως. Ως τόσον η μάγισσα εγύρισε πάλιν εις το παλάτι των δακρύων, και εμβαινοντας μέσα, επλησίασε τον αγαπητικόν της τον αράπην και του λέγει· έκαμα τα όσα μου παρήγγειλες· σήκω τώρα λοιπόν διά να εκπληρώσης την επιθυμίαν μου και να μου δώσης εκείνην την ευχαρίστησιν, που τόσον καιρό είμαι στερημένη. Της απεκρίθη ο βασιλεύς· με την ιδίαν πλαστήν φωνήν του αράπη, όμως με θυμόν, λέγοντάς της· όσον ενήργησες, δεν είναι αρκετόν διά να με θεραπεύση ολόκληρον, πρέπει να ξεριζώσης την αιτίαν και όλην την ρίζαν του πάθους μου.

Λέγει του η μάγισσα· ω ψυχή μου, αγαπητέ μου, φανέρωσέ μου καθαρά ποία είναι η ρίζα, που μου λέγεις; Της απεκρίθη ο βασιλεύς· ω αστόχαστη και κακόγνωμη γυναίκα, δεν καταλαμβάνεις διά ποίαν αιτίαν λέγω; είναι αυτή η πολιτεία, οι κάτοικοί της και τα τέσσαρα νησιά της, τα οποία όλα εσύ με τας μαγείας σου αφάνισες από το πρόσωπον της γης· κάθε μεσονύκτιον τα ψάρια αυτής της λίμνης σηκώνουν τα κεφάλια τους εις την επιφάνειαν της λίμνης, και φωνάζουν εκδίκησιν εναντίον μου και εναντίον σου· ύπαγε γρήγορα να τα μεταμορφώσης όλα εις την πρώτην των κατάστασιν, και γυρίζοντας σου δίδω το χέρι μου διά να με βοηθήσης να σηκωθώ, και τότε θέλω σε ευχαριστήσσει εις όλα σου τα θελήματα.

Από ταύτα τα λόγια η μάγισσα πληρωθείσα από χαράν και καλās ελπίδας, διά να ιδή τον αγαπητικόν της ολοκλήρως θεραπευμένον, εφώνασε μετά χαράς μεγάλης· ω ψυχή μου, ω φως μου, ω παρηγορία μου· ιδού τρέχοντας με κάθε σπουδήν και επιμέλειαν πηγαίνω να μεταμορφώσω όλα εις την πρώτην των φυσικήν κατάστασιν.

Και ευθύς αυτή έτρεξεν εις την λίμνην, και λαμβάνοντας με τα χέρια της απ' εκείνο το νερόν, αφού είπε κάποια λόγια, ερράντισε με εκείνο την λίμνην και τα ψάρια· και ω του θαύματος! εις την αυτήν στιγμήν μετεμορφώθη η λίμνη εις μίαν μεγάλην πόλιν· τα ψάρια όλα έλαβαν την πρώτην τους μορφήν, και τινά μεν έγιναν άνδρες, τινά δε γυναίκες ή παιδία, και άλλα πάλιν έγιναν Τούρκοι, άλλα Χριστιανοί, άλλα Πέρσαι και άλλα Εβραίοι, και άλλοι ελεύθεροι, άλλοι δε σκλάβοι, και καθένας έλαβε την φυσικήν του μορφήν· τα παλάτια, τα σπίτια και τα εργαστήρια ευρέθησαν

γεμάτα από τους οικοκυραίους των, και κοντολογής κάθε πράγμα ευρέθη εις την πρώτην του στάσιν και τάξιν.

Η πολυάριθμος παράταξις του βασιλέως που ήτον κονευμένη σιμά εις την λίμνην, όταν ευρέθη εις την μεγαλυτέραν πλατείαν, έμειναν όλοι εκστατικοί να ιδούν εις μίαν στιγμήν μίαν πόλιν τόσον ωραίαν, τόσον μεγαλοπρεπή και τόσον πολυάνθρωπον.

Η μάγισσα, αφού ενήργησε ταύτην την τερατώδη μεταμόρφωσιν, εγύρισε τρέχουσα εις το παλάτι των δακρύων, διά να απολαύση τον καρπόν και μισθόν των κόπων της, και εμβαινοντας μέσα λέγει ωσάν να ωμιλούσε με τον αγαπητικόν της· ιδού ετελείωσα όλα όσα με επρόσταξες· σήκω τώρα, διά να σε ιδώ υγιή και να εκπληρώσης την επιθυμίαν μου, που είμαι τόσον καιρόν στερημένη.

Της απεκρίθη ο βασιλεύς με την συνηθισμένην πλαστήν φωνήν του αράπη, λέγοντάς της· πλησίασε σιμά μου, δος μου το χέρι σου. Και ενώ επλησίαζεν αυτή σιμά του και άπλωνεν εις αυτόν το χέρι της, αυτός ευθύς επήδησεν από το κρεβάτι ως θυμωμένον λεοντάρι και με μίαν σπαθιάν της εκώρισε το σώμα εις δύο κομμάτια, και έπεσε νεκρά και ακίνητος εις την γην.

Και αφίνοντας εκεί το νεκρόν σώμα της μάγισσας ο βασιλεύς έτρεξε γρήγορα να εύρη τον νέον βασιλέα των Μελανών Νησιών, ο οποίος τον επρόσμενε με μεγάλην προθυμίαν και ευρίσκοντάς τον τον αγκαλιάζει, τον φιλεί και του λέγει· χαίρε και ευφραίνου, περιπόθητέ μου αδελφέ· ετιμώρησα την κακότροπον και σκληράν μάγισσαν την ποτέ γυναίκα σου, και την αντάμειψα με τον πρεπούμενόν της θάνατον· όθεν εις το εξής αναπαύου χωρίς να έχης φόβον από κανένα.

Τότε ο νέος εκείνος βασιλεύς ευχαρίστησε τον ευεργέτην του βασιλέα και εθεώρει τον εαυτόν του υπόχρεον εφ' όρου ζωής εις τον σωτήρα του ευχόμενος εξ όλης καρδίας μακροήμερουσιν και ευδαιμονίαν δι' αυτόν. Λέγει του έπειτα ο βασιλεύς· ιδού λοιπόν τώρα το βασίλειόν σου και η πόλις σου ευρίσκονται ήσυχα και ατάραχα· θέλεις βασιλεύσει εις το εξής αναπαυμένος εις όλας σου τας ευτυχίας· και αν μεν ευχαριστήσαι να έλθης εις την ιδικήν μου πολιτείαν, όπου είσαι τόσον πλησίον, εγώ θέλω σε δεχθή ωσάν ιδιον μου υιόν με όλας τας περιποιήσεις και τιμάς, ωσάν να ήσουν εις την ιδίαν σου πολιτείαν.

Απεκρίθη ο νέος βασιλεύς· κραταιότατε μονάρχα, νομίζει η μεγαλειότης σου ότι είναι τόσον πλησίον η βασιλική σου καθέδρα από εδώ; όχι· αλλ' είναι ενός χρόνου δρόμος το ολιγώτερον. Απεκρίθη ο βασιλεύς· και πώς ημείς ήλθαμεν εις τέσσερες ή πέντε ώρες; Επανέλαβεν ο νέος βασιλεύς· το πιστεύω να ήλθετε εις τόσον ολίγον διάστημα· αλλά τότε τούτο το βασίλειον ήτο μετατοπισμένον διά της μαγείας της κακοτρόπου γυναικός μου· τώρα δε που ανέλαβαν την φυσικήν τους μορφήν όλα, έλαβον και την πρώτην τους τοποθεσίαν.

Τούτο όμως δεν θέλει με εμποδίσει να συνοδεύσω τον ευεργέτην μου, αν παραστή ανάγκη και έως εις τα πέρατα της οικουμένης. Ακούοντας ο βασιλεύς τα τοιαύτα λόγια του νέου βασιλέως εκστατικός, το να ευρίσκεται τόσον μακράν από το βασίλειόν του, αλλ' η δοκιμή μετέπειτα τον εβεβαίωσεν· όθεν άρχισαν να ετοιμασθούν διά να αναχωρήσουν ομού με τον νέον βασιλέα εκείνου του τόπου· ο οποίος κάμνοντας όλας τας ετοιμασίας διά τα αναγκαία μιας τόσον μακράς οδοιπορίας εφόρτωσεν εκατόν καμήλους από τους πολυτίμους του θησαυρούς, από τους οποίους εφιλodώρησε με πολύτιμα δώρα όλην την ακολουθίαν του βασιλέως του ευεργέτου, και άφησε διάδοχον εις το βασίλειόν του ένα του συγγενή.

Και αναχωρούντες οι δύο βασιλείς συντροφιασμένοι με πολυάνθρωπον και μεγαλοπρεπή ακολουθίαν, και περνώντας ευτυχισμένην όλην την μακράν οδοιπορίαν, επλησίασαν τέλος πάντων εις την βασιλεύουσαν πόλιν και μαθαίνοντάς το οι μεγιστάνες και άρχοντες του παλατίου εβγήκαν εις προϋπάντησιν του βασιλέως των, και ο λαός του τον υπεδέχθη με χαράν μεγάλην και με αλαλαγμούς.

Και αφού ανεπαύθησαν από την οδοιπορίαν συνευφραινόμενοι, ο βασιλεύς την ερχομένην ημέραν εκάλεσεν άπαντας τους μεγιστάνας και άρχοντας της συγκλήτου, και τους εφανέρωσε την αιτίαν του μεγάλου ταξιδίου και όλα τα συμβάντα που είδεν εις την λίμνην και εις το βασίλειόν του νέου βασιλέως των Μελανών Νησίων· έπειτα εκήρυξεν ως ιδιόν του υιόν θετόν και επομένως διάδοχον της βασιλείας του τον νέον εκείνον βασιλέα. Όθεν όλη η σύγκλητος και γερουσία των μεγιστάνων τον επροσκύνησαν και τον εγνώρισαν ως βασιλέα τους. Όσον διά τον ψαράν, ο οποίος έγινε η αιτία της σωτηρίας και ελευθερίας του νέου βασιλέως, τον εφιλodώρησεν ο

βασιλεύς με πολύτιμα δώρα, ώστε και αυτός και οι μεταγενέστεροι του έγιναν πλουσιώτατοι εφ' όρου ζωής των.

Με τέτοιον τρόπον λοιπόν η Χαλιμά ετελείωσε την ιστορίαν του ψαρά και του Τελωνείου. Τότε ο βασιλεύς Αϊδήν εφάνέρωσεν ότι έλαβε μεγάλην ευχαρίστησιν από εκείνην την διήγησιν, ομοίως και η αδελφή της Μεδινά. Λέγει τους η Χαλιμά ότι ηξεύρει μίαν άλλην πολύ ωραιότεραν από την του ψαρά, και την ερχομένην αυγήν θέλει τους την διηγηθή με όλας τας περιστάσεις διά να τους ευχαριστήση την περιέργειαν. Ο βασιλεύς μάλιστα την επαράκίνησεν, έχοντας μεγάλην επιθυμίαν εις τοιαύτας περιέργους ιστορίας, δείκνοντας υπερβολικήν ευχαρίστησιν εις όσα του διηγείτο, διότι είχε μίαν φυσικήν χάριν η Χαλιμά να τα διηγείται με γλαφυρότητα και έμφασιν· όθεν εκχαροποιούσαν πολύ τον βασιλέα και τα λόγια της και η ευμορφιά της μάλιστα. Και άρχισεν ούτω.

Ιστορία των τριών δερβισάδων και των πέντε κυράδων της Βαβυλώνος·

Η Μεδινά, κατά την συνήθειάν της, εις την διωρισμένην ώραν εξύπνησε την βασίλισσαν Χαλιμά αδελφήν της, και της λέγει να ενθυμηθή την υπόσχεσιν που χθες έδωκε του βασιλέως διά να του διηγηθή μίαν ιστορίαν ωραιότεραν από την προτερινήν. Όθεν η Χαλιμά άρχισε την διήγησιν κατά τον ακόλουθον τρόπον.

Εις την Βαβυλώνα όταν εβασίλευεν ο Χαρούμ Καλίφης όντας ένας βαστάζος την αυγήν εις την αγοράν και προσμένοντας διά να τον προσλάβη κανείς εις υπηρεσίαν, είδε μίαν νέαν κυράν σκεπασμένην με ένα πολύτιμον μακραμάν, και του λέγει· λάβε το ζεμπίλι σου και ακολούθει με. Ο βαστάζος, μολονότι το έργον του ήτο ποταπόν, αυτός ήτο φυσικά έξυπνος και αστείος, και ακολουθώντας εκείνην την νέαν κυράν έλεγεν ω τι ευτυχισμένη ημέρα! ω τι καλή συναπάντησις! Η νέα εκείνη εσταμάτησεν εις μίαν θύραν κλεισμένην, και κτυπώντας την εβγήκεν ένας Χριστιανός γηραλέος και σεβάσμιος· αυτή του έδωσε μίαν μονέδαν εις το χέρι, χωρίς να του ειπή τι· αυτός που ήξευρε τον σκοπόν της ευθύς της έφερε τρεις καράφες γεμάτες εξαίρετον κρασί. Ο βαστάζος τις έβαλε μέσα εις το ζεμπίλι, και ηκολούθει την νέαν γυναίκα.

Έπειτα επήγεν εις ένα κατάστημα και εψώνισε τα πλέον εξαίρετα οπωρικά και τα ευωδέστερα άνθη και ρόδα, τα οποία όλα εβάσταζεν

εις το ζεμπίλι του ο βαστάζος· και ύστερα πηγαίνοντας και εις άλλα διάφορα καταστήματα εψώνισε τα εκλεκτά πλέον πράγματα,

[οι κάτωθι σελίδες από 65-80 έχουν μεταφραστεί από αγγλικό κείμενο]

[μέχρι που στο τέλος ο βαστάζος φώναξε με απελπισία, «Καλή μου κυρά, αν μου είχες πει ότι θα αγοράσουμε πράγματα να ταΐσουμε μια πόλη, θα είχα φέρει ένα άλογο, ή μάλλον μια καμήλα.» Η κυρά γέλασε, και του είπε πως δεν είχε τελειώσει ακόμα, αλλά αφού διάλεξε διάφορα μυρωδικά και μπαχαρικά από ένα μαγαζί, σταμάτησε μπροστά σε ένα θαυμάσιο παλάτι και κτύπησε απαλά την πόρτα του. Η κοπέλα που άνοιξε ήταν τέτοιας καλλονής, που θάμπωσαν τα μάτια του βαστάζου και ξαφνιάστηκε ακόμα πιο πολύ γιατί ήταν ξεκάθαρο πως δεν ήταν σκλάβο. Η κυρά που τον οδήγησε μέχρι εκεί, τον κοίταζε διασκεδάζοντας μ' αυτόν, μέχρι που η άλλη φώναξε, «Γιατί δεν μπαίνεις αδελφή; Ο καημένος ο άνθρωπος είναι τόσο φορτωμένος που θα σωριαστεί.

Όταν μπήκαν μέσα και κλειδώθηκε η πόρτα, πήγαν και οι τρεις τους σε μια μεγάλη αυλή, περιτριγυρισμένη από κιγκλιδωτό. Στην μια γωνιά της αυλής ήταν μια πλατφόρμα, όπου υπήρχε ένας κεκριμπαρένιος θρόνος υποστηριζόμενος από τέσσερις εβένινες κολόνες, στολισμένες με μαργαριτάρια και διαμάντια. Στην μέση της αυλής έστεκε μια μαρμάρινη γούρνα που γέμιζε με νερό από το στόμα ενός χρυσού λιονταριού.

Ο βαστάζος κοίταξε γύρω του, θαυμάζοντας τα πάντα· αλλά ιδίως κοίταζε μια τρίτη κυρά που καθόταν στον θρόνο και ήταν ακόμα πιο όμορφη από τις άλλες. Κατάλαβε, από τον σεβασμό που της έδειξαν οι άλλες, ότι ήταν η μεγαλύτερη. Το όνομά της ήταν Ζωηδία, αυτής που άνοιξε την πόρτα ήταν Σεραφεία και της φωνίστρας Αμινά. Η Ζωηδία πρόσταξε και πήραν το ζεμπίλι του βαστάζου που χάρηκε πολύ όταν ξελάφρωσε από το βάρος και τον πλήρωσαν ικανοποιητικότερα. Αλλά ο βαστάζος δεν έφευγε και η Ζωηδία τον ρώτησε αν ήταν δυσαρεστημένος από την πληρωμή. «Κυρά μου» απάντησε «ήδη μου δώσατε πολλά και φοβάμαι ότι το παρατραβώ που δεν φεύγω αμέσως. Αλλά συγχωρήστε με, τα έχασα που τόσο όμορφες γυναίκες ζουν μόνες τους. Μια συντροφιά μόνων γυναικών είναι τόσο βαρετή, όσο και μια συντροφιά μόνων ανδρών.

Και αφού τους διηγήθηκε ιστορίες για να υποστηρίξει την θέση του, τις παρακάλεσε να τον αφήσουν να μείνει τέταρτος στο δείπνο τους.

Οι γυναίκες μάλλον διασκέδασαν με τις διαβεβαιώσεις του και μετά από λίγη συζήτηση συμφώνησαν να μείνει, μια και ανέμεναν ότι η συντροφιά του θα ήταν ευχάριστη. «Μα, άκου φίλε μου» είπε η Ζωηδία. Θα ικανοποιήσουμε την επιθυμία σου μόνο αν είσαι απόλυτα ευγενικός και αν διαφυλάξεις το μυστικό μας που έμαθες τυχαία. Μετά κάθισαν στο τραπέζι, που η Αμινά είχε καλύψει με τα πιάτα που ψώνισε.

Μετά από τις πρώτες μπουκιές, η Αμινά έχυσε κρασί σε χρυσό κύπελλο. Πρώτα ήπια αυτή, σύμφωνα με το Αραβικό έθιμο, και έπειτα το γέμισε για τις αδελφές της. Όταν ήρθε η σειρά του βαστάζου, φίλησε το χέρι της Αμινάς και μετά τραγούδησε ένα τραγούδι που αυτοσχεδίασε για να επαινέσει το κρασί. Οι τρεις κυράδες ευχαριστήθηκαν το τραγούδι και μετά τραγούδησαν και αυτές, ώστε το φαγητό τους ήταν γεμάτο ευθυμία και κράτησε πολύ περισσότερο από συνήθως.

Στο τέλος, βλέποντας ότι ο ήλιος πήγαινε προς την Δύση, η Σεραφεία είπε στον βαστάζο, «Σήκω και φύγε· είναι ώρα πια να χωρίσουμε».

Ω κυρά μου, είπε εκείνος, «πώς θες να σας αφήσω στην κατάσταση που βρίσκομαι; Τι με το κρασί που ήπια και με την ευχαρίστηση του να σας βλέπω, δεν θα βρω τον δρόμο για το σπίτι μου. Άστε με να μείνω εδώ μέχρι το πρωί, και όταν ξανάρθω στα καλά μου, θα φύγω όποτε θέλετε.»

Άσε τον να μείνει είπε η Αμινά, που και πριν του είχε φερθεί φιλικά. Είναι δίκαιο, μια που μας διασκέδασε τόσο πολύ.

Αν το θες, αδελφή μου, είπε η Ζωηδία· «αλλά αν μείνει, θα πρέπει να βάλω νέο όρο. Βαστάζε», συνέχισε γυρνώντας προς αυτόν, «αν μείνεις, πρέπει να υποσχεθείς να μην ρωτήσεις τίποτα για οτιδήποτε δεις. Αν το κάνεις, ίσως ακούσεις κάτι που δεν θα σου αρέσει.»

Αφού διευθετήθηκε και αυτό, η Αμινά έφερε το δείπνο και φώτισε την αίθουσα με ευωδιαστά κεριά. Μετά κάθισαν ξανά στο τραπέζι και άρχισαν με νέα όρεξη να τρώνε, να πίνουν, να τραγουδούν και

να απαγγέλουν στίχους. Διασκέδαζαν έτσι με την ψυχή τους, όταν άκουσαν ένα κτύπο στην εξωτερική πόρτα και η Σεραφεία σηκώθηκε να ανοίξει. Αμέσως γύρισε, λέγοντας ότι τρεις δερβισάδες, μονόφθαλμοι από το δεξί μάτι, και με ξυρισμένο το κεφάλι, το πρόσωπο και τα φρύδιά τους παρακαλούν να τους δεχθούν, μια και είναι νεοφερμένοι στην Βαγδάτη, και είχε πέσει η νύχτα. «Δείχνουν να έχουν καλούς τρόπους» πρόσθεσε, «αλλά δεν μπορείτε να φανταστείτε τι παράξενη όψη που έχουν. Σίγουρα η παρέα τους θα μας κάνει να ξεσκάσουμε».

Η Ζωηδία και η Αμινά δίστασαν να δεχτούν τους νέους επισκέπτες, και η Σεραφεία ήξερε τον λόγο. Αλλά παρακάλεσε τόσο θερμά, που η Ζωηδία στο τέλος συμφώνησε «Φέρε τους λοιπόν», είπε, «αλλά κάνε τους να καταλάβουν ότι δεν θα πρέπει να σχολιάζουν ότι δεν τους αφορά και κάνε τους να διαβάσουν την επιγραφή πάνω από την πόρτα.» Γιατί πάνω από την πόρτα ήταν γραμμένο με χρυσά γράμματα. «Όποιος ανακατεύεται σε δουλειές που δεν τον αφορούν, θα ακούσει αλήθειες που δεν θα του αρέσουν.»

Με το που μπήκαν οι τρεις δερβισάδες υποκλίθηκαν βαθιά και ευχαρίστησαν τις κυράδες για την καλοσύνη και φιλοξενία τους. Οι κυράδες αποκρίθηκαν καλωσορίζοντας τους· ήταν έτοιμοι να καθίσουν, όταν η ματιά τους έπεσε στον βασιτάζο, που τα ρούχα του δεν διέφεραν πολύ από τα δικά τους, αν και είχε ακόμα τα μαλλιά που η φύση του είχε δώσει. «Αυτός προφανώς» είπε ένας από αυτούς, «είναι ένας από τους Άραβες αδελφούς μας, που επαναστάτησε εναντίον του μονάρχη μας».

Ο βασιτάζος αν και μισοκοιμισμένος από το κρασί που είχε πιεί, άκουσε τα λόγια, και χωρίς να κινηθεί, φώναξε θυμωμένα στον Δερβίση, «Κάτσε κάτω και κοίτα την δουλειά σου. Δεν διάβασες την επιγραφή πάνω από την πόρτα; Δεν είναι υποχρεωμένοι όλοι να ζουν με τον ίδιο τρόπο».

«Μην θυμώνεις καλέ μου άνθρωπε», απάντησε ο Δερβίσης· «Με τίποτα δεν θα θέλαμε να σε δυσαρεστήσουμε»· έτσι ο καυγός αποσοβήθηκε και το γεύμα ξεκίνησε για τα καλά. Όταν οι Δερβισάδες ικανοποίησαν την πείνα τους, προσφέρθηκαν στις οικοδέσποινες να παίξουν κάτι, αν υπήρχαν όργανα στο σπίτι. Οι κυράδες ενθουσιάστηκαν με την ιδέα, και η Σεραφεία πήγε να δει τι θα βρει, γυρίζοντας σε λίγο φορτωμένη με δυο διαφορετικά είδη

φλάουτων και με ένα ταμπουρίνο. Ο κάθε Δερβίσης πήρε το όργανο που προτιμούσε, και άρχισαν να παίζουν μια γνωστή μελωδία, ενώ οι κυράδες τραγούδησαν τα λόγια του τραγουδιού. Τα λόγια ήταν πολύ χαρωπά και ζωηρά, και κάθε τόσο οι τραγουδίστριες σταματούσαν για να ξεσπάσουν στα γέλια που τις έπνιγαν. Μέσα σε όλο αυτόν τον θόρυβο, ακούστηκε ένα κτύπημα στην πόρτα.

Νωρίτερα το ίδιο απόγευμα ο Καλίφης είχε φύγει κρυφά από το παλάτι, με συντροφιά το Βεζίρη του Γαφέρ και τον αρχιευνούχο του Μεσοούρ, όλοι τους ντυμένοι με φορεσιέςπραματευτάδων. Περνώντας από τον δρόμο, ο Καλίφης άκουσε την μουσική των οργάνων και τα γέλια, και διέταξε τον Βεζίρη να πάει να κτυπήσει την πόρτα του σπιτιού, μια και ήθελε να μπει. Ο Βεζίρης απάντησε ότι φαίνεται ότι οι κυράδες που ζούσαν εκεί διασκέδαζαν με τους φίλους τους και θα ήταν καλύτερα ο Κύριός του να μην επιβάλλει την παρουσία του· όμως στον Καλίφης είχε σφηνωθεί η ιδέα να δει τι συμβαίνει και επέμενε να εισακουστεί η διαταγή του.

Η πόρτα άνοιξε από την Σεραφεία με ένα κερύ στο χέρι της και ο Βεζίρης ξαφνιασμένος από την ομορφιά της, υποκλίθηκε βαθιά μπροστά της και της είπε με σεβασμό. «Κυρία μου, είμαστε τρειςπραματευτάδες που μόλις έφθασαν από το Μουσούλ και από μια κακοτυχιά που μας έλαχε αυτήν την νύκτα, φτάσαμε στο χάνι μας και βρήκαμε την πόρτα του κλειστή μέχρι αύριο το πρωί. Μην ξέροντας τι να κάνουμε, περιπλανηθήκαμε στους δρόμους και έτυχε να περάσουμε από το σπίτι σας, όταν, βλέποντας φώτα και ακούοντας φωνές, αποφασίσαμε να σας ζητήσουμε να μας δώσετε καταφύγιο μέχρι την αυγή. Αν μας κάνετε αυτή την χάρη, τότε με την άδειά σας θα προσπαθήσουμε να κάνουμε τα αδύνατα δυνατά να σας βοηθήσουμε να περάσετε ευχάριστα την ώρα σας».

Η Σεραφεία απάντησε στονπραγματευτή ότι πρώτα πρέπει να συμβουλευτεί τις αδελφές της· αφού το συζήτησε, γύρισε και του απάντησε ότι αυτός και οι δυο φίλοι του είναι καλοδεχούμενοι. Αυτοί μπήκαν μέσα και υποκλίθηκαν ευγενικά στις κυράδες και στους καλεσμένους τους. Μετά η Ζωηδία τους είπε σοβαρά. «Καλώς ήλθατε, αλλά πρέπει να σας παρακαλέσω για κάτι — έχετε όσα μάτια θέλετε, αλλά μην έχετε γλώσσες· μην ρωτήσετε τίποτα για όσα θα δείτε, όσο παράξενο και αν σας φανεί.»

Κυρία μου, απάντησε ο Βεζίρης, «θα σας υπακούσουμε. Υπάρχουν πολλά εδώ να μας ευχαριστήσουν και να μας κρατήσουν το ενδιαφέρον, χωρίς να απασχοληθούμε με ότι δεν μας αφορά.» Τότε κάθισαν όλοι και ήπιαν στην υγεία των νεοαφιχθέντων.

Ενώ ο Βεζίρης Γαφέρ μιλούσε με τις κυράδες, ο Καλίφης αναρωτιόταν ποιοι είναι όλοι αυτοί και γιατί οι τρεις Δερβισάδες ήταν όλοι τους χωρίς δεξί μάτι. Καιγόταν να ρωτήσει τον λόγο, μα η απαίτηση της Ζωηδίας τον έκανε να σιωπήσει· έτσι, προσπάθησε να λάβει μέρος στην ζωηρή συζήτηση, που είχε σαν θέμα τις διαφορετικού είδους απολαύσεις που υπάρχουν στον κόσμο. Μετά λίγη ώρα, οι δερβισάδες σηκώθηκαν και χόρεψαν μερικούς παράξενους χορούς, που ευχαρίστησαν πολύ την υπόλοιπη παρέα.

Όταν τέλειωσαν, η Ζωηδία σηκώθηκε και παίρνοντας την Αμινά από το χέρι, της είπε, «αδελφή μου, οι φίλοι μας θα μας συγχωρήσουν αν ξεχάσουμε την παρουσία τους και εκτελέσουμε το νυκτερινό μας καθήκον». Η Αμινά κατάλαβε το νόημα των λόγων της αδελφής της, και μάζεψε πιάτα, ποτήρια και μουσικά όργανα, ενώ η Σεραφεία σκούπισε την αίθουσα και τακτοποίησε. Μόλις τέλειωσε, παρακάλεσε τους δερβισάδες να κάτσουν σε ένα σοφά στην μια άκρη του δωματίου και τον Καλίφη και τους φίλους τους να κάτσουν από την άλλη. Όσο για τον βαστάζο, του ζήτησε να έρθει και να βοηθήσει αυτήν και την αδελφή της.

Λίγο μετά μπήκε η Αμινά κουβαλώντας ένα κάθισμα που το τοποθέτησε στο μέσο του άδειου χώρου. Κατόπιν πήγε στην πόρτα ενός ντουλαπιού και έκανε νόημα στον βαστάζο να την ακολουθήσει. Αυτός το έκανε, και μετά ξαναεμφανίστηκε τραβώντας δυο μαύρα σκυλιά από μια αλυσίδα, και τα έφερε στο κέντρο της αίθουσας, Η Ζωηδία τότε σηκώθηκε από την θέση της μεταξύ των δερβισάδων και του Καλίφη και περπάτησε σιγά προς το μέρος του βαστάζου με τα σκυλιά. «Πρέπει να κάνουμε το καθήκον μας», είπε με ένα βαθύ αναστεναγμό, σηκώνοντας τα μανίκια της και παίρνοντας ένα μαστίγιο από την Σεραφεία είπε στον άντρα, «Πάρε το ένα σκυλί από την αδελφή μου Αμινά και δώσε μου το άλλο».

Ο βαστάζος έκανε όπως τον διέταξε, αλλά όπως οδηγούσε το σκυλί προς την Ζωηδία αυτό έβγαλε διαπεραστικά ουρλιάσματα και την κοίταζε ικετευτικά. Όμως η Ζωηδία δεν του έδωσε καμία σημασία

και μαστίγωσε το σκυλί, μέχρι που έμεινε ξέπνοη. Μετά πήρε την αλυσίδα από τον βαστάζο και σηκώνοντας το σκυλί στα πίσω του πόδια κοιτάχτηκαν στα μάτια με λύπη, ενώ δάκρυα άρχισαν να πέφτουν και από τους δυο. Η Ζωηδία πήρε το μαντήλι της και σκούπισε τα μάτια του σκυλιού με τρυφερότητα και μετά το φίλησε και βάζοντας την αλυσίδα στο χέρι του βαστάζου, είπε, «Πάρε το πίσω στην ντουλάπα και φέρε μου το άλλο.

Η ίδια τελετή έγινε και για το δεύτερο σκυλί, κάτω από τα έκπληκτα μάτια της συντροφιάς. Ιδιαίτερα ο Καλίφης μετά δυσκολίας κρατιόταν, και έκανε νοήματα στον Βεζίρη να ρωτήσει τι ήταν όλα αυτά. Όμως ο Βεζίρης έκανε ότι δεν έβλεπε, και γύρισε το κεφάλι του από την άλλη μεριά.

Η Ζωηδία έμεινε για αρκετή ώρα στο μέσο της αίθουσας, μέχρι που τελικά η Σεραφεία πήγε κοντά της και την παρακάλεσε να καθίσει, μια που και αυτή έπρεπε να παίξει τον ρόλο της. Σ' αυτά τα λόγια η Αμινά πήρε ένα φλάουτο από μια θήκη με κίτρινο σατέν και την έδωσε στην Σεραφεία, που τραγούδησε αρκετά τραγούδια με την συνοδεία του. Όταν κουράστηκε είπε στην Αμινά. «Αδελφή μου, δεν μπορώ πια· σε παρακαλώ έλα και πάρε την θέση μου.»

Η Αμινά έπαιξε μερικές συγχορδίες και μετά ξεκίνησε ένα τραγούδι, που το τραγούδησε με τόση ζέση που καταβλήθηκε, και σωριάστηκε προσπαθώντας να αναπνεύσει σε ένα σωρό από μαξιλάρια, και άνοιξε το φόρεμα της για να πάρει λίγο αέρα. Με έκπληξη όλοι είδαν ότι ο λαιμός της αντί να είναι λείος και άσπρος όπως το πρόσωπό της, ήταν γεμάτος ουλές.

Οι δερβισάδες και ο Καλίφης αλληλοκοιταχτήκανε και άρχισαν τα ψιθυρίσματα, χωρίς να τους ακούν οι Ζωηδία και η Σεραφεία που περιποιόντουσαν την αδελφή τους που ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει.

«Τι σημαίνουν όλα αυτά;» Ρώτησε ο Καλίφης. «ούτε εμείς γνωρίζουμε», απάντησε ο δερβίσης στον οποίο είχε απευθύνει τον λόγο. «Τι! Μα δεν είσατε του σπιτιού;»

Αφέντη μου, απάντησαν όλοι οι δερβισάδες μαζί, «ήρθαμε εδώ για πρώτη φορά μια ώρα πριν από σας.»

Τότε γύρισαν στον βασιτάζο να δουν αν μπορούσε αυτός να εξηγήσει το μυστήριο, αλλά και αυτός δεν ήξερε τίποτα. Στο τέλος ο Καλίφης δεν μπορούσε να βαστάξει την περιέργειά του, και ανακοίνωσε ότι θα υποχρέωνε τις κυρίες να τους εξηγήσουν την παράξενη συμπεριφορά τους. Ο Βεζίρης, προβλέποντας τι θα συνέβαινε, τον εκλιπάρησε να θυμηθεί τον όρο που είχαν βάλει οι οικοδέσποινες και πρόσθεσε ψιθυρίζοντας ότι αν η Υψηλότητά του περίμενε μέχρι το πρωί, θα μπορούσε ως Καλίφης να καλέσει τις κυράδες μπροστά του. Όμως ο Καλίφης που δεν είχε συνηθίσει να μην του περνάει, απέρριψε την συμβουλή, και μετά από λίγη συζήτηση ακόμα αποφασίστηκε ότι η ερώτηση θα γινόταν από τον βασιτάζο. Ξαφνικά η Ζωηδία γύρισε και βλέποντας την αναταραχή ρώτησε, «Τι συμβαίνει — τι συζητάτε με τόση σοβαρότητα;»

Κυρία μου, απάντησε ο πορτιέρης, «οι κύριοι από δω σας εκλιπαρούν να τους εξηγήσετε γιατί πρώτα μαστιγώνετε τα σκυλιά και μετά κλαίτε για αυτό, και επίσης πώς συμβαίνει και η κυρία που λιποθύμησε είναι γεμάτη ουλές. Μου ζήτησαν κυρία μου, να μιλήσω για αυτούς».

Είναι αλήθεια κύριοι, είπε η Ζωηδία ορθώνοντας το ανάστημά της, «ότι αναθέσατε σε αυτόν τον άνθρωπο να μου κάνει αυτήν την ερώτηση;»

Είναι, απάντησαν όλοι εκτός από τον Γαφέρ που παρέμεινε σιωπηλός.

Είναι αυτή, συνέχισε η Ζωηδία, θυμώνοντας όλο και περισσότερο, «η ανταμοιβή μας για την φιλοξενία που σας δείξαμε; Ξεχάσατε τον ένα όρο που σας θέσαμε για να σας επιτρέψουμε να μπειτε στο σπίτι; Ελάτε γρήγορα,» πρόσθεσε, χτυπώντας τα χέρια της τρεις φορές, και αμέσως όρμησαν μέσα επτά μαύροι σκλάβοι, ο καθένας οπλισμένος με μια σπάθα, και στάθηκαν πάνω από τους επτά άνδρες, ρίχνοντας τους στο έδαφος και έτοιμοι σε ένα νεύμα από την κυρία τους να τους κόψουν τα κεφάλια.

Οι επτά ένοχοι ήταν πεπεισμένοι ότι ήρθαν τα τελευταία τους και ο Καλίφης μετάνιωσε πικρά που δεν άκουσε την συμβουλή του Βεζίρη. Αλλά αποφάσισαν να πεθάνουν γενναία, όλοι εκτός από τον βασιτάζο, που με δυνατή φωνή ρώτησε την Ζωηδία γιατί θα έπρεπε να τιμωρηθεί για τα λάθη των άλλων, και ανακοίνωσε ότι αυτές οι κακοτυχιές δεν θα είχαν συμβεί αν δεν είχαν έρθει οι δερβισάδες

που πάντα φέρνουν κακή τύχη. Τέλειωσε παρακαλώντας την Ζωηδία να μην μπερδεύει τους αθώους με τους φταίχτες και να του χαρίσει την ζωή.

Παρά τον θυμό της, τα βογγητά του βαστάζου ήταν τόσο κωμικά που η Ζωηδία δεν μπόρεσε να κρατηθεί και να μην γελάσει. Αλλά, βάζοντάς τον κατά μέρος, απευθύνθηκε στους άλλους ξανά, λέγοντας, «Απαντήστε μου· ποιοι είστε; Αν δεν που απαντήσετε ειλικρινά, δεν θα ζήστε ούτε λεπτό παραπάνω. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι έχετε κάποια κοινωνική θέση, από οποιαδήποτε χώρα και αν είστε. Αν είχατε, θα μας δείκνατε μεγαλύτερη αβρότητα.

Ο Καλίφης, που από φυσικού του ήταν πολύ νευρικός, υπέφερε πολύ περισσότερο από τους άλλους, αισθανόμενος ότι η ζωή του ήταν στο έλεος μιας δίκαια προσβεβλημένης κυρίας, αλλά όταν άκουσε την ερώτησή της, άρχισε να αναπνέει πιο ελεύθερα, γιατί πίστευε ότι μόλις αυτή μάθαινε το όνομά του και τον βαθμό του, θα πέρναγε ο κίνδυνος. Έτσι με βιασύνη ψιθύρισε στον Βεζίρη που ήταν δίπλα του, να φανερώσει το μυστικό τους. Όμως ο Βεζίρης, σοφότερος από το αφεντικό του, ήθελε να προφυλαχτεί από μια δημόσια αποκάλυψη της προσβολής που δέχθηκαν, και απλά απάντησε, «Στο κάτω κάτω, παθαίνουμε ότι μας αξίζει.

Στο μεταξύ η Ζωηδία γύρισε προς τους τρεις δερβισάδες και τους ρώτησε εάν, αφού όλοι ήταν τυφλοί, ήταν αδελφοί.

Όχι κυρία μου, απάντησε ένας από αυτούς, «δεν είμαστε συγγενείς εξ αίματος, μόνο αδελφοί λόγω του τρόπου ζωής μας.»

Και συ, ρώτησε αυτή γυρνώντας προς ένα άλλο, «γεννήθηκες τυφλός από το ένα μάτι;»

Όχι κυρία μου, απάντησε αυτός, «Τυφλώθηκα από μια εκπληκτική περιπέτεια, τέτοια που μάλλον δεν έχει συμβεί σε κανένα άλλο. Μετά από αυτήν ξύρισα το κεφάλι μου και τα φρύδια μου και έβαλα το ένδυμα που βλέπετε να φοράω τώρα.

Η Ζωηδία έκανε την ίδια ερώτηση και στους άλλους δύο, και έλαβε την ίδια απάντηση.

Αλλά, πρόσθεσε ο τρίτος, «ίσως σας φανεί ενδιαφέρον κυρία μου, ότι δεν είμαστε από χαμηλή κάστα, αλλά είμαστε και οι τρεις γιοί βασιλιάδων, και μάλιστα βασιλιάδων που ο κόσμος σέβεται πολύ.»

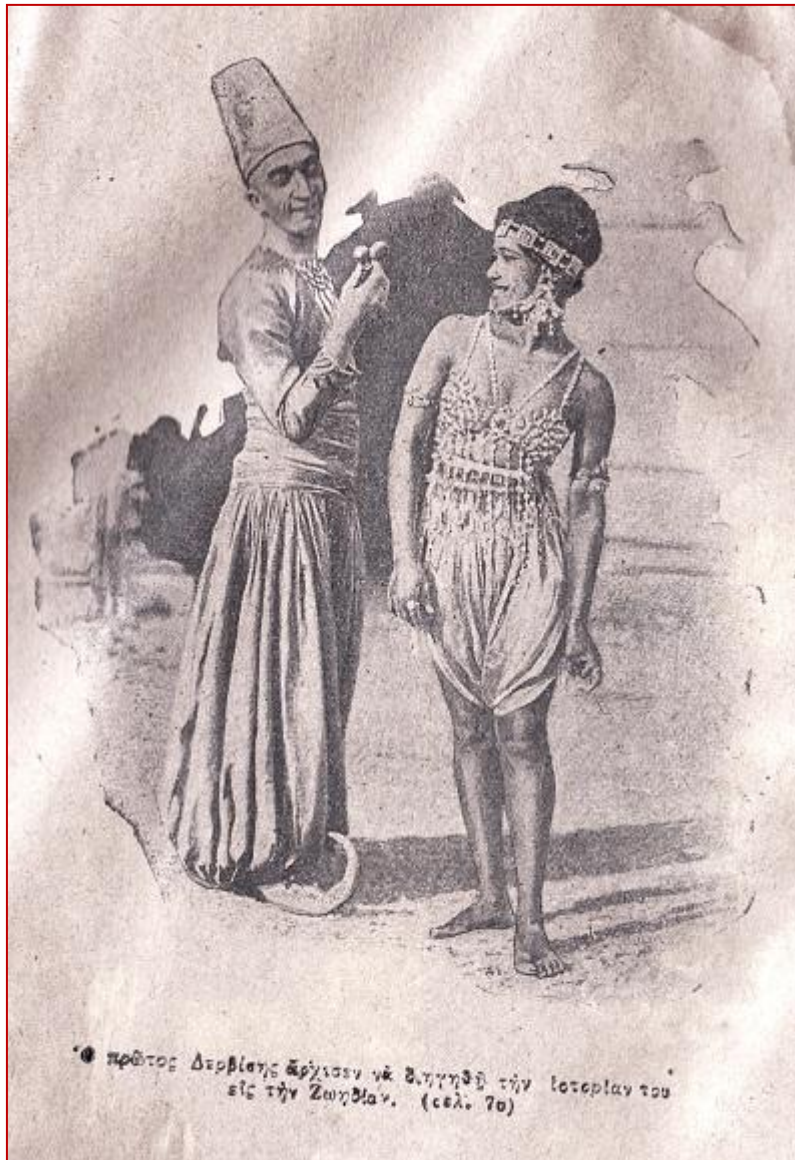
Ακούοντας αυτά τα λόγια, ο θυμός της Ζωηδίας ελαττώθηκε, και γύρισε στους σκλάβους της και είπε, «Μπορείτε να τους δώσετε λίγο περισσότερη ελευθερία, αλλά μην βγείτε από την αίθουσα. Σ' αυτούς που θα μας πουν την ιστορία τους και το γιατί είναι εδώ, θα τους επιτραπεί να φύγουν χωρίς να πάθουν τίποτε· αυτοί που θα αρνηθούν — » Και έκανε παύση. Αμέσως ο βαστάζος που κατάλαβε ότι αρκούσε μόνο να πει την ιστορία του για να ελευθερωθεί από τον φοβερό κίνδυνο, την διέκοψε,

Κυρία μου, ξέρεις ήδη γιατί είμαι εδώ, και αμέσως θα διηγηθώ ότι έχω να πω. Η αδελφή σου με βρήκε σήμερα το πρωί στο μέρος όπου στέκομαι πάντα, περιμένοντας να με προσλάβουν. Με διέταξε να την ακολουθήσω σε διάφορα μαγαζιά, και όταν το ζεμπίλι μου γέμισε τελείως, γυρίσαμε σε αυτό το σπίτι, όπου είχατε την καλοσύνη να μου επιτρέψετε να παραμείνω, πράγμα για το οποίο θα σας είμαι αιώνια ευγνώμων. Αυτή είναι η ιστορία μου.

Κοίταξε ανήσυχια την Ζωηδία, η οποία κούνησε το κεφάλι της και είπε, «Μπορείς να φύγεις· κοίταξε να μην ξανασυναντηθούμε.»

Ω κυρία μου, φώναξε ο βαστάζος, «άσε με να μείνω λίγο ακόμα. Δεν είναι δίκαιο οι άλλοι να έχουν ακούσει την ιστορία μου και εγώ να μην ακούσω την δική τους», και χωρίς να περιμένει την άδεια, εκάθησε στην άκρη του σοφά όπου καθόντουσαν οι κυράδες, ενώ οι άλλοι εκάθησαν ανακούρκουδα στο χαλί, και οι σκλάβοι στάθηκαν ακουμπώντας τον τοίχο.

Τότε, ένας από τους δερβισάδες, απευθυνόμενος προς την Ζωηδία, ως πρεσβύτερη, άρχισε την ιστορία του.

Η ιστορία του πρώτου δερβίση, υιού βασιλέως

Για να σας εξηγήσω κυρία μου πώς βρέθηκα χωρίς το δεξί μου μάτι και με τα ρούχα ενός δερβίση, πρέπει πρώτα να ξέρετε ότι είμαι γιός βασιλέα. Ο μοναδικός αδελφός του πατέρα μου βασίλευε σε μια γειτονική χώρα, και είχε δυο παιδιά, μια κόρη και ένα γιό, ίδια ηλικία με μένα.

Καθώς μεγάλωνα και μου επιτρεπόταν μεγαλύτερη ελευθερία, πήγαινα κάθε χρόνο επίσκεψη στην αυλή του θείου μου, και συνήθως έμενα εκεί περίπου δυο μήνες. Λόγω αυτού ο ξάδελφος μου και εγώ γίναμε στενοί φίλοι και είμαστε πολύ δεμένοι. Την τελευταία φορά που τον είδα, φαινόταν ακόμα πιο χαρούμενος που

με έβλεπε, και έδωσε μια μεγάλη γιορτή προς τιμή μου. Όταν τελειώσαμε το φαΐ, μου είπε, «Ξάδελφέ μου, ποτέ δεν θα μαντέψεις τι έκανα μετά την τελευταία σου επίσκεψη! Αμέσως μόλις έφυγες, έβαλα μερικούς άντρες να κτίσουν ένα κτίριο που σχεδίασα εγώ. Τώρα είναι τελειωμένο, και έτοιμο προς κατοίκηση. Θέλω τώρα να στο δείξω, αλλά πρώτα θα μου ορκιστείς δυο πράγματα: ότι θα μου είσαι πιστός και ότι θα κρατήσεις το μυστικό μου.»

Φυσικά ούτε ονειρεύτηκα να του αρνηθώ, και του έδωσα την υπόσχεσή μου χωρίς τον παραμικρό δισταγμό. Μου είπε να περιμένω ένα λεπτό και εξαφανίστηκε, επιστρέφοντας σε λίγα λεπτά με μια πλούσια ντυμένη κυρία εκπάγλου καλλονής. Αφού δεν μου είπε το όνομά της, σκέφτηκα ότι θα ήταν καλλίτερο να μην το ρωτήσω. Καθίσαμε και οι τρεις στο τραπέζι και διασκεδάσαμε μιλώντας για αδιάφορα θέματα, και πίνοντας ο ένας στην υγεία του άλλου. Ξαφνικά ο πρίγκιπας μου λέει, «Ξάδελφε δεν έχουμε να χάσουμε χρόνο· σε παρακαλώ οδήγησε την κυρία σε ένα ορισμένο μέρος, όπου θα βρεις ένα θολωτό μαυσωλείο καινούργιοφτιαγμένο. Δεν μπορείς να κάνεις λάθος. Μπείτε και οι δύο, και περιμένετε με. Δεν θα αργήσω.»

Όπως είχα υποσχεθεί, ξεκίνησα να κάνω ότι μου είπε, και δίνοντας το χέρι μου στην κυρία, την συνόδευσα, υπό το φως του φεγγαριού, στο μέρος για το οποίο είχε μιλήσει ο πρίγκιπας. Μόλις φτάσαμε, ήρθε και αυτός κρατώντας ένα μικρό δοχείο με νερό, ένα κασμά και μια μικρή σακούλα που περιείχε ασβεστοκονίαμα.

Με τον κασμά, αυτός αμέσως άρχισε να καταστρέφει το άδειο κενοτάφιο που ήταν στην μέση του μαυσωλείου. Πήρε μια μια τις πέτρες και τις έβαλε την μια πάνω στην άλλη σε μια γωνιά. Όταν γκρέμισε όλο το κενοτάφιο, συνέχισε να σκάβει την γη, και κάτω από κει είδα μια καταπακτή. Σήκωσε την πόρτα και είδα την αρχή μιας ελικοειδούς σκάλας· μετά είπε γυρνώντας προς την κυρία, «Κυρία μου, αυτός είναι ο δρόμος που θα σας οδηγήσει στο σημείο που σας είπα.»

Η κυρία δεν απάντησε και σιωπηλά κατέβηκε την σκάλα, ακολουθούμενη από τον πρίγκιπα. Στην κορυφή της σκάλας όμως, αυτός με κοίταξε: «ξάδελφέ μου», φώναξε, «Δεν ξέρω πώς να σε ευχαριστήσω για την καλοσύνη σου. Αντίο.»

Τι εννοείς; Φώναξα κι' εγώ. «Δεν καταλαβαίνω».

Δεν έχει σημασία, απάντησε, «πήγαινε πίσω από όπου ήρθες».

Δεν ήθελε να προσθέσει τίποτα άλλο, και γεμάτος ερωτηματικά, γύρισα στο δωμάτιό μου στο παλάτι και πήγα στο κρεβάτι. Όταν ξύπνησα και σκέφθηκα την περιπέτειά μου, πίστεψα ότι την είχα ονειρευτεί και έστειλα ένα υπηρέτη να ρωτήσει αν ο πρίγκιπας είχε ντυθεί και μπορούσε να με δει. Μόλις όμως άκουσα ότι δεν κοιμήθηκε στο σπίτι, αλαφιάστηκα και έτρεξα στο νεκροταφείο, όπου δυστυχώς οι τάφοι ήταν όλοι τόσο ίδιοι που δεν μπορούσα να ανακαλύψω αυτόν που έψαχνα, αν και ξόδεψα τέσσερες μέρες γυρεύοντάς τον.

Πρέπει να ξέρετε ότι όλον αυτόν τον καιρό, ο βασιλιάς θείος μου έλλειπε σε κυνήγι, και μια που κανένας δεν ήξερε πότε θα επέστρεφε, στο τέλος αποφάσισα να γυρίσω σπίτι, ορμηνεύοντας τους υπουργούς να πουν τις δικαιολογήσεις μου. Ήθελα πάρα πολύ να τους πω για τον πρίγκιπα, για την τύχη του οποίου ανησυχούσαν πολύ, αλλά ο όρκος μου με ανάγκαζε να σιωπήσω.

Στο γυρισμό μου στην πρωτεύουσα του πατέρα μου, ξαφνιάστηκα όταν είδα ένα μεγάλο απόσπασμα φρουρών να στέκεται μπροστά στην πύλη του παλατιού· μόλις μπήκα με περικύκλωσαν. Ρώτησα τους υπεύθυνους αξιωματικούς τον λόγο της παράξενης συμπεριφοράς και έμαθα με τρόπο ότι ο στρατός είχε στασιάσει και θανατώσει τον βασιλιά πατέρα μου και είχε βάλει στην θέση του τον Βεζίρη. Επί πλέον αυτός είχε διατάξει να με συλλάβουν.

Τώρα αυτός ο αντάρτης Βεζίρης με μισούσε από τα μικράτα μου, γιατί μια φορά, όταν τόξευσα ένα πουλί, κατά λάθος του έβγαλα το μάτι. Προφανώς τότε, όχι μόνο έστειλα ένα υπηρέτη για να του εκφράσω τις δικαιολογίες μου και να του ζητήσω συγνώμη, αλλά πήγα και αυτοπροσώπως. Όλα αυτά ήταν μάταια. Είχε ένα ακατάπαυστο μίσος για μένα και δεν έχανε ευκαιρία να το δείχνει. Τώρα που με είχε στο έλεός του, ήξερα ότι δεν θα έδειχνε οίκτο, και βέβαια είχα δίκιο. Τρελός από θρίαμβο και μανία, ήρθε στην φυλακή μου και μου ξέσχισε το δεξί μου μάτι. Έτσι το έχασα.

Ο καταδιώκτης μου όμως δεν σταμάτησε εκεί. Με έκλεισε σε ένα μεγάλο κλουβί και διέταξε τον δήμιο να με μεταφέρει σε ένα έρημο μέρος, να κόψει το κεφάλι μου και να εγκαταλείψει το σώμα μου στα αρπακτικά πουλιά. Έτσι το κλουβί με μένα μέσα τοποθετήθηκε σε ένα άλογο, και ο δήμιος με την συνοδεία ενός ακόμα άνδρα

πήγαν στην εξοχή, μέχρι που βρήκαν ένα μέρος κατάλληλο για τον σκοπό. Αλλά οι καρδιές τους δεν ήταν τόσο σκληρές όσο φαινόταν, και τα δάκρυα και οι προσευχές μου τους λύγισαν.

Εγκατέλειψε αμέσως το βασίλειο, είπε ο δήμιος τελικά, «και πρόσεξε ποτέ να μην ξανάρθεις, γιατί δεν θα χάσεις μόνο εσύ το κεφάλι σου, αλλά και εμείς». Τον ευχαρίστησα με ευγνωμοσύνη και προσπάθησα να αυτοπαρηγορηθώ για το χάσιμο του ματιού μου, σκεφτόμενος από τι γλύτωσα.

Μετά από όσα πέρασα και λόγω του φόβου μου ότι θα μπορούσα να αναγνωρισθώ από κάποιον εχθρό, μπορούσα μόνο να ταξιδεύω πολύ σιγά και προσεκτικά, γενικά αναπαυόμενος σε κάποιο απομακρυσμένο μέρος την μέρα και περπατώντας όσο πιο μακριά μπορούσα το βράδυ, και στο τέλος έφθασα στο βασίλειο του θείου μου, για τον οποίο ήμουν σίγουρος ότι θα με προστατέψει.

Τον βρήκα πολύ προβληματισμένο για τον χαμό του γιού του, για τον οποίο μου είπε ότι εξαφανίστηκε χωρίς να αφήσει ίχνος· όμως η λύπη του δεν τον εμπόδισε να μοιραστεί την δική μου. Σμίξαμε τα δάκρυά μας, γιατί η απώλεια του ενός ήταν και απώλεια του άλλου, και μετά αποφάσισα ότι ήταν καθήκον μου να πατήσω τον επίσημο όρκο που είχα κάνει στον πρίγκιπα. Έτσι δεν έχασα καιρό να πω στον θείο μου ό,τι ήξερα, και παρατήρησα ότι πριν καν τελειώσω, η λύπη του είχε κάπως ελαφρύνει.

Αγαπημένε μου ανιψιέ, μου είπε, «η ιστορία σου μου δίνει κάποια ελπίδα. Ήξερα ότι ο γιός μου έκτιζε ένα μαυσωλείο, και νομίζω ότι μπορώ να βρω το σημείο. Αλλά μια και ήθελε να κρατήσει το θέμα κρυφό, ας πάμε μόνοι μας να ψάξουμε το μέρος.

Μετά μου είπε να μεταμφιεστώ και μαζί ξεγλιστρήσαμε από μια πόρτα του κήπου που οδηγούσε προς το κοιμητήριο. Δεν μας πήρε πολύ να φτάσουμε στο μέρος της εξαφάνισης του πρίγκιπα, ή να ανακαλύψουμε το μαυσωλείο που μάταια έψαχνα στο παρελθόν. Μπήκαμε μέσα, και βρήκαμε την καταπακτή που οδηγούσε στην σκάλα, αλλά μας ήταν πολύ δύσκολο να την σηκώσουμε, γιατί ο πρίγκιπας την είχε σφραγίσει με το ασβεστοκονίαμα που είχε φέρει μαζί του.

Πρώτος πήγε ο θείος μου και τον ακολούθησα. Όταν φτάσαμε στο τέλος της σκάλας, βγήκαμε σε ένα προθάλαμο γεμάτο με τόσο

πυκνό καπνό, που δεν μπορούσαμε να δούμε σχεδόν τίποτα. Παρόλ' αυτά περάσαμε τον καπνό και βρεθήκαμε σε μια μεγάλη αίθουσα που αρχικά μας φάνηκε τελείως άδεια. Το δωμάτιο ήταν φωτισμένο ζωηρά, και σε λίγο διακρίναμε ένα είδος πλατφόρμας στο ένα μέρος του, πάνω στην οποία ήταν τα σώματα του πρίγκιπα και μιας κυρίας, μισοκαμμένα σαν να τα είχαν βγάλει από μια φωτιά, πριν αυτή προλάβει να τα κάψει τελείως.

Αυτό το φοβερό θέαμα μου έφερε λιποθυμία, αλλά προς ξάφνιασμά μου, ο θεός μου δεν έδειξε έκπληξη αλλά μάλλον θυμό.

Το ήξερα, είπε, ότι ο γιός μου είχε τρυφερό δεσμό με αυτήν την κυρία, την οποία ήταν αδύνατο να παντρευτεί. Προσπάθησα να του γυρίσω τα μυαλά και του γνώρισα τις πιο ωραίες πριγκίπισσες, αλλά δεν έδειξε κανένα ενδιαφέρον και, όπως βλέπεις, κείνται τώρα ενωμένοι με ένα αποτρόπαιο θάνατο σε ένα υπόγειο τάφο». Όμως καθώς μιλούσε, ο θυμός του γύρισε σε δάκρυα, και έκλαψα και εγώ μαζί του.

Όταν συνήλθε με τράβηξε κοντά του. «Αγαπημένε μου ανιψιέ», μου είπε αγκαλιάζοντάς με, «ήρθες σε μένα να πάρεις την θέση του, και θα κάνω ότι περνά από το χέρι μου να ξεχάσω ότι είχα ποτέ ένα γιό που μπορούσε να φερθεί με τέτοιο απαίσιο τρόπο.» Μετά γύρισε και ανέβηκε την σκάλα.

Γυρίσαμε στο παλάτι.] Μετ' ολίγας ημέρας εσύναξε τους μεγιστάνες και άρχοντας του παλατίου, και με εκήρυξεν έμπροσθεν αυτών διάδοχον και κληρονόμον της βασιλείας του, ως ιδιών του υιόν και τότε αιφνιδίως ηκούσαμεν μίαν ταραχήν και κρότον από όργανα μεγάλου στρατεύματος. Μας έφεραν την είδησιν ότι ήρχετο με ένα δυνατόν και φοβερόν στράτευμα εκείνος ο τύραννος βεζύρης, που άρπαξε τον θρόνον του πατρός μου, διά να καθυποτάξη και το βασίλειον του θείου μου και εις ολίγην ώραν εμβήκεν εις την πόλιν χωρίς αντίστασιν, επειδή ο θεός μου δεν είχε στράτευμα αρκετόν να του εναντιωθή.

Και όταν ο εχθρός εμβήκεν εις το παλάτι, ηθέλησε να αντισταθή ο θεός μου και έμεινε φονευμένος. Εγώ ωσάν είδα νεκρόν τον θειον μου, αφού επολέμησα αρκετά και εθανάτωσα πολλούς, αναγνωρίζοντας τέλος πάντων δυνατότερον τον εχθρόν, ανεχώρησα διά μιας κρυφής θύρας του παλατίου και από μίαν υπόγειον στραταν. Εβγήκα έξω από την πολιτείαν και διά να γίνω αγνώριστος

εξυράφισα τα γένεια και τα φρύδια και ενδύθηκα τούτο το φόρεμα των δερβισιάδων και από τόπον εις τόπον κατήντησα σήμερον εις ταύτην την πολιτείαν και εις την πόρταν του κάστρου εσταμάτησα ολίγον διά να αναπαυθώ, ότε μετ' ολίγον βλέπω και φθάνει ο άλλος δερβίσης, ο οποίος με εκαιρέτησε και εκάθισε πλησίον μου και εγνωρίσθημεν και οι δύο ξένοι και ενώ συνομιλούμεν, ιδού φθάνει και ο τρίτος και αυτός ξένος και ενώθημεν ωςάν αδελφοί και απεφασίσαμεν να μη χωρισθώμεν.

Και επειδή ημείς άγνωστοι εις ταύτην την πόλιν, μήτε γνωρίζοντες τινα διά να ζητήσωμεν φιλοξενίαν, ετύχαμεν κατά σύμππτωσιν εις την θύραν σας και παράκαιρα ελάβαμεν την ελευθερίαν να κτυπήσωμεν μας ανοίξατε από φυσικήν σας καλοκαγαθίαν και μας εφιλοξενήσατε πλουσιοπάροχα με κάθε περιποίησιν, διά το οποίον δεν ευρίσκομεν λέξεις καταλλήλους να σας ευχαριστήσωμεν θα ομολογούμεν όμως παντοεινάς χάριτας μέχρι τελευταίας αναπνοής. Ιδού λοιπόν η ιστορία μου, κατά την προσταγήν σου, κυρία μου.

Η Ζωειδία του απεκρίθη· αρκεί τόσον, είμεθα ευχαριστημένες, έχε την ελευθερίαν σου και ύπαγε απ' εδώ. Αυτός την παρεκάλεσε να του δώση άδειαν να μείνη, διά να ακούση την ιστορίαν των άλλων και αυτός· και λαμβάνοντας την άδειαν εκάθισεν εις ένα μέρος χωριστά. Και άρχισεν ο δεύτερος κατά τον ακόλουθον τρόπον.

Ιστορία του δευτέρου δερβίση, υιού βασιλέως.

Ο βασιλεύς πατήρ μου, βλέποντάς με, όντας ακόμη παιδί εις την ηλικίαν, να έχω αρκετήν ευφυίαν και επιθυμίαν διά την σπουδή, εσύναξε τους πλέον σοφούς επιστήμονας, που ευρίσκοντο εις όλον του το βασίλειον, τους οποίους υπεχρέωσε με πολυποίκιλα δώρα να με διδάξουν τας επιστήμας όπου ήξευρον με όλην την δυνατήν τελειότητα.

Όθεν εγώ έχοντας αρκετούς διδασκάλους και προθυμίαν και ευφυίαν εγυμνάσθην τόσον, ώστε όταν έφθασα εις νόμιμον ηλικίαν έγινα εμπειρότατος εις όλας τας επιστήμας, τέλειος εις την γραμματικήν, τελειότερος εις την ποίησιν, επιτηδειότατος καλλιγράφος εις τα επτά είδη των χαρακτήρων της αραβικής καλλιγραφίας, έμαθα την αστρονομίαν, την γεωγραφίαν και τα νομικά με κάθε τελειότητα, ανέγνωσα όλους τους ιστοριογράφους

των Αράβων, ώστε ο κόσμος με ενόμιζε πολυμαθέστατον. Η φήμη της πολυμαθείας μου έφθασε και εις τα ώτα του βασιλέως της Ινδίας, ο οποίος έστειλεν απεσταλμένον πρέσβυν προς τον πατέρα μου με πολύτιμα δώρα, παρακαλώντας τον να με στείλη εις αυτόν, που είχε μεγάλην επιθυμίαν να με ιδή και να συνομιλήση μαζί μου και να ακούση την πολυμάθειάν μου και να ιδή την καλλιγραφίαν μου, καθώς η φήμη με εκήρυττεν εις εκείνα τα μέρη.

Ο πατήρ μου εδέχθη την πρεσβείαν του βασιλέως της Ινδίας όντας μάλιστα σύμμαχος και φίλος του πιστός και με έστειλε με αρκετήν παράταξιν υπό την συνοδείαν του ιδίου πρέσβεως. Και μετά διαφόρους ημέρας της οδοιπορίας μας περνώντας εις ένα έρημον δάσος μακράν από το βασίλειον του πατρός μου, αιφνιδίως συναπαντήσαμεν πλήθος ληστών πολύ περισσότερον από την συντοφίαν μας, οι οποίοι ώρμησαν εναντίον μας να μας φονεύσουν και ημείς επροβάλαμεν, ότι είμεθα πρέσβεις του βασιλέως της Ινδίας.

Αλλ' αυτοί μη λογαριάζοντες ούτε αυτόν τον βασιλέα, ούτε άλλον, άρχισαν να φονεύουν τους ιδικούς μας ανθρώπους, όπου τους εναντιώθησαν και ευθύς άναψεν ο πόλεμος αναμεταξύ εις ημάς και εκείνους και όταν εγώ είδα ότι εθανατώθη ο πρέσβυς, και οι άνθρωποι αυτού, ομοίως και οι ιδικοί μου έμειναν φονευμένοι εις τον πόλεμον και το άλογον μου πληγωμένον ολίγον, εβάλθην εις φυγήν και όσον το άλογον ημπορούσεν απεμακρύνθην από τους ληστάς. Ως τόσον ενύκτωσε και το άλογόν μου εκινδύνευε να ψοφήση από την πληγήν και τον κόπον και στοχαζόμενος να φυλάξω την ζωήν μου έφυγα πεζός μέσα εις το δάσος αρκετόν διάστημα διά νυκτός με το φως των αστερών.

Αλλ' όταν κουράσθην μη δυνάμενος πλέον να περιπατήσω, εστοχάσθηκα να αναπαυθώ ολίγον, αλλ' επειδή εφοβούμουν τα θηρία ανέβηκα επάνω εις ένα δένδρον και εκεί εξενύκτησα.

Όταν εξημέρωσε και ευρέθην μοναχός, και στερημένος από όλα χωρίς βοήθειαν κανενός εις τόπον έρημον και ξένον (στοχαστήτε εις ποίαν κατάστασιν αξιοδάκρυτον και ελεεινήν ευρισκόμην) φοβούμενος να έμπω εις την πατημένην σράταν διά να μη συναπαντήσω πάλιν εκείνους τους ληστάς, περιεπάτησα όλην εκείνην την ημέραν μέσα εις το δάσος νησιτικός και

ταλαιπωρημένος και την ερχομένην νύκτα με μεγάλον φόβον εξενύκτισα μέσα εις ένα σπήλαιον.

Και όταν εξημέρωσεν εκίνησα πάλιν μέσα εις το δάσος περιπατώντας και θεωρώντας ένθεν κακείθεν μήπως ιδώ καμμίαν πολιτείαν. Η τροφή μου ήτο τα άγρια οπωρικά των δένδρων και τα χόρτα και περνώντας τοιαύτην ζωήν ένα ολόκληρον μήνα έξαφνα από ένα λόφον του δάσους διέκρινα ξέμακρα μίαν πολύ μεγάλην πόλιν εις μίαν πεδιάδα ευρύχωρον ποτισμένην από διάφορα ποτάμια και εβασίλευεν εκεί μία παντοτεινή άνοιξις. Τότε έλαβον κάποιον θάρρος και ελπίδα σωτηρίας και τέλος πάντων έφθασα εις την πόλιν εκείνην γυμνός και εκτραχηλισμένος και διά να πληροφορηθώ εις ποιόν τόπον ευρισκόμην εμβήκα εις το εργαστήριον ενός ράπτου.

Ο ράπτης λαμβάνοντας συμπάθειαν διά την αθλίαν μου κατάστασιν με εκάθισε πλησίον του και με ηρώτησεν τις ήμουν, πόθεν ηρχόμουν και τις με ωδήγησεν εκεί· εγώ χωρίς να κρύψω τίποτε του διηγήθην όλα τα συμβάντα μου και την ζωήν και το γένος μου. Τότε αυτός μου λέγει· φυλάξου να μη φανερώσης πλέον το γένος σου εις κανένα καθότι ο βασιλεύς της πόλεως ταύτης είνε εχθρός θανάσιμος του πατρός σου και όταν σε μάθη δύναται να σε κακοποιήσῃ· και αυτή η είδησις μου επρόσθεσε λύπην όταν έμαθα το όνομα του βασιλέως εκείνου.

Έπειτα ο ράπτης εκείνος με φιλοξένησεν εις το σπίτι του και με περιποιήθη αρκετά και αφού πέρασαν μερικές ημέρες και ανεπαύθην από την σκληραγωγίαν με ερώτησεν αν ηξεύρω καμμίαν τέχνην διά να ημπορώ να ποριζώμαι την ζωοτροφίαν μου χωρίς να ενοχλήσω άλλους. Εγώ του είπον ότι ηξεύρω τα νομικά, τα πολιτικά, γραμματικά, ποιητικά και μάλιστα την καλλιγραφίαν. Αυτός μου απεκρίθη· με όλα αυτά που μου είπες εδώ δεν δύνασαι να κερδίσης ούτε τον επιούσιον άρτον· τέτοια μαθήματα είναι άχρηστα και ανωφελή· όμως, αν θέλῃς να ακούσης την συμβουλήν μου, πρέπει να εύρης ένα τσεκούρι και ένα σχοινί και να ενδυθής ένα κοντόν φόρεμα διά να υπάγῃς εις το δάσος να κόψῃς ξύλα· και φέροντάς τα εις την αγοράν θέλεις τα πουλήσει, και με τούτο το μέσον θέλεις κερδίσει αρκετά, διά να μην έχῃς χρείαν από άλλους, επειδή βλέπω ότι έχεις καλήν κράσιν και δύναμιν διά τέτοιον έργον· ως τόσον τα χρειαζόμενα σου τα ετοιμάζω εγώ, και σου ευρίσκω και συντρόφους διά να σου δείξουν τον τόπον και τα

καλύτερα ξύλα, και ούτω θέλεις ακολουθήσει έως ότου η τύχη σου λάβη ευοπλαχνίαν εις τας δυστυχίας σου. Εγώ υπέκυψα εις τοιαύτην συμβουλήν, αν και το έργον ήτον ουτιδανόν και κοπιαστικόν και διά τον φόβον να μη γνωρισθώ και διά την ανάγκην της ζωοτροφίας.

Την ερχομένην ημέραν ο ράπτης ο ευεργέτης μου, σιμά εις το φόρεμα, μου αγόρασεν ένα τσεκούρι και ένα σχοινί, διά να δένω τα ξύλα και να τα φορτώνωμαι εις τις πλάτες και με εσύστησεν εις άλλους ξυλάδες. Επήγαμεν λοιπόν εις το δάσος όπου ήτον ολίγον μακράν, και την πρώτην ημέραν έφερα αρκετά ξύλα εις τους ώμους μου, τα οποία επούλησα εις καλήν τιμήν.

Αφού επέρασεν ένας χρόνος που έκαμα το έργον του ξυλά, μίαν ημέραν περπατώντας μέσα εις τα βάθη του δάσους βλέπω μίαν κρικέλαν σιδηράν κατά γης εις τα φύλλα των δένδρων, και σκύπτοντας να την πάρω βλέπω πόρταν σιδερένιαν σκεπασμένην με φύλλα· ευθύς εσήκωσα την θύραν, και ιδού βλέπω μίαν σκάλαν· και κατεβαίνοντας έως κάτω ευρίσκω ένα παλάτι φωτεινόν και μεγαλοπρεπές, οικοδομημένον με λευκότατον μάρμαρον. Αιφνιδίως είδα και ήρχετο προς με μία ωραιοτάτη γυναίκα, και από την θεωρίαν της εφαινετο ότι ήτον ευγενική, και από τα λαμπρά και χρυσά της φορέματα έμεινα εκστατικός εις τοιούτον φαινόμενον υπόγειον.

Και πλησιάζουσα εκείνη προς με μου λέγει, τις είσαι εσύ· άνθρωπος ή εναέριον Τελώνιον; Της απεκρίθην, ότι είμαι άνθρωπος, και ούτε έχω σχέσιν με τα Τελώνια. Αυτή μου λέγει· και πώς ήλθες εδώ; εγώ έχω είκοσι χρόνους που δεν είδα άλλον άνθρωπον εκτός σου· και λέγοντάς ταύτα ανεστέναξεν εκ βάθους καρδίας. Τότε εγώ της διηγήθην όλα μου τα συμβάντα, και πώς κατήντησα εκεί, ομοίως και το γένος μου.

Εκείνη πάλιν αναστενάζουσα μου λέγει· ίσως ήκουσες ποτέ τον μέγαν εκείνον Επιφύρμαρον βασιλέα του νησιού που ονομάζεται Βόρνεος· εγώ είμαι η βασιλοπούλα η θυγατέρα του, και εις τον καιρόν που ο πατήρ μου έκαμνε τους γάμους διά να με στεφανώση με ένα βασιλόπουλον εξάδελφόν μου, την πρώτην βραδιάν προτού να υπάγω εις τον νυμφίον μου εις τον νυμφικόν θάλαμον, ένα Τελώνιον με άρπαξεν από την μέσην των συγγενών μου, και ευθύς με έφερεν εδώ εις τούτο το παλάτι.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐδοκίμασα μεγάλην θλίψιν καὶ ἀδημονίαν εἰς ταύτην τὴν φυλακὴν, ἀγκαλὰ τόσοσ ἐύμορφησ ἀλλ' ὁ καιρὸς καὶ ἡ χρεία με ἔκαμαν νὰ συνηθίσω καὶ νὰ παρηγορηθῶ· ὁμωσ ὅσα ἐπιθυμεί ἡ ὀρεξὶς μου τὰ ἀπολαμβάνω καὶ ὅταν λάβω χρείασ ἀπὸ τὸ Τελώνιον, εὐθύσ μὸλις ἐγγίξω ἓνα καθρέπτῃσ που ἔχω εἰσ τὸ δωμάτιον μου, παρασταίνεται ἐδῶ. Τὸ Τελώνιον εἰσ κάθε δέκα ἡμέρασ μίαν φορὰν ἔρχεται, κοιμάται μίαν μόνον νύκτα μαζί μου, τὶς δε ἐπίλοιπεσ ἐννέα ἡμέρεσ εὐρίσκομαι μοναχὴ· καὶ ἐπέρασαν τρεῖσ ἡμέρεσ ἀφ' ὅτου ἦλθεν· λείπονται ἐπτὰ ἔωσ που νὰ γυρίσῃ πάλιν.

Λοιπὸν σε παρακαλῶ νὰ μείνησ ἐδῶ μαζί μου εἰσ αὐτάσ τὰς ἔξ ἡμέρασ εἰσ συναναστροφὴν καὶ συντροφίαν μου, καὶ θέλω σε φιλοδωρήσει κατὰ τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ προτέρημά σου· ἐγὼ διὰ νὰ μὴ φανῶ ἀχάριστος καὶ ἀδιάκριτος ἐδέχθῃσ τὴν αἴτησιν τῆσ βασιλοπούλασ, καὶ εὐθύσ με ἔμβασεν εἰσ ἓνα εὐμορφότατον λουτρόν, καὶ ἀφοῦ ἐλούσθηκα, μου ἔφερε λευκότατα καὶ μαλακά φορέματα διὰ νὰ ἐνδυθῶ, ἔπειτα με ὠδήγησεν εἰσ ἓνα ἀνώγειον ἐστρωμένον με πολυτίμους τάπητασ καὶ μαξιλάρια, καὶ ἐκεῖ εἶχεν ἐτοιμάσει μίαν τράπεζαν με πολυποΐκιλα φαγητά καὶ ὀπωρικά, καὶ ἐξεφαντώσαμεν τὸ ἐπίλοιπον τῆσ ἡμέρασ· καὶ τὴν ἐρχομένην νύκτα με ἔλαβεν εἰσ τὸ κρεβάτι τῆσ· τὴν ἀκόλουθον πάλιν ἡμέραν, ἀφοῦ ἐβγήκαμεν ἀπὸ τὸ λουτρόν, ἐτοίμασεν εὐθύσ ἓνα ἐύμορφον γεῦμα, διὰ νὰ με εὐχαριστήσῃ με ὅσα ἐζήτηι ἡ ὀρεξὶς μου.

Εγὼ ὅταν ἔφαγον καὶ ἐπίον ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πιοτά που παρωμοίαζαν τὸ νέκταρ, καὶ ἀρχίσε τὸ κρασί νὰ κάμνη τὴν ἐνέργειάν του, ἔλεγον τῆσ βασιλοπούλασ· τί κάθεσαι ἐδῶ σκλαβωμένη εἰσ τὴν ἀδιακρισίαν ἐνὸσ βρωμεροῦ Τελωνίου; ἀκολουθεὶ με νὰ υπάγωμεν ἔξω, διὰ νὰ ἀπολαύσῃσ τὸ ἀληθινὸν φῶσ του ἡλίου καὶ νὰ ξεφαντώσωμεν χωρὶσ φόβον.

Λέγει μου ἡ βασιλοπούλα· ἡ ἰδικὴ μου εὐχαρίστησισ καὶ ξεφάντωσισ εἶνε νὰ ἀπολαμβάνω τὴν συντροφίαν σου ἐννέα ἡμέρασ, καὶ τὴν δεκάτην νὰ τὴν ἀφίνῃσ του Τελωνίου. Εγὼ τῆσ ἀπεκρίθηκα· ὁ φόβος σου εἶνε που σε παρακινεῖ νὰ ὀμιλῆσ ἔτσι, τὸ βλέπω πολὺ καλά· ἐγὼ δεσ φοβούμαι παντελῶσ οὔτε ψηφῶ τέτοια Τελώνια καὶ μάλιστα τώρα θέλω τσακίσει τὸν καθρέπτῃσ ἐκεῖνον καὶ εἶμαι ἐτοιμος νὰ τσακίσω καὶ τὴν κεφαλὴν του Τελωνίου, εὐθύσ που θα ἔλθῃ ἐδῶ. Καὶ χωρὶσ ἀργοπορίαν ἐτσάκισα εἰσ κομμάτια τὸν καθρέπτῃσ καὶ εὐθύσ ἐσεῖσθη ὅλον τὸ παλάτι ἐκεῖνο, καὶ ἐσχίσθη, με μίαν ταραχὴν ὡσάν βροντὲσ καὶ ἀστραπέσ.

Η φοβερὰ ταραχή με έκαμε να χάσω το κρασί, και να καταλάβω το σφάλμα που έκαμα, όμως αργά· και λέγω της βασιλοπούλας, τι δηλοί αυτός ο σεισμός και οι βροντές; Αυτή όλη τρέμουσα χωρίς να στοχασθή τον κίνδυνον εις τον οποίον ευρίσκετο, αλλοίμονον εις εσέ, μου λέγει, γρήγορα φεύγα, διότι είνε χαμένη η ζωή σου εις ταύτην την στιγμήν. Εγώ από τον φόβον μου έως που να βγάλω εκείνα τα φορέματα και να ενδυθώ το ιδικόν μου ελησμόνησα εκεί μέσα το τσεκούρι και τα παπούτσια μου, και βγαίνοντας έξω από την σκάλαν, προτού να κλείσω την θύραν, βλέπω και ανοίχθη η γη, και ωσάν αστραπή εμβήκε μέσα το Τελώνιον.

Ερωτά την βασιλοπούλαν με θυμόν· τι σου συνέβη; διατί με κράζεις; Τότε η βασιλοπούλα του λέγει· μου ήλθε λιποθυμία έξαφνα, και εμποδισθείσα έπεσα επάνω εις τον καθρέπτην και τον ετσάκισα, και τούτο είνε το συμβάν. Το Τελώνιον με θυμόν της λέγει· ψεύδεσαι, τίνος είνε το τσεκούρι και τα παπούτσια εκείνα; Λέγει η βασιλοπούλα· εγώ ούτε τα είδα, ούτε ηξεύρω τίνος είνε· ίσως με την ορμήν που ήλθες τα έφερες μαζί σου, χωρίς να καταλάβης. Μετά ταύτα δεν ήκουσα άλλο, παρά κλαυθμούς και οδυρμούς της βασιλοπούλας που αλύπητα την έδερνε, και ευθύς έφυγα μακράν απ' εκεί.

Και συνάζοντας φοβισμένος μερικά ξύλα έτρεξα εις την πολιτείαν. Ο ράπτης ως με είδε, με συνεχάρη, πως ήμουν υγιής, επειδή εφοβήθη να μη μου συνέβη κανένα κακόν εις δύο ημέρας που έλειψα. Και μετά ολίγην ώραν ενώ εγώ ήμουν εις την οικίαν του, μου λέγει ο ράπτης, ότι έξω ένας γέροντας βαστά το τσεκούρι και τα παπούτσια σου, που έχασες, ως του είπον οι άλλοι ξυλάδες και θέλει να σου τα εγχειρίση ο ίδιος. Εις ταύτα τα λόγια εγώ άρχισα να τρέμω.

Ο ράπτης με ερώτησε την αφορμήν αλλ' αιφνιδίως άνοιξε το έδαφος του σπιτιού, και παρουσιάσθη έμπροσθεν μας ο γέρων εκείνος· και με βλέμμα άγριον μου λέγει· δεν είνε ιδικόν σου τούτο το τσεκούρι και τα παπούτσια; και χωρίς να μου δώση καιρόν να του αποκριθώ, με άρπαξε από την μέσην και με ανέβασεν έως τα ύψη των νεφελών· έπειτα με μεγάλην ορμήν γυρίζοντας κάτω εκτύπησε την γην, και άνοιξεν ευθύς, και ευρέθημεν εις το υπόγειο παλάτι έμπροσθεν εις την βασιλοπούλαν. Και όταν συνήλθα εις τον εαυτόν μου από τον φόβον· ω ελεεινόν θέαμα! βλέπω την βασιλοπούλαν

εκείνην κατά γης ριγμένην, γυμνήν, πληγωμένην, κλαίουσαν, σχεδόν ημιθανή από τον δαρμόν.

Τότε της λέγει το Τελώνιον· ιδού ο αγαπητικός σου, δεν είνε αυτός; ειπέ μου· αυτή γυρίζουσα προς με τα μάτια της, του λέγει· δεν γνωρίζω, ποτέ δεν τον είδα εκτός εις ταύτην την στιγμήν. Λέγει της το Τελώνιον· λοιπόν λάβε τούτο το σπαθί και θανάτωσέ τον, εάν δεν τον είδες ποτέ. Απεκρίθη η βασιλοπούλα· και πώς θέλεις να θανατώσω ένα που δεν γνωρίζω, και αθών; Λέγει της έπειτα· τούτο λοιπόν σε δείχνει ππαιστριαν· ύστερα γυρίζει προς με· αλλά συ γνωρίζεις αυτήν; Εγώ του απεκρίθην· και πώς να την γνωρίσω, ενώ τώρα μόνον την βλέπω; λοιπόν λάβε αυτό το σπαθί και θανάτωσέ την, εάν δεν την γνωρίζης, και έτσι θέλω σε ελευθερώσει, μου είπε.

Τότε έλαβα το σπαθί εις το χέρι μου, όχι με σκοπόν να θανατώσω μίαν τέτοιαν νέαν, αλλά διά να καταλάβω την γνώμην της· σας βεβαιώνω, ότι ήμουν ευχαριστημένος να αποθάνω εγώ χίλιες φορές, παρά αυτή μίαν, δι' αφορμήν ιδικήν μου· και όταν επλησίασα εις αυτήν με το νεύμα και τα κινήματα των ματιών με έκαμε να καταλάβω ότι αυτή είνε ευχαριστημένη να αποθάνη παρά να ιδή εμένα θανατωμένον· τότε έρριξα το σπαθί εις την γην και λέγω του Τελωνίου· μη γένοιτο να θανατώσω εγώ μίαν τέτοιαν άππαιστον και αθών, που ποτέ δεν την είδα· ιδού είμαι εις την εξουσίαν σου, θανάτωσέ με· αλλ' εγώ δεν γίνομαι άδικος φονεύς.

Εἰς ταῦτα τα λόγια το Τελώνιον ἔλαβε το σπαθί και ευθύς την απεκεφάλισεν ἔπειτα μου λέγει· ἰδοὺ τα Τελώνια πὼς τιμωροὺν τας γυναίκας των, που δεν τους αγαποὺν και αν μεν ἤξευρα βέβαια ὅτι αὐτὴ εντρόπιασε το κρεβάτι μου μαζί σου εἰς ταύτην την στιγμήν ἤθελα σε θανατώσει· λοιπὸν διὰ να σου κάμω χάριν, ευχαριστοῦμαι να σε μεταμορφώσω εἰς ἓνα ζῶον, ἢ σκύλλον, ἢ ὄνον ἢ λέοντα, ἢ ὄρνεον, ἢ ἄλλο τι, και ἔκλεξε ὅποιον θέλεις, σου δίδω αὐτὴν την εξουσίαν.

Τότε ἔλαβα κάποιον θάρρος και ἐλπίδα σωτηρίας και ἐπρόσπεσα εἰς τους πόδας του, και τον παρεκάλεσα να με ευσπλαγχνισθῆ, και να με ἀφήση ἐλεύθερον. Το Τελώνιον χωρὶς ἄλλην ἀπόκρισιν μεταμορφωθὲν εἰς δράκοντα πτερωτὸν, ἀρπάζοντάς με με μεγάλην ὁρμὴν με ἐσήκωσεν ἕως τα σύννεφα, που μου ἐφάνη ἡ γη ὡς ἓνα κρεμμύδι· ἔπειτα με την ἰδίαν ὁρμὴν με κατέβασεν εἰς την κορυφὴν ἐνὸς βουνού, και ἐκεῖ ἀφοῦ με μετεμόρφωσεν εἰς το σχῆμα της μαϊμούς, ἐγένεν ἀφαντον.

Εγὼ τότε ἔμεινα ἐκεῖ με ἄκραν μου λύπην εἰς μορφήν τοιούτου ζῴου, εἰς τόπον ἀγνωστον, μην ἤξεύροντας εἰς ποῖον μέρος του κόσμου ευρισκόμουν, σιμὰ ἢ μακρὰν ἀπὸ το βασιλεῖον του πατρός μου. Κατέβην το βουνὸν εἰς ἓνα κάμπιον ευρυχωρότατον, και

περιεπάτησα ένα μήνα έως να φθάσω εις το περιγιάλι· κατά τύχην έως τρία μίλια μακράν είδα ένα πλοίον το οποίον επειδή ήτον γαλήνη έπλεεν αργά· εγώ διά να μη χάσω μίαν τοιαύτην ευκαιρίαν, έσυρα ένα ξύλον από τον αιγιαλόν εις την θάλασσαν, και αναβαινοντας εις αυτό και μεταχειριζόμενος διά κουπιά τα χέρια και τους πόδας μου, έφθασα το καράβι, και πλησιάσας επιάσθηκα από ένα σχοινί, και με ευκολίαν ανέβηκα επάνω και με σχήματα και νεύματα που έκαμα δακρυροώντας εκίνησα τον караβοκύρη εις έλεος, και με έλαβεν εις την προστασίαν του, μολονότι οι άλλοι πραγματευταί και ναύται δεισιδαίμονες ήθελαν να με φονεύσουν· αυτός όμως λαμβάνοντάς με εις την προστασίαν του, παρήγγειλεν εις όλους να μην αποτολμήση κανείς να με ενοχλήση, ή να με δείρη· και αυτός με εκάιδευε και με περιποιείτο. Όθεν και εγώ, εάν δεν ηδυνάμην να ομιλήσω, όμως με τα κινήματα έδειχνα την ευγνωμοσύνην μου προς τον ευεργέτην μου· και αφού εμβήκα μέσα εκείνο το πλοίον έλαβε τοιούτον επιτήδειον και ευτυχή άνεμον ώστε εις πενήντα ημέρας εφθάσαμεν εις ένα λιμένα μιας μεγαλοπρεπούς και ωραιοτάτης πόλεως, βασιλικής καθέδρας ενός κραταιοτάτου βασιλέως που ήτο το πλουσιώτατον εμπόριον όλου του βασιλείου. Την ερχομένην ημέραν έπεμψεν εκείνος ο βασιλεύς διαφόρους άρχοντας αξιωματικούς, διά να συγχαρούν και τον караβοκύρη και τους πραγματευτάς διά το καλό ταξίδι εκ μέρους του και να παρακαλέσουν διά να γράψη καθένας από ένα στίχον ιδιοχείρως του κατά τον χαρακτήρα και την καλλιγραφίαν που έκαστος ηξεύρει, λέγοντές του· επειδή ο βασιλεύς είχεν ένα βεζύρην πολύ επιτήδειον και καλλιγράφον, ο οποίος απέθανε προ ολίγου καιρού και έως τώρα εις όλον του το βασίλειον δεν ευρέθη παρόμοιος, ο σκοπός του είνε, όταν εύρη ένα επιτήδειον και παρόμοιον καλλιγράφον, να τον υψώση εις το αξίωμα του Βεζύρη.

Αφού έγγραφαν όλοι οι πραγματευταί όσον ηδύναντο καλύτερον διά να επιτύχουν τοιούτον βαθμόν αξίας, επλησίασα και εγώ και έλαβα το χαρτί διά να γράψω· αυτοί εφοβήθησαν μήπως θέλω να το σχίσω, ή να το ρίξω εις την θάλασσαν και εβόησαν όλοι ομοφώνως· αλλ' όταν είδαν πώς με πολλήν επιτηδειότητα εκρατούσα, το χαρτί και το κονδύλι, κάμνοντας σχήμα πώς θέλω να γράψω έμειναν εκστατικοί.

Αλλά καθώς δεν είχαν ιδεί ποτέ μαϊμού να ηξεύρη να γράφη και ούτε επίστευον τοιούτον πράγμα να δοθή, ήθελον σατανικώς να μου

βγάλουν το χαρτί από τα χέρια· ο караβοκύρης όμως με επροστάτευσε, λέγοντάς τους· αφήσατέ την να γράψη και αν μεν λερώση το χαρτί σας υπόσομαι να την παιδεύσω, αν δε εξεναντίας γράφη καλά, θέλομεν ιδεί ένα θαύμα, ως δεν αμφιβάλλω, διότι εξυπνοτέραν και επιτηδειοτέραν μαϊμού εις την ζωήν μου δεν είδα.

Τότε εγώ λαμβάνοντας άδειαν έγγραφα έξ λογιών χαρακτήρας κατά την πλέον εκλεκτήν καλλιγραφίαν των Αράβων, και εις κάθε χαρακτήρα εσύνθεσα εκ του προχείρου ένα έμμετρον τετράστιχον ιαμβικόν, περιέχον φήμην και εγκωμιαστικόν του αυτού βασιλέως· ο χαρακτήρας της καλλιγραφίας μου όχι μόνον υπερέβαινεν όλας των πραγματευτών, αλλά τολμώ να είπω ότι εις εκείνον τον τόπον δεν εφάνη παρόμοιος έως τότε· και όταν ετελείωσα, οι αξιωματικοί έλαβον εκείνο το γραμμένον χαρτί και το παρουσίασαν εις τον βασιλέα.

Και λαμβάνοντας το χαρτί δεν εκύτταξε παντελώς τους άλλους χαρακτήρας, μόνον τον ιδικόν μου με μεγάλην προσοχήν και του ήρεσε τόσον, ώστε επρόσταξε τους αξιωματικούς του, λέγων λάβετε το καλύτερον βασιλικόν άλογον στολισμένον με μεγαλοπρέπειαν, και ένα φόρεμα βασιλικόν διά να ενδύσετε εκείνο το υποκείμενον, που έγγραψε τούτους τους έξ ειδών χαρακτήρας, και παρουσιάσατέ το έμπροσθέν μου. Εις ταύτην την προσταγήν εγέλασαν οι αξιωματικοί. Ο βασιλεύς θυμωθείς διά την αυθάδειάν τους, ήτο έτοιμος να τους παιδεύση, αλλ' επρόλαβαν ευθύς· κραταιότατε βασιλεύ, παρακαλούμεν την βασιλείαν σου να μας συμπαθήσης. Αυτοί οι χαρακτήρες δεν είναι ανθρώπου, αλλά τους έγγραψε μία μαϊμού· και πώς συμβαίνει τούτο; Λέγει ο βασιλεύς· πράγμα ανήκουστον λέγουν του οι αξιωματικοί· ασ βεβαιωθή η βασιλεία σου, ότι ημείς είμεθα αυτόπται μάρτυρες που τους έγγραφεν η μαϊμού. Τότε ο βασιλεύς στοχαζόμενος το πράγμα αξιοθαύμαστον και περίεργον διά να ιδή ένα τέρας, λέγει· κάμετε γρήγορα καθώς σας επρόσταξα· και παρουσιάσατέ μου εδώ την μαϊμούν την τόσον εξαίρετον. Οι βασιλικοί υπηρέται λοιπόν κατά προσταγήν του βασιλέως ήλθον εις το καράβι και εφανέρωσαν την γνώμην του βασιλέως εις τον караβοκύρη, ο οποίος απεκρίθη, ότι είνε έτοιμος να υπακούση εις την βασιλικήν προσταγήν.

Τότε ευθύς με ένδυσαν με τα βασιλικά φορέματα, με έβαλαν επάνω εις βασιλικόν άλογον και από τον λιμένα άρχισεν η παράταξις, όταν έτρεξε πλήθος λαού κάθε ηλικίας και τάξεως διά να ιδούν μίαν

μαϊμούν, που ο βασιλεύς εξέλεξε διά βεζύρην του· και αφού έδωσα εις τον λαόν ένα θέαμα παράδοξον και ανήκουστον, έφθασα εις το βασιλικόν παλάτι, και ευρίσκω τον βασιλέα επί θρόνου καθήμενον εις το μέσον των μεγιστάνων και αρχόντων του παλατίου· τον επροσκύνησα τρεις φορές έως την γην, έπειτα εκάθισα εις σχήμα μαϊμούς εις την θέσιν του βεζύρη.

Όλη η σύγκλητος με μεγάλον θαυμασμόν με εθεωρούσε μην ημπορούντες να καταλάβουν πώς είνε δυνατόν μία μαϊμού να ηξεύρη με τόσην ευταξίαν να προσφέρη την προσκύνησιν που αρμόζει εις τον βασιλέα και τον καιρειτισμόν προς τους περιεστώτας με σχήματα τόσον αρμόδια που μόλις δύναται να τα κάμη ένας πρακτικός άνθρωπος του παλατίου· μάλιστα ο βασιλεύς με εθεωρούσε με μεγάλην απορίαν, λέγοντας αν μαζί με τα σχήματα και κινήματα είχα και τον λόγον, θα ήμουν το παραδοξότερον ον του κόσμου.

Και αφού ελύθη η σύναξις και ανεχώρησαν οι συγκλητικοί έμεινεν ο βασιλεύς με τον αρχιευνούχον του και με ένα νέον σκλαβόπουλον και επρόσταξε να ετοιμάσουν την τράπεζαν του γεύματος και μου έκαμε νεύμα να καθίσω μαζί του εις την τράπεζαν· εγώ διά να δείξω υποταγήν εφίλησα την γην, έπειτα εκάθισα εις την τράπεζαν, και έφαγα με πολλήν ευταξίαν και σεμνότητα και προτού να σηκώσουν την τράπεζαν είδα ένα καλαμάρι και έκαμα νεύμα να μου το δώσουν και λαμβάνοντάς το έγγραψα επάνω εις ένα ροδάκινον εις στίχους πολιτικούς την ευχαρίστησίν μου προς τον βασιλέα διά τις τόσες περιποιήσεις και του το ενεχείρισα· και αναγινώσκοντάς τους αύξησεν ο θαυμασμός του.

Και όταν εσήκωσαν την τράπεζαν έφερον του βασιλέως ένα εξαιρετον πιστόν από το οποίον μου έδωσεν ένα ποτήρι και αφού το έπια έγγραψα και άλλους στίχους, εις τους οποίους εφανέρωνα την κατάστασίν μου συνωδευμένην με τόσες ταλαιπωρίας και κακοπαθείας· ανέγνωσε και εκείνους ο βασιλεύς και είπεν· εάν ένας άνθρωπος ήτον αρκετός να γράφη με τοιούτον στοχασμόν και τελειότητα, θα ήτον ο σοφώτερος όλων των σοφών.

Επρόσταξεν ύστερα και του έφεραν το σανρτάτζιον διά να παίξη κάμνοντάς μου νόημα αν ηξεύρω να παίξω· και εγώ εφίλησα την γην, έβαλα το χέρι μου επάνω εις την κεφαλήν μου διά να δείξω

πώς δέχομαι την τιμήν να παίξω μαζί του· και μου εκέρδισεν αυτός το πρώτον παιγνίδι· του εκέρδισα και εγώ το δεύτερον και τρίτον και καταλαμβάνοντας εγώ ότι τούτο του έδιδε κάποιαν ενόχλησιν εσύνθεσα ευθύς ένα τετράστιχον και του το παρουσίασα εις το οποίον έδειχνα ότι δύο δυνατά στρατεύματα την ημέραν επολεμούσαν με μεγάλον θυμόν και την νύκτα επερνούσαν με αγάπην και ησυχίαν αναμεταξύ των· ο βασιλεύς απορούσεν εις τόσα τεράστια που έβλεπεν εις μίαν μαϊμούν.

Έπεμψε να κράξη και την θυγατέρα του, διά να ιδή μίαν φιλόσοφον μαϊμού, επειδή και αυτή είχεν αρκετήν σπουδήν εις πολλάς επιστήμας· και όταν ήλθεν έμπροσθέν μας εσκέπασε το πρόσωπόν της, λέγει της ο βασιλεύς· διατί σκεπάζεσαι; εδώ δεν είνε κανείς άνδρας να σε ιδή· απεκρίθη η βασιλοπούλα· εδώ εις την μορφήν της μαϊμούς είνε ένας υιός μεγάλου βασιλέως, τον οποίον ένα πονηρόν Τελώνιον τον μετεμόρφωσεν εις τέτοιον σχήμα.

Ο βασιλεύς θαυμάσας εις το φαινόμενον εγύρισε προς εμένα, και χωρίς να μου ομιλήση, με νεύματα με ερώτησεν αν είνε αληθές εκείνο που λέγει η βασιλοπούλα· εγώ μην ημπορώντας να ομιλήσω, έβαλα το χέρι μου επάνω εις την κεφαλήν διά να βεβαιώσω τον λόγον της βασιλοπούλας· τότε λέγει της ο βασιλεύς· και πόθεν γνωρίζεις, ότι ήτον υιός βασιλέως και το Τελώνιον τον μετεμόρφωσεν εις τούτο το είδος; Του απεκρίθη εκείνη· η βασιλεία σου ηξεύρει, ότι εγώ έλαβα διά διδάσκαλον μίαν γραίαν, η οποία ήτο μία επιτηδειοτάτη μάγισσα, και με εδίδαξεν εβδομήντα κανόνας εις την μαγικήν τέχνην, με το μέσον των οποίων εγώ δύναμαι εις μίαν στιγμήν να μετατοπίσω ταύτην την πολιτείαν εις την μέσην του Ωκεανού· και με την αυτήν τέχνην ευθύς γνωρίζω ένα μεταμορφωμένον από την μαγείαν, και διά ποίαν αφορμήν. Εάν δύνασαι της λέγει ο βασιλεύς να τον λύσης από την μαγείαν, και να τον μεταβάλης εις την πρώτην του μορφήν, θέλεις μου προξενήσει την μεγαλυτέραν ευχαρίστησίν· ευθύς θέλω τον εκλέξει διά Βεζύρην μου, και θέλω σε στεφανώσει με αυτόν.

Η βασιλοπούλα υπακούοντας εις την προσταγήν του πατρός της υπεσχέθη να με επιστρέψη εις την μορφήν μου· και ευθύς έδραμε, και έφερεν ένα βιβλίον με ένα μαχαίρι, και μας έφερεν εις μίαν κρυφήν αυλήν του παλατιού· και εκεί εσοχημάτισε με το μαχαίρι ένα κύκλον εις την γην, και έγγραψε μέσα εις τον κύκλον γράμματα Αραβικά με χαρακτήρας της Κλεοπάτρας· και διαβάζοντας

κάποιους εξορκισμούς από το βιβλίον αιφνιδίως εσκοτίσθη ο αέρας, ωσάν να ήτον νύκτα.

Ημείς εφοβήθημεν τόσον ώστε εμείναμεν άφωνοι, και μάλιστα όταν έξαφνα παρουσιάσθη το Τελώνιον με σχήμα ενός φοβερωτάτου λιονταρίου· αλλ' η βασιλοπούλα άφοβη του λέγει· πονηρέ σκύλλε, τι θαρείς ότι με αυτό το σχήμα θα με φοβίσης; ευθύς ελάκτισε το λεοντάρι προς αυτήν και αυτή έτοιμη με το μαχαίρι το εκώρισεν εις δύο κομμάτια, τα οποία αφανίσθησαν και έμεινε μόνον η κεφαλή, η οποία μετεβλήθη εις σκορπίον, και η βασιλοπούλα μετέβαλε το μαχαίρι της εις ένα όφιν περωτόν, και έκαμε μέγαν πόλεμον με τον σκορπίον· ο σκορπίος έρριξεν ένα κεντρί από την ουράν του, και κτυπώντας με εις το δεξιόν μάτι με ετύφλωσε. Τότε ο όφης μετεβλήθη εις δράκοντα, που έβγαζε φλόγας από το στόμα· και κυνηγώντας τον κατέκαυσεν, αφού μετεμορφώθη εις διάφορα είδη· και ύστερα ηκούσθη μια φωνή να λέγη· ενίκησα· και η βασιλοπούλα έπιασε τον δράκοντα από την ουράν, ο οποίος ξερνώντας μίαν ύλην έγινε μαχαίρι· η δε ύλη έβγαλε μίαν δυσωδίαν ανυπόφορον· έπειτα η βασιλοπούλα με ερράντισε με ένα νερόν εις το οποίον έβαλε μέσα το μαχαίρι λέγοντας κάποια λόγια, και ευθύς έλαβα την πρώτην μου μορφήν, έμεινα όμως μονόφθαλμος.

Λέγει ύστερα η βασιλοπούλα προς τον πατέρα της· ιδού εξεπλήρωσα την προσταγήν σου, όμως μετά δύο ή τρεις μήνας μέλλω να αποθάνω· διότι όταν ο σκορπίος επολεμούσε με τον δράκοντα, έχυσε το φαρμάκι του εις τον αέρα πλησίον μου, και επειδή εγώ ήμουν ιδρωμένη, εφαρμακώθη όλον μου το σώμα, και δεν έχω ελπίδα θεραπείας· ο βασιλεύς σχεδόν ημιθανής από τον φόβον του, ακούοντας και τα λόγια της θυγατρός του, έγινεν άλλος εξ άλλου, και λέγει μου· φθάνει σου αυτή η ευεργεσία· γρήγορα να φύγης από το βασίλειόν μου, διότι είσαι ο αίτιος του θανάτου μου και της θυγατρός μου.

Εγώ χωρίς απόκρισιν ευθύς εβγήκα από το παλάτι· και ξυραφίζοντας τα γένεια και φρύδια, ενδύθηκα τούτο το φόρεμα, και εβγήκα τέλος πάντων από την πόλιν εκείνην, διωγμένος ωσάν κατάδικος, έρημος, στερημένος από όλα, εκείνος οπού προ ολίγων ημερών εις το σχήμα και την μορφήν μαϊμούς ήμουν περίφημος, και δοξασμένος από όλους, και επιθυμούσα κάλλιον να ευρισκόμουν εις την μορφήν της μαϊμούς, παρά άνθρωπος τοιούτος καταφρονεμένος.

Τέλος πάντων αφού επέρασα αγνώριστος διαφόρους τόπους, απεφάσισα να έλθω εις την Βαβυλώνα με ελπίδα διά να προσπέσω εις τον εύσπλαγχνον τούτον βασιλέα, και ίσως με την διήγησιν της ιστορίας των παραδόξων συμβάντων και δυστυχιών μου θέλει κινηθή εις έλεος προς εμέ· και έφθασα σήμερον εις ταύτην την πόλιν, και πρώτος που συνήντησα, είνε ο συνάδελφός μου Δερβίσης, ο οποίος διηγήθη την ιστορίαν του προ εμού. Αυτή λοιπόν, ω κυρία, είνε η ιστορία μου, έως που έφθασα εδώ. Τότε η Ζωηδία του έδωσε την ελευθερίαν διά να υπάγη· αλλ' αυτός την παρεκάλεσε να μείνη διά να ακούση και τας ιστορίας των άλλων· και λαμβάνοντας την άδειαν εκάθησε πλησίον του πρώτου. Και έπειτα άρχισεν ο τρίτος την ιστορίαν του κατά τον ακόλουθον τρόπον... Τελειώνοντας την διήγησιν και του δευτέρου Δερβίση η Χαλιμά ηρώτησε τον βασιλέα Αϊδήν, εάν του άρεσε· και αυτός διά να δείξη την ευκαρίστησιν που έλαβε της εκάρισεν ένα πολύτιμον δακτυλίδι βεβαιώνοντας την αγάπην του και την παρεκίνησε να εξακολουθήση τας τοιαύτας διηγήσεις. Η δε Χαλιμά άρχισε την ιστορίαν και του τρίτου Δερβίση, ο οποίος διηγήθη την ιστορίαν του κατά την ακόλουθον τάξιν.

Ιστορία του τρίτου Δερβίση, υιού βασιλέως.

Μετά τον θάνατον του πατρός μου βασιλέως, ο οποίος ωνομάζετο Κασσίπης, έγινα ο διάδοχος της βασιλείας του, εις ένα πλουσιώτατον και πολυανθρωπότατον βασίλειον. Η πρωτεύουσα πόλις ήτο εις μίαν τοποθεσίαν ωραιοτάτην παραθαλάσσιον, με ένα θαυμάσιον λιμένα, επειδή ήτο το κέντρον όλου του βασιλείου· είχεν ένα μέγalon ταρσανάν με πολλά καράβια της αρμάδας. Όταν έλαβα τα σκήπτρα της βασιλείας, επρόσταξα να ετοιμασθή μία αρμάδα αποτελουμένη από πενήντα καράβια, διά να υπάγω εις περιήγησιν εις όλα τα νησιά του βασιλείου μου, διά να τα στερεώσω εις την υποταγήν και με την παρουσίαν μου να τα βεβαιώσω διά το ενδιαφέρον μου.

Αφού λοιπόν ειτελείωσα την περιήγησιν των νησιών, όντας με την αρμάδαν αραγμένην εις το πλέον μακρύτερον νησί, απεφάσισα με όλα μου τα καράβια να κάμω ένα ταξείδι προς τα μεσημβρινά μέρη του Ωκεανού, διά να ανακαλύψω και άλλα νησιά ή τόπους αγνώστους· την ερχομένην ημέραν εκάλεσα τον ναύαρχον, ήγγουν τον επιστάτην της αρμάδας, και του έδωσα τοιαύτην προσταγήν, διά

να ετοιμασθούν όλα τα καράβια να αναχωρήσωμεν· κατά την προσταγήν μου λοιπόν ευθύς ανεχωρήσαμεν.

Και μετά δύο μηνών πλουν είδαμεν μακράν εις την θάλασσαν ένα μικρότατον νησί· πρώτον μεν εκάρημεν διότι ανεκαλύψαμεν νέον τόπον, αλλ' όσον επλησιάζαμεν και το εβλέπαμεν μεγαλύτερον τόσον τα καράβια μας και χωρίς άνεμον έτρεχον προς αυτό. Τούτο το φαινόμενον μας εφόβισεν· όθεν έπεμψα τον караβοκύρη υψηλά εις το κατάρτι με το τηλεσκόπιον διά να ανακαλύψη ποίον είνε αυτό το νησί· και μετ' ολίγον καταβαίνει θρηνώντας και κλαίοντας, λέγοντάς μου· Εκάθημεν, βασιλέα μου· διότι εκείνο είνε το βουνόν του Μαγνήτου, που τραβά τα καράβια έως εκεί από τα περόνια και όταν πλησιάσουν εις ωρισμένην απόστασιν ξεκαρφώνονται όλα τα καρφιά και σίδερα των караβιών και με μεγάλην ορμήν κολλώνται εις τον μαγνήτην του βουνού, τα δε καράβια καταβυθίζονται.

Εις ταύτα τα λόγια του караβοκύρη άρχισεν ένας κλαυθμός και οδυρμός όλου του στρατεύματος και των ναυτών, και δεν ηκούετο άλλο παρά ένας θρήνος· αλλ' όταν επλησιάσαμεν καλά και είδαμεν εκείνο το φοβερόν βουνόν, ηκούετο μία φοβερά ηχολογή και άρχισαν να τρίζουν τα καράβια και εφαινοντο τα περόνια και τα σίδερα να ξεκαρφώνονται από τα καράβια και με μεγάλην ορμήν τρέχοντας εκολλούσαν εις το βουνόν του Μαγνήτου από του οποίου την σφοδράν ελκυστικήν δύναμιν τα καράβια ευθύς εσχίσθησαν εις κομμάτια και κατεβυθίσθησαν ομού και όλοι μου οι άνθρωποι επνίγησαν πλην εμού και μόνου, που κατά τύχην ενώ έπλεα επάνω εις ένα ξύλον, ο άνεμος με έβγαλεν εις ένα μέρος εκείνου του βουνού, που ήτο μία στενή στράτα με σκαλίδια, που ανέβαινον έως εις την κορυφήν, ώστε επιάσθηκα με φόβον από τα σκαλίδια εκείνης της δυσβάτου στράτας και με κόπον ανέβηκα εις την κορυφήν.

Εκεί ήτον ένας ναός ονομαζόμενος Πάνθεον· επάνω εις το πάνθεον έστεκεν ένα άγαλμα μπρούντζινον επάνω εις ένα άλογον από το αυτό μέταλλον. Εμβαινοντας λοιπόν μέσα εις τον ναόν ευχαρίστησα την τύχην μου, που με εφύλαξεν έως τόσον ζωντανόν· εξενύκτισα μέσα εις τον ναόν εκείνην την νύκτα και εις το όνειρον μου εφάνη ένας σεβάσμιος, γηραλέος την μορφήν και λέγει· εάν σκάψης υποκάτω όπου κοιμάσαι, θέλεις εύρει ένα δοξάρι με σαΐτες μολυβένιες, κατασκευασμένες υποκάτω εις κάποιον αγαθοποιόν

πλανήτην, διά να ελευθερωθή το ανθρώπινον γένος από πολλά κακά που του επανίστανται· έπειτα να ρίψης τες σαΐτες εις το άγαλμα και ευθύς θέλει πέσει, το μεν άγαλμα εις την θάλασσαν το δε άλογον προς το μέρος σου· τότε θέλει φουσκώσει η θάλασσα έως την κορυφήν και εκεί θέλει ευρεθή ένα καΐκι με ένα άνθρωπον μπρούντζινον που να κουπίζει και θέλεις εμβή εις το πλοiάριον εκείνο και εις δέκα ημέρας θέλει σε βγάλει κατευόδιον εις την πατρίδα σου· όμως πρόσεχε να μην αναφέρης το όνομα του μεγάλου Προφήτου παντελώς εις το ταξειδίόν σου, διά να μη σου συμβή κανένα ατύχημα.

Τότε από την χαράν μου εξύπνησα και ευθύς έσκαπα και εύρον τις σαΐτες και το δοξάρι, τας οποίας έρριψα εις το άγαλμα· και με την τρίτην το εγκρέμνισα εις την θάλασσαν, το δε άλογον έπεσε προς το μέρος μου. Τότε εφούσκωσεν η θάλασσα και εσκέπασε το βουνόν έως εις τα θεμέλια του ναού· και ιδού είδα το πλοiάριον με έναν άνθρωπον που εκούπιζε και ήρχετο προς εμέ και εγώ ευθύς εμβήκα εις το πλοiάριον και ο άνθρωπος εκείνος ο μπρούντζινος εγύρισεν οπίσω και εκούπιζε με βίαν και χωρίς να ομιλήσω παντελώς εκαιρόμουν, που το όνειρον αλήθευσεν εις όλα. Και αφού επέρασαν εννέα ημέραι του ταξειδίου μας, είδα μακρόθεν κάποια νησιά· τότε από την χαράν μου μεγαλοφώνως ευχαρίστησα το όνομα του μεγάλου Προφήτου, χωρίς να στοχασθώ την παραγγελίαν του γέροντος, που με ημπόδισε να αναφέρω το όνομα του Προφήτου· και μόλις ετελείωσα ταύτα τα λόγια ιδού το πλοiάριον ομού με τον άνθρωπον εβυθίσθη εις το πέλαγος.

Εγώ έμεινα επάνω εις το νερόν κολυμβώντας όσον ηδυνάμην κατά το επίλοιπον της ημέρας· έφθασεν όμως μία νύκτα σκοτεινή με άνεμον σφοδρόν και άρχισε να βοά η θάλασσα από τα κύματα και εγώ σχεδόν έχασα τας δυνάμεις μου, όταν αιφνιδίως ένα κύμα σφοδρόν με έφερεν εις το περιγιάλι του νησιού και με έρριξεν έξω, επάνω εις την άμμον και όταν επάτησα στερεάν γην, με γρηγορότητα έτρεξα διά να μην έλθη άλλο κύμα και με σύρη μέσα· ως τόσον εβγήκα υγιής εις το νησί· και την αυγήν όταν εξημέρωσεν, περιτριγύρισα όλο εκείνο το νησί και αγκαλά το εύρον έρημον, και ακατοίκητον και μακράν από την στερεάν έως ογδοήντα μίλια, το οποίον με ελύπησεν αρκετά, ήτον όμως γεμάτο από διάφορα χόρτα και δένδρα καρποφόρα· όθεν παρηγόρησα ολίγον την πεινασμένην και ταλαιπωρημένην κοιλίαν μου με τα οπωρικά που εύρον.

Και περιδιαβάζοντας εκεί μόνος, είδα μακρόθεν προς το μέρος της στερεάς ένα πλοiάριον με τα πανιά ανοικτά, που ήρχετο κατ' ευθείαν προς εκείνο το νησί· ως δε βεβαιώθην ότι ήρχετο να αράξη εκεί, έκρινα εύλογον να μη φανερωθώ ευθύς εις εκείνους τους ανθρώπους, μην ηξεύροντας αν ήσαν φίλοι ή εκθροί, και έτσι, εκρύφθηκα υψηλά εις ένα δένδρον φουντωτόν, εις τόσον που εγώ να ημπορώ να τους βλέπω χωρίς να φαίνωμαι.

Έφθασε λοιπόν το πλοiάριον και μόλις άραξεν ολίγον ξέμακρα από το δένδρον μου, ιδού και βλέπω να βγαίνουν έξω δέκα σκλάβοι, ένας γηραλέος, που εφαινετο ο αυθέντης αυτών και ένας νέος έως χρονών δέκα πέντε· οι σκλάβοι έφερναν διάφορα αγγεία με φαγητά και πιοτά ως εφαινετο και ένας εβαστούσεν ένα τσαπί και φτυάρι· επροχώρησαν προς το εσωτερικόν του νησιού και όταν έφθασαν εις μίαν πεδιάδα, είδα που ένας έσκαψεν ολίγον και άλλος έβγαζε το χώμα με το φτυάρι· έπειτα εσήκωσαν ωσαν μίαν σχάραν και εμβήκαν όλοι μέσα· τότε εσυμπέρανα ότι εκεί ήτον κανένα υπόγειον.

Και αφού επέρασεν αρκετή ώρα, είδα και εβγήκεν ο γέρον και οι σκλάβοι· και αφού εσκέπασαν την θύραν του υπογείου με την σχάραν και αφού έρριξαν απ' επάνω χώμα, ανεχώρησαν εις το πλοiόν τους· και μη βλέποντας τον νέον να έβγη μαζί τους εσυμπέρανα ότι τον άφισαν εκεί μέσα· και αφού το πλοiάριον έκαμε πανιά και απεμακρύνθη αρκετά, εγώ περίεργος να ιδώ τι ήτον εκείνο το φαινόμενον, κατέβην από τα δένδρον, επήγα εις εκείνο το μέρος έβγαλα το χώμα, άνοιξα μίαν σιδηράν θύραν και βλέποντας μίαν σκάλαν έως είκοσι σκαλίδια, κατέβην έως κάτω και εκεί βλέπω ένα υπόγειον εύμορφα κατασκευασμένον με θόλον και καμάρες, φωτισμένον με διαφόρους λύχνους και λαμπάδας, στρωμένον με ωραίους τάπητας και μαξιλάρια και τον νέον εκείνον καθήμενον με ένα βιβλίον εις τας χείρας ο οποίος ως με είδεν εφοβήθη.

Αλλ' εγώ προλαμβάνοντάς τον με γλυκά και παρηγορητικά λόγια του έδωκα θάρρος και τον διεβεβαίωσα ότι θέλω να τον υπερασπισθώ και να του φυλάξω την ζωήν από κάθε κίνδυνον και πλησιάζοντας, τον εκαιρέτησα και τον ερώτησα ποία είναι η αιτία που ευρίσκεται εκεί εις την υπόγειον φυλακήν. Αυτός λαμβάνοντας θάρρος με χαροποιόν πρόσωπον μου λέγει να καθίσω πλησίον του· έπειτα άρχισε την ιστορίαν του και μου λέγει. Ο πατήρ μου είνε

έναν πλουσιώτατον πραγματευτήν και εις το γήρας απέκτησεν εμένα τον μονογενή του υιόν, είδεν όμως ένα όνειρον, ότι η ζωή μου μέλλει να είναι ολίγη· αυτό τον ελύπησε αρκετά· και διά τούτο εσυμβουλευθή τους Αστρολόγους, διά να θεωρήσουν το γεννεθλιακόν μου θέμα των πλανητών και του απεκριθήσαν ότι ο υιός σου μέχρι του δεκάτου πέμπτου έτους της ηλικίας του θέλει ζήση άφοβα και ασφαλώς. Αλλ' όταν ο βασιλεύς Αγήβ, υιός του βασιλέως Κασσίπη εις εκείνον τον καιρόν θέλει γκρεμνίσει εις την θάλασσαν το μπρούτζινον άγαλμα, που στέκει στην κορυφήν του βουνού του Μαγνήτου, τότε ο υιός σου θα κινδυνεύει να θανατωθή από τον αυτόν βασιλέα εις διάστημα πενήντα ημερών μετά το κρήμισμα του αγάλματος· και εάν αγαθή τύχη εις αυτό το διάστημα φυλαχθή, θέλει γίνει πολυχρόνιος η ζωή του· όθεν ο πατήρ μου επρόβλεψε προ καιρού να κατασκευάση τούτο το υπόγειον εις τούτο το ξερονήσι· και χθες ηκούσθη, ότι εκρημνίσθη το ρηθέν άγαλμα από τον αυτόν βασιλέα, που είνε δέκα μέρες· διά τούτο ευθύς έδραμεν ο πατήρ μου να με φέρη εδώ, ελπίζοντας βεβαίως ότι εκείνος ο βασιλεύς δεν θέλει έλθει εις τοιούτον ξερονήσι να με ζητήση, μάλιστα εις το υπόγειον και μετά σαράντα ημέρας θέλει έλθει να με παραλάβη απ' εδώ.

Εγώ ακούοντας αυτήν την ιστορίαν εγέλασα εις τον εαυτόν μου με τους ματαιόφρονας και απατεώνας Αστρολόγους και εφρόντισα με κάθε τρόπον να κρύψω το όνομά μου από εκείνον τον νέον διά να μη του προσξενήσω φόβον θανάτου· προσεπάθησα μάλιστα να βγάλω ψεύστας τους Αστρολόγους, οι οποίοι επρόλεγαν ένα τοιούτον μάταιον πράγμα, που εγώ ούτε το εφантаζόμουν, μάλιστα ήμουν εντελώς ξένος από ταύτην την γνώμην και πώς ήτο δυνατόν να κάμω εγώ ένα τέτοιο παράνομον έργον;

Αφού δε ο νέος ετελείωσε την ιστορίαν του εγώ του έδωκα καλώς ελπίδας, τάζοντάς του, ότι εις τας τεσσαράκοντα αυτάς ημέρας θέλω μείνη πάντοτε μαζί του και θέλω βάλει την ζωήν μου δι' αυτόν· επρόσθεσα μάλιστα ότι επειδή και εγώ εναυάγησα εις τούτο το νησί και ήμουν εντελώς έρημος και αβοήθητος, θέλω λάβει την καλήν τύχην να έλθω εις το πλοίον του πατρός του μαζί του, διά να περάσω εις την πατρίδα μου· και διά τούτο θέλω του είμαι πολύ υπόχρεως. Ως τόσον κατ' εκείνας τας τριάκοντα εννέα ημέρας επεράσαμεν εις ξεφάντωσιν και συναναστροφήν με κάθε χαράν και αγαλλίασιν.

Την τριακοστήν ενάτην ημέραν, ο νέος εκείνος, αφού ελούσθη εις το λουτρόν, επλάγιασεν εις το κρεβάτι του· και μου ζητεί να κωρίσω ένα χειμωνικόν να του δώσω να φάγη με ζάχαριν διάδροιστικόν. Ευθύς εγώ έλαβα το χειμωνικόν και ζητούσα το μαχαίρι αλλά δεν το εύρισκα· μου λέγει αυτός, ότι είνε εδώ ψηλά εις το προσκέφαλόν μου επάνω· εγώ άπλωσα και επήρα το μαχαίρι και αιφνηδίως εμποδίσθηκα και έπεσα επάνω εις τον νέον· ω του θαύματος! και το μαχαίρι εκαρφώθη εις την καρδίαν του νέου και τον επλήγωσε θανατηφόρα και αμέσως εξεψύχησεν και εγώ βλέποντας ένα τέτοιο παράδοξον συμβάν, έμεινα όλος εκστατικός, θρηνώντας απαρηγόρητα και μεμφόμενος την κακήν μου τύχην, που με ρίχνει από δυστυχίας εις δυστυχίαν διότι ήλπίζον με το μέσον εκείνου του νέου να αναχωρήσω απ' εκείνο το ξερονήσι και βγαίνοντας εις την στερεάν να υπάγω εις την πατρίδα μου.

Και αφού έκλαυσα αρκετά, εστοχαζόμεν ότι όσα προείπον οι Αστρολόγοι, αλήθευσαν· και εθαύμαζα διά τοιαύτα παράδοξα συμβάντα· αλλ' όταν ενεθυμήθην, ότι επλησίασε η ημέρα που έμελλε να έλθη ο πατήρ του νέου, διά να τον σηκώση απεκει, εστοχάσθην ότι εάν μείνω εδώ εις το υπόγειον και με εύρουν μαζί με τον φονευμένον νέον, βέβαια ο πατήρ του θέλει οργισθή εναντίον μου, ότι εγώ τον εθανάτωσα· και ούτε θα έχει ισχύν η

δικαιολογία μου ότι συνέβη εξ απροσεξίας ο θάνατος του υιού του και θέλει προστάξει τους δούλους του να με θανατώσουν· όθεν ευθύς έδραμα έξω και σφάλισας την θύραν ως ήτον πρότερον ανεχώρησα και εκρύβην επάνω εις ένα δένδρον.

Μετ' ολίγον είδα εις την θάλασσαν ένα πλοίον και ήρχετο με τα πανιά γεμάτα αέρα και μετά παρέλευσιν ολίγης ώρας έφθασεν εις το νησί και άραξαν όπου και πρότερον· κατόπιν εβγήκαν έξω οι σκλάβοι και ο πατήρ του νέου και φθάνοντας εις το υπόγειον και ως εύρον τον νέον θανατωμένον, άρχισαν όλοι εμού να ολολύζουν και να θρηνούν με τόσους κλαυθμούς και οδυρμούς που εκινούσαν εις έλεος και τα άψυχα δένδρα και λίθους· έπειτα ενταφιάσαντες τον νεκρόν ολίγον μακράν από το υπόγειον, ανεχώρησαν και κάμνοντες πανιά με επιτήδιον άνεμον, γλήγορα έφθασαν εις την στερεάν.

Εγώ πάλιν έμεινα τεθλιμμένος εις εκείνο το ακατοίκητον νησί· την ερχομένην νύκτα επέρασα εις εκείνο το υπόγειον· την επαύριον εβγήκα έξω περιδιαβάζων ανάμεσα εις εκείνα τα δένδρα, και ετρεφόμουν από τους καρπούς των και επέρασα με τέτοιαν πολυστένακτον ζωήν τριάντα ημέρας, θεωρώντας πάντοτε την θάλασσαν, μήπως και ιδώ κανένα πλοίον να περνά από εκεί σιμά.

Μετ' ολίγον παρετήρησα ένα φαινόμενον αξιοθαύμαστον· είδα που ηύξανε το νησί και ολιγόστευε το νερό της θαλάσσης και επλησίαζεν η στερεά προς το νησί, τόσον που μεταξύ του νησιού και της στεριάς έμεινεν ένα μικρόν πέρασμα το οποίον επέρασα, που το νερό δεν έφθανεν έως τα γόνατα και φθάνοντας τέλος πάντων την στεριάν, περιπάτησα εις το περιγιάλι έως που εκουράσθη· εκάθησα να αναπαυθώ ολίγον και εδώ διέκρινα μακριά ένα παλάτι τειχογυρισμένον και χαλκοσκεπάστον, ώστε φωτιζόμενον από τας ακτίνας του ηλίου, εφάινετο ως έν σώμα φλογερόν και φωτεινόν.

Όταν επλησίασα εκεί, είδον μίαν θαυμασίαν οικοδομήν, κατασκευασμένην με την πλέον επιτηδείαν αρχιτεκτονικήν και θεωρώντας έξωθεν, ιδού βλέπω και έρχονται νέοι με ένα σεβάσμιον γέροντα οι οποίοι με εκαιρέτησαν και με ωδήγησαν μέσα εις το παλάτι τους. Τους παρετήρησα ότι ήσαν όλοι μονόφθαλμοι, από το δεξιόν μάτι βλαμμένοι· με έλαβαν εις την τράπεζάν τους και εις την συναναστροφήν τους με πολλές επιδεξιώσεις, μου παρήγγειλαν όμως να μην εξετάσω ό,τι ήθελα ιδεί να κάμνουν έμπροσθέν μου,

διότι η εξέτασις και η περιέργειά μου ήθελαν μου προξενήσουν κάποια συμβεβηκότα λυπηρά και επιζήμια αγκαλά γλυκά εις την γεύσιν και χαροποιά εις την θεωρίαν, λέγοντές μου και με κίνδυνον να χάσης ένα πράγμα το οποίον σιμά εις την λύπην που σου θέλει προξενήσει, δεν θέλεις δυνηθή ποτέ να το ξαναποκτήσης και πρόσεχε εις την παραγγελίαν μας.

Αφού λοιπόν επέρασεν αρκετή ώρα της νυκτός μετά το δείπνον τούτοι όλοι οι νέοι εκάθησαν ολόγυρα και ο γέρων εις την μέσην· έπειτα άλειψαν τα πρόσωπά των με καπνιάν και ενδυθέντες μελανά, εφαινόnton ωσαν φοβεροί Αράπηδες και ύστερον τύπτοντες την κεφαλήν και το στήθος, έκλαιον απαρηγόρητα, λέγοντες· ιδού ο καρπός της οκνηρίας, της ατάκτου ακρασίας και ασελγείας μας· και ούτως εξηκολούθουν όλην την νύκτα κράζοντες, είδαμεν, εγεύθημεν, επάθαμεν και ύστερα μετενοήσαμεν.

Εγώ βλέποντας όλα αυτά την πρώτην νύκτα, υπέφερον· αλλά όταν είδα και ακολουθούσαν τα ίδια και άλλας νύκτας που εκεί εσταμάτησα, δεν υπέφερα πλέον διά να μην ερωτήσω να μάθω την αιτίαν διατί ήσαν όλοι στραβοί από το δεξιόν μάτι και διατί έκαμναν τόσους θρήνους εις τοιαύτην ελεεινήν κατάστασιν· αυτοί μου εδιπλασίασαν και ετριπλασίασαν την παραγγελίαν που μου είπον άνωθεν· αλλ' εγώ ισχυρογνώμων τους εξώρκιζα εις τον μέγαν Προφήτην διά να μου φανερώσουν την αιτίαν.

Τότε εκείνοι μου έδωσαν ένα μαχαίρι να κρατώ εις τας χείρας μου, έπειτα έφεραν ένα δέρμα κριαρίου τότε εγκαίρως σφαγμένον, λέγοντάς μου· πρέπει να σε ράψωμεν μέσα εις τούτο το δέρμα και αφού αναχωρήσωμεν ημείς από τούτο το δώμα, θέλει έλθη ένα μεγάλον όρνεον ονομαζόμενον Ροκ· αυτό στοχαζόμενον σε διά κριάριον, θέλει σε αρπάξει εις τα νύχιά του και θέλει σε φέρει έως εις τα σύγνεφα, όμως μη φοβηθής· έπειτα θέλει σε κατεβάσει εις ένα βουνόν, και όταν σε αποθέση εις την γην, βγάλε το μαχαίρι και σχίσσον το δέρμα και το όρνεον βλέποντάς σε με το μαχαίρι θέλει φύγει· έπειτα θέλεις ιδή εκεί ολίγον μακρύτερα ένα ωραιότατο παλάτι σκεπασμένον με χρυσές πλάκες και λιθοκόλητον με πολύτιμα πετράδια, εις το οποίον θέλεις εμβεί μέσα, επειδή η θύρα μένει πάντοτε ανοικτή· ημείς όλοι εμπήκαμεν εις εκείνο και τι είδαμε, δεν σου το λέγομεν διότι θέλεις ιδεί οφθαλμοφανώς σου τα πάντα· και αφού μου είπαν όλα αυτά, με έρραψαν εις το δέρμα επάνω εις ένα δώμα.

Και όταν ανεχώρησαν, ήλθε το όρνεον Ροκ και με εσήκωσεν έως εις τα σύγνεφα· έπειτα κατεβαίνοντας με απόθεσεν εις ένα βουνό. Εγώ ευθύς με το μαχαίρι έσχισα το δέρμα και το όρνεον βλέποντάς με έφυγε· τότε θεωρώντας ολόγυρα είδα το χρυσούν εκείνο παλάτι ως μου είπον και περιπατώντας ολίγον έφθασα εις την θύραν του και άρχισα να θεωρώ ένα προς ένα τα όσα αξιοθαύμαστα πράγματα έβλεπα εκεί· και εμβαινοντας μέσα εις την αυλήν, όλην λιθοπόρφυρον, είδον μίαν σκάλαν από μάρμαρον λευκότατον και αναβαινοντας επάνω εις διάφορα ανώγεια, εστρωμένα με πολύτιμα στρωσίδια και προχωρώντας παραμέσα εις ένα αργυροκρυστάλλινον θάλαμον, εύρον σαράντα κορασίδας ωραιότητας τόσον, που έμεινα όλος εκστατικός, εις τοιαύτην εξάίρετον ευμορφιάν και άφωνος.

Τότε εσηκώθη μία εκ μέρους όλων και με χαροποιόν πρόσωπον με εκαιρέτησε και πιάνοντάς με από το χέρι με εκάθισεν εις την μέσην αυτών· έπειτα από μία μία ήλθαν όλες και με εκαιρέτησαν και με συνεχάρησαν διά το κατευόδιόν μου εκεί· τότε μου λέγουν· από τώρα και εις το εξής εσύ είσαι ο αυθέντης μας και κριτής μας και ημείς η σκλάβες σου· και εν τω άμα έφεραν νερό ζεστό και μου έπλυναν χείρας και πόδας, με άλλαξαν με λευκά λαμπρά φορέματα, ετοίμασαν ευθύς την τράπεζαν με πολυποίκιλα φαγητά, ποτά εξάίρετα και διάφορα και πλέον εκλεκτά οπωρικά και εκάθισαν όλες εις την τράπεζαν και αφού εφάγαμε και ήπιαμε αρκετά, άρχισαν άλλες να λαλούν διάφορα μουσικά όργανα, άλλες να τραγουδούν συντροφεύοντας τα όργανα, ώστε εσχηματιζετο μία εναρμόνιος συμφωνία και μελωδία και άλλες πάλιν να χορεύουν διαφόρους χορούς· και εν κοντολογία ο σκοπός αυτών όλος ήτον για να μου δώσουν την πλέον εξάίρετον ξεφάντωσιν, που ανθρώπινος νους δεν δύναται να καταλάβη· έπειτα μου εξήτησαν να τους διηγηθώ την ιστοριάν μου, τις ήμουν και πώς κατήνησα εκεί· και εγώ τους διηγήθην όλα μου τα συμβάντα καταλεπτώς· ως τόσον επέρασεν αρκετή ώρα της νυκτός.

Τότε μία εκ μέρους των άλλων μου λέγει· ιδού είναι καιρός διά να αναπαυθής επειδή είσαι κουρασμένος από την οδοιποριάν· το κρεβάτι σου είναι έτοιμον και έκλεξε από ημάς όποια σου αρέση διά να κοιμηθής μαζί της. Εγώ εις τοιούτον ζήτημα της απεκρίθην· όλες μου αρέσουν όλες ωραιότατες είναι, ωσάν να ήσαν η αυτή ωραιότης· δεν δύναμαι να προκρίνω την μίαν από την άλλην. Τότε

μου λέγει εκείνη· αναμεταξύ μας δεν υπάρχει ζυλοτυπία ούτε φθόνος· τοιαύτην συμφωνίαν έχομεν, ότι κάθε μία έχει να λάβη την αυτήν τιμήν μίαν βραδυάν θα κοιμηθῆ μαζί σου, ἕως να περάσουν και αι σαράντα και ὑστερα πάλιν αρχίζεις από την πρώτην, και οὕτω καθεξῆς.

Εγώ τότε διά να μη φανώ ακάριστος και αδιάκριτος, ἔδωσα το χέρι μου εκείνης που μου ωμιλοῦσε και ἐπήγαμε εἰς το κρεβάτι. Την αυγὴν εὐθύς με ἔλουσαν εἰς το λουτρόν και με ἄλλαξαν με νέα φορέματα και ἐπεράσαμεν ὅλην εκείνην την ἡμέραν εἰς ξεφαντώσεις· και πάλιν το βράδυ ἔλαβα ἄλλην εἰς το κρεβάτι μου και διά να μη πολυλογώ, ἐπέρασεν ἕνας ολόκληρος χρόνος, που ἔκαμα αυτήν την τρυφηλήν και ξεφαντωτικήν ζωὴν με εκείνες τες ευμορφότατες γυναῖκες και κάθε βράδυ εἶχα μίαν εἰς το κρεβάτι μου.

Εἰς το τέλος του χρόνου μίαν αυγὴν ἤλθαν ὅλες δακρυρροοῦσαι να με αποχαιρετήσουν διότι ἐμελλον να αναχωρήσουν και πάλιν εἰς διάστημα σαράντα ἡμερῶν ἤθελον γυρίσει· και αφού ἀγκαλιάσαντές με ὅλες αποχαιρετήθημεν, μου παρήγγειλαν να ανοίξω εἰς την ἀπουσίαν τους ὅλας εκείνας τας εννεήντα εννέα θύρας διά να ξεφαντώσω με την θεωρίαν εκείνων των πολυτίμων πραγμάτων, που εἶναι μέσα εἰς εκείνα τα κελλάρια και περιβόλια και να ἀπολαύσω ὅσα η ὀρεξις μου ζητεῖ· την δε χρυσὴν θύραν να μην ἀποτολμήσω να την ανοίξω, διότι θέλει μου προξενήσει ἄκραν λύπην και μετάνοιαν.

Ὅταν λοιπόν ἀνεχώρησαν εκείναι, ἐγώ διά να περιδιαβάσω ἀνοίξα ὅλας εκείνας τας θύρας και εἶδα πράγματα ἀνεκδιήγητα· τέλος πάντων η τυφλή μου περιέργεια με ἐκίνησε να ανοίξω και την χρυσὴν θύραν· σιμὰ εἰς τους πολυτίμους θησαυρούς και ἀξιοθαύμαστα πετράδια εὖρον και ἕνα ωραιότατον ἄλογον, μαῦρον το χρώμα· το ἔσυρα ἔξω εἰς την αυλήν και το ἐκαβαλλίκευσα με μεγάλην χαράν στοχαζόμενος ὅτι εἰς το ἐξῆς εκείνον θα εἶναι η ξεφάντωσις και περιδιάβασίς μου· το ἐκτύπησα διά να κινηθῆ και αὐτὸ μένει ἀκίνητον· ἀλλ' ὅταν ἐκτύπησα και δεῦτερον και τρίτον, ἀνοίξε κάποια πειρὰ και ἐπέταξεν εἰς τον αέρα υψηλά με τόσην ὀρμήν, που ἐγώ ἀπὸ τον φόβον μου ἐχάθην.

Ἐπειτα πετώντας, κατέβη εἰς το δῶμα εκείνου του παλατίου που ἦσαν οἱ δέκα μονόφθαλμοι νέοι με τον γέροντα και τότε ἐσείσθη με

σοφοδρότητα, εις τόσον, που με έρριξε καταγής, και με την ουράν του με εκτύπησεν εις το δεξιόν μάτι και με ευύφλωσεν και έπειτα έγινε άφαντον. Εγώ από την λύπην που έχασα το μάτι μου δεν επήγα να χαιρετήσω εκείνους τους νέους και μάλιστα διά την εντροπήν που δεν ήκουσα την συμβουλήν τους· και ύστερα εξουράφησα τα γένεια και τα φρύδια και ενδυθείς τότε το φόρεμα των Δερβίσιδων αφού επέρασα αγνώριστος διαφόρους πόλεις, κατέληξα εδώ εις την Βαβυλώνα και σήμερα εις την πόρτα του κάστρου συναπάντησα τούτους τους άλλους δύο συναδέλφους μου και ελάβαμε την τιμήν να έλθωμεν εδώ εις το σπήτι σου και να λάβωμεν τόσες περιποιήσεις.

Αυτή λοιπόν, ω κυρία, είνε η πολυαθλός μου ιστορία. Τότε η Ζωηδία του λέγει· έχε την ελευθερίαν σου και πήγαινε όπου σου αρέσει· αυτός την παρεκάλεσε διά να μείνη μαζί με τους συντρόφους να ακούση την ιστορίαν και των άλλων τριών ξένων και έλαβε την άδειαν. Έπειτα η Ζωηδία στραφείσα προς τον βασιλέα Καλίφην, προς τον Γαφέρ και προς τον Αρχιευνούχον, τους οποίους δεν εγνώριζε διά τοιούτους, λέγει τους· τώρα και σεις πρέπει να μας διηγηθήτε την ιστορίαν σας.

Ο Βεζύρης, που πάντοτε ωμιλούσε και διά τους τρεις απεκρίθη της· κυρία διά να υπακούσωμεν εις τας προσταγάς σου, ημείς δεν έχομεν άλλο να διηγηθώμεν παρά να επαναλάβωμεν όσα είπαμεν προτού να έμβωμεν μέσα εις το σπήτι σας· ημείς είμεθα πραγματευταί από το Μουσούλ και ήλθαμε εδώ εις την Βαβυλώνα διά να πωλήσωμεν τας πραγματείας μας, τας οποίας έχομεν εις το Βεζυρχάνιον, όπου εκονεύσαμεν· και επειδή διά υποθέσεις της πραγματείας μας ευρισκόμεθα έξω από το κονάκι μακράν, και έως που να γυρίσωμεν επέρασε μέρος της νυκτός και το χάνι εκείνην την ώραν πάντοτε ευρίσκετο κλεισμένον και μη έχοντες άλλο καταφύγιον διά να ξενυκτήσωμεν, περνώντας από το σοκάκι σας κατά τύχην, ακούσαντες λαλούμενα και τραγούδια εκρίναμεν εύλογον να κτυπήσωμεν την θύραν και να παρακαλέσωμεν, εάν είναι ο ορισμός των οικοκυραίων διά να μας φιλοξενήσουν ταύτην την νύκτα· όθεν ηξιώθημεν την καλήν τύχην και τιμήν να λάβωμεν φιλοξενίαν, περιποίησιν, και κάθε άλλην επιδεξίωσιν εδώ εις το αρχοντικόν σας· αυτή λοιπόν είνε η ιστορία μας.

Η Ζωηδία εις ταύτα τα λόγια του Βεζύρη εφάνη να έχη κάποιαν αμφιβολίαν και υποψίαν· αλλ' οι τρεις Δερβισάδες που εκατάλαβαν

την γνώμην της από το βλέμμα, ευθύς επρόσπεσαν και την παρεκάλεσαν να λάβη την ιδίαν καλωσύνην και να συμπαθήση ομοίως και τους πραγματευτάς· Τότε η Ζωηδία τους λέγει. Ας έχουν λοιπόν και αυτοί την ελευθερίαν τους, όμως θέλω ταύτην την ώραν να φύγητε απ' εδώ όλοι σας και λέγοντάς ταύτα τα λόγια με βλέμμα σοβαρόν, εκατάλαβαν εκείνοι οι επτά φίλοι πώς θέλει διά να την υπακούσουν και μάλιστα διά τους επτά Αράπηδες σκλάβους, που τους εκρατούσαν εις συστολήν και φόβον.

Αφού λοιπόν εβγήκαν έξω και έκλεισεν η θύρα, ο βασιτάζος έδραμεν εις το σπήτι του· ο δε βασιλεύς Καλίφης λέγει των Δερβισιάδων· εσείς που είσθε ξένοι και δεν γνωρίζετε την πολιτείαν όντας ακόμη νύκτα, ακολουθήτε μας, και θέλομεν σας δώσει τόπον να ξενυκτήσητε· έπειτα μυστικά λέγει του Βεζύρη του· οδήγησέ τους εις το παλάτι σου και αύριον θέλεις τους παρουσιάσει έμπροσθέν μου διότι θέλω να γράψω την ιστορίαν τους εις τους χρονογράφους της ιστορίας του βασιλείου μου.

Την ερχομένην αυγήν ο Βεζύρης παρουσίασεν εις τον βασιλέα τους τρεις Δερβισιάδες κατά την προσταγήν που έλαβεν· έπειτα ο βασιλεύς τον επρόσταξε να στείλη με εύμορφον τρόπον, να καλέση και εκείνες τες τρεις εύμορφες αδελφές, Ζωηδιαν, Αμηνάν και Σεραφιαν.

Όταν λοιπόν παρουσιάθησαν έμπροσθεν εκείνες η αδελφές λέγει τους ο βασιλεύς· ηξεύρετε ότι εγώ ομού με τον Βεζύρην και τον Αρχιευνούχον μου εστάθηκα εις το σπήτι σας ψες υπό μορφήν πραγματευτών από το Μουσούλ; όμως μη φοβηθήτε παντελώς, δεν θέλετε λάβει καμμίαν ενόκλησιν· είμαι περίεργος να μάθω εκείνο το φαινόμενον των δύο μαύρων σκύλλων, τας οποίας αφού τας έδειρες (ομιλώντας προς την Ζωηδιαν) έκλαυσες και συ και ύστερα τας εφίλησες και με το μανδήλι σου εσφόγγισες τα δάκρυά τους και διατί η Αμηνά έχει το στήθος της όλον πληγωμένον και τέλος πάντων ποίαι είσθε εσείς; Τότε άρχισεν η Ζωηδία να διηγηθή την ιστορίαν της ούτως.

Ιστορία της Ζωηδίας.

Η ιστορία μου κραταιότατε βασιλεύ, είνε η πλέον παράδοξος από όσας ήκουσες, ως νομίζω. Εγώ και οι δύο εκείνες σκύλλες είμεθα αδελφές από τον αυτόν πατέρα και μητέρα· και πώς

μετεμορφώθησαν εις τέτοια ακάθαρτα ζώα, η συνέχεια της ιστορίας θέλει το φανερώσει· οι δύο αυτές νέες που είνε εδώ παρούσαι και συγκατοικούν μαζί μου, είνε και αυτές αδελφές μου από τον αυτόν πατέρα, αλλά από άλλην μητέρα· και διατί το στήθος της Αμηνάς είνε πληγωμένον, η κατά μέρος ιστορία της θέλει το φανερώσει.

Μετά τον θάνατον του πατρός μας εμοιράσαμεν εξίσου την πατρικὴν μας πλουσιοπάροχον περιουσίαν και τούτες οι δύο αδελφές μόλις έλαβον το μερίδιόν τους, ανεχώρησαν να κατοικήσουν με την μητέρα τους· αλλ' εγώ με τις άλλες μου δύο αδελφές εμείναμεν εις το πατρικόν σπίτι με την μητέραν μας έτι ζώσαν· και μετά τον θάνατον της μητρός μας οι δύο αδελφές μου, ηθέλησαν να υπανδρευθούν αλλ' επειδή έτυχαν άνδρες κακής διαθέσεως, οι οποίοι αφού τους κατεξώδευσαν όλην τους την προίκα εις μέθας και ασελγείας, ευρίσκοντες ψευδή τινά πρόφασιν, τας εκώρισαν· και αυτές μη έχουσαι πού να καταφύγουν, κατέφυγον εις εμένα· εγώ με αδελφικὴν αγάπην τας εδέχθην και τας είπα· ιδού όλη μου η περιουσία, την οποίαν κοινολογώ και εις σας· μείνατε μαζί μου και θέλετε ζήσει ήσυχα.

Αλλ' επειδή και εγώ έθρεφα κουκούλια εις μεγάλην ποσότητα, επολλαπλασίασα με τοιούτον εισόδημα το μερίδιον της πατρικῆς μου κληρονομίας, εις τόσον που ήτον αρκετόν και εις τας τρεις μας να ζήσωμεν πλουσιοπάροχα. Αλλ' αφού επέρασαν δέκα χρόνια οι αυτές αδελφές μου ηθέλησαν πάλιν να υπανδρευθούν· εγώ προσεπάθησα να τας εμποδίσω, αυτές όμως μου επρόβαλον τα δικαιολογήματά τους, ότι η γυναικεία φύσις όταν συνηθιση με άνδρα, είνε δύσκολον να ζήση χωρίς αυτόν.

Εγώ μ' όλα τούτα τας επροίκισα από την ιδίαν μου περιουσίαν· αλλ' η κακή τους τύχη πάλιν τους έδωσεν άνδρας χειρόνας των πρώτων και έπαθον τα ίδια ή και χειρότερα από τους πρώτους. Και μετά την υπανδρείαν αυτών εγώ επολλαπλασίασα ασυγκρίτως την περιουσίαν μου με το εισόδημα από τα κουκούλια· και μάλιστα αγοράζοντες τα μετάξια πολλών άλλων γυναικών της πόλεως με τα μετρητά εις τον καιρόν, ελάμβανα μέγα κέρδος πωλώντας τα όλα μαζί εις τους πραγματευτάς της Ινδίας. Αλλά μετά δύο χρόνους οι αδελφές μου πάλιν επρόσπεσαν εις εμένα να τας δεχθώ διότι οι άνδρες των τας κατήνησαν εις άκραν δυστυχίαν. Εγώ μετά πάσης χαράς τας εδέχθην και όλην μου την περιουσίαν την έκαμα κοινήν και εις αυτάς· εκείνον όμως τον χρόνον έγειναν πολλά μετάξια εις

ταύτην την επαρχίαν της Βαβυλώνος και οι πραγματευταί της Ινδίας, διά τους εκεί πολέμους, δεν ήλθον να τα αγοράσουν· όθεν όλοι ηξεύροντες πώς εγώ αγοράζω τα μετάξια τα έφερον εις εμέ· και εγώ έχοντας μετρητά που μου επερίσσευαν, αγόρασα όλα τα μετάξια εκείνου του χρόνου· το ίδιον ακολούθησε και τον ερχόμενον χρόνον ώστε εγέμισα πολλά μαγαζιά με μετάξια.

Και βλέποντας ότι οι συνηθισμένοι πραγματευταί δεν έρχονται να αγοράσουν, αποφάσισα να ταξιδεύσω διά να πουλήσω τα μετάξια μου. Ηγόρασα ένα καράβι εις το οποίον βάνοντας τους σκλάβους μου διά ναύτας, το εφόρτωσα με τα μετάξια· εμβήκα και εγώ μέσα ενδεδυμένη ανδρικά φορέματα, λαμβάνοντας μαζί μου και τις αδελφές μου· και αναχωρήσαντες με επιτήδειον αέρα, μετά είκοσιν ημέρας εφθάσαμεν εις ένα μεγάλο νησί και αράξαμεν εις τον λιμένα μιας μεγάλης πόλεως, που ήτον η Βασιλική καθέδρα εκείνου του νησιού.

Ευθύς που οι ναύται έρριψαν την άγκυραν και έδεσαν το πλοίον εγώ βλέποντας έξωθεν κτίρια μεγαλοπρεπή, δεν επρόσμενα τας αδελφάς μου διά να με συνοδεύσουν, αλλ' όντας ανδρικά ενδεδυμένη έζωσα το σπαθί μου και εκίνησα προς την θύραν της πόλεως. Εκεί βλέπω διαφόρους στρατιώτας φύλακας της θύρας του κάστρου οι οποίοι είκον το βλέμμα τους τόσον άσχημον ώστε με εφόβισαν, αλλ' όμως ήσαν ακίνητοι και ούτε τα μάτια τους εγύριζαν· και λαμβάνοντας ολίγον θάρρος τους εκαιρέτισα και ουκ ην φωνή, ούτε ακρόασις.

Τότε εκατάλαβα ότι ήσαν αγάλματα άψυχα και ακίνητα και ήσαν μεταμορφωμένα από ανθρώπους εις τόσους λίθους· και προχωρώντας μέσα εις την πολιτείαν, συναπαντούσα εις κάθε μέρος τοιούτους απολιθωμένους ανθρώπους κάθε τάξεως και ηλικίας, άνδρας, γυναίκας και παιδιά. Όταν έφθασα εις την αγοράν εύρον πολλά εργαστήρια ανοικτά, εις τα οποία είδα ανθρώπους, τινάς μεν καθημένους, τινάς δε ορθούς, άλλους δε πάλιν εις σχήμα να δουλεύουν και εν κοντολογία ευρίσκοντο εις τοιαύτην θέσιν, καθώς απαιτεί το επάγγελμα του καθενός να εργάζεται· τα εργαστήρια όμως ήσαν γεμάτα από πραγματείας και θησαυρούς. Και βλέποντας τέτοια παράδοξα, χωρίς να ιδώ παντελώς κανέναν άνθρωπον ζωντανόν, συνεπέρανα ότι όλοι οι άνθρωποι εκείνης της πόλεως ήσαν μεταμορφωμένοι εις λίθους.

Ἐπειτα προβαίνοντας παρεμπρός εὖρον μίαν ευρυχωροτάτην πλατείαν εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως· ἐκεῖ εἶδα ἓνα ευμορφότατον παλάτι, τοῦ ὁποῖου ἡ θύρες ἦσαν ἀπὸ μάλαμα καθαρὸν καὶ συνεπέρανα ὅτι ἦτο τὸ παλάτι τοῦ βασιλέως ἐκείνης τῆς πόλεως. Καὶ εμβαίνοντας μέσα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ παλατίου, εἶδα μίαν σκάλαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον πλήθος ἀνθρώπων εἰς σχῆμα πού εφαινότο ἄλλοι νὰ ἀναβαίνουν καὶ ἄλλοι νὰ καταβαίνουν, ἀλλ' ὅλοι λίθοι ἀκίνητοι. Ἀπὸ τὴν μεγάλην σιωπὴν πού ἦτον ἐκεῖ μου ἐπροξενεῖτο κάποιος φόβος· ἀλλ' ἔλαβα θάρρος καὶ τόλμην, μάλιστα μὴ βλέποντας ἀνθρώπον ζωντανόν, ἐπροχώρησα μέσα εἰς τὰ ἀνώγεια καὶ θαλάμους τοῦ παλατίου.

Ἐκεῖ βλέπω εἰς τὸν θρόνον καθήμενον ἓναν ἐνδεδυμένον βασιλικά με κορώναν καὶ με τὸ σκήπτρον καὶ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ τὸ ἄλλο πολλοὺς γονατιστοὺς εἰς σχῆμα νὰ τὸν προσκυνοῦν καὶ ἄλλους ὀρθοὺς με τὰ χέρια σταυρωτά, ὅμως ὅλοι ἀκίνητοι καὶ ἐσυμπέρανα ὅτι ἐκεῖνος ἦτον ὁ βασιλεὺς με τοὺς μεγιστάνους τοῦ.

Ἐπειτα ἐμβήκα εἰς ἄλλους θαλάμους καὶ ἐκεῖ εἶδα τὴν βασιλίτισσαν ἓνα λίθον ἀκίνητον καὶ τὴν ἐγνώρισα διὰ βασιλίτισσαν ἀπὸ τὸ πολῦτιμον στεφάνι, πού εἶχεν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπὸ τὰ πολῦτιμα πετράδια καὶ μαργαριτάρια πού ἐφορούσε· καὶ ὀλόγουρά τῆς ἦσαν ευνούχοι Ἀράπηδες ὅλοι ἀπολιθωμένοι. Μετὰ ταῦτα ἐμβήκα εἰς ἄλλους θαλάμους καὶ ἐκεῖ εὖρον ἓνα κρεββάτι στολισμένον με ὀλόχρυσά σκεπάσματα, κεντημένα με μαργαριτάρια, πολυποίκιλα πετράδια· καὶ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἦσαν δύο διαμάντια μεγάλα ὡσάν τὰ αὐγά τῆς στρουθοκαμήλου καὶ ἀκτινοβουλοῦσαν καθὼς ὁ ἥλιος εἰς τὸν καθρέπτην. Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κρεββατιοῦ ἦσαν δύο λαμπάδες ἀναμμένες καὶ ἀπὸ τοῦτο τὸ φαινόμενον ἐκατάλαβα ὅτι ἐκεῖ εὐρίσκετο κανένας ζωντανός, ἐπειδὴ αἱ λαμπάδες ἀφ' ἐαυτοῦ τῶν ἦτον ἀδύνατον νὰ καίουσιν.

Εἰς ταύτην τὴν κάμαραν ἐστάθηκα ἀρκετὴν ὥραν νὰ στοχάζωμαι τοὺς πολυτίμους θησαυροὺς πού τὴν ἐστόλιζαν καὶ τὰ ἀξιοθαύμαστα καὶ πολῦτιμα σκεύη· καὶ βλέποντας ὅτι ἐπλησίασεν ἡ νύκτα, ἐβγήκα ἀπὸ ἐκείνον τὸν θάλαμον με σκοπὸν διὰ νὰ γυρίσω εἰς τὸ καράβι μου ἀπὸ τὴν ἰδίαν σφάταν πού ἐμβήκα· ἀλλ' ὅταν ἐκλωθογύρισα διάφορα δωμάτια καὶ ἀνώγεια ἔχασα τὴ σφάταν καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐβγῶ ἀποκεῖ. Ὡς τὸσον ἐνύκτωσε καὶ τότε ἀπεφάσισα νὰ ξενυκτήσω εἰς ἐκείνην τὴν κάμαραν, ὅπου ἦτον ἡ

λαμπάδες αναμμένες, η οποία ήταν όλη στρωμένη με εύμορφους τάπητας και πολύτιμα μαξιλάρια· και ακούμπησα εις μίαν μαξιλάραν, έστεκα όμως με πολύν φόβον και ούτε ηδυνάμην να αποκοιμηθώ.

Αφού επέρασεν αρκετή ώρα της νυκτός προς το μεσονύκτιον ήκουσα μίαν φωνήν, που φαίνεται ότι ήταν ανθρώπου, που ανέγνωθε το βιβλίον του μεγάλου Προφήτου. Εγώ πρώτον εις τοιαύτην φωνήν εφοβήθην πολύ· Έπειτα λαμβάνοντας θάρρος, έλαβα την μίαν λαμπάδα· και έτρεξα προς το μέρος που ηκούετο η φωνή· και περνώντας από διάφορες θύρες, έφθασα εις ένα δωμάτιον, και εκεί εύρον έναν νέον γονατιστόν να προσεύχεται, αναγινώσκοντάς μεγαλοφώνως το βιβλίον του προφήτου, έμπροσθεν του οποίου ήσαν πολλές λαμπάδες αναμμένες και το βιβλίον επάνω εις ένα σκαμνί μαλαματένιον. Εις τοιούτον ανέλπιστον φαινόμενον εγώ έμεινα εκστατική, στοχαζομένη πώς είνε δυνατόν να έμεινε αυτός ζωντανός εις μίαν πόλιν που όλοι μετεμορφώθησαν εις λίθους· ίσως εδώ να είναι κανένα απόκρυφον της φύσεως ή της μαγείας έργον.

Αλλ' ωσάν που η θύρα εκείνου του ευκτηρίου οίκου ήταν μισοκλεισμένη, εγώ την άνοιξα, και μεγαλοφώνως είπον «Άς είναι δοξασμένον το όνομα του μεγάλου Προφήτου, ο οποίος μας έδωσε την χάριν διά να φθάσωμεν εδώ εις καλόν κατευόδιον· έτσι τον παρακαλώ να μας έχη εις την προστασίαν του, έως που να φθάσωμεν και εις την πατρίδα μας· δέομαί σου, προφήτα, εισάκουσόν μου την δέησιν.»

Εκείνος ο νέος τότε, θεωρώντας με εις τοιούτον σχήμα ανδρικών, μου λέγει· πιστέ φίλε του μεγάλου Προφήτου, ειπέ μοι ποίος είσαι, και πώς ήλθες εις τούτην την ερημωμένην πόλιν· ομοίως έπειτα και εγώ θέλω σου φανερώσει, τις είμαι, τι μου συνέβη και διά ποίαν αιτίαν οι κάτοικοι της πόλεως μετεμορφώθησαν εις λίθους, και εγώ μόνος έμεινα υγιής. Τότε εγώ του διηγήθηκα όλην μου την ιστορίαν καταλεπτώς· και αυτός ομοίως διά να μου ευχαριστήση την περιέργειαν, μου λέγει·

Ο βασιλεύς ο πατήρ μου, η μητέρα μου η βασίλισσα, όλοι οι κάτοικοι της πόλεως και όλος ο λαός του βασιλείου ήσαν ειδωλολάτραι και μάγοι και εγώ αν και που εγεννήθην από γονείς ειδωλολάτρας έλαβα όμως καλήν τύχην, διότι όντας νέον παιδίον, ο

πατήρ μου διώρισεν μίαν δούλην γραιάν διά να με κυβερνά και να με ανατρέφει· αυτή ήτο καλή Μουσουλμάνα και με εδίδαξε κρυφίως όλο το βιβλίον του προφήτου, πώς να διαβάζω και πώς να προσεύχωμαι· και μετά τον θάνατόν της εγώ εφύλαξα ότι με εδίδαξεν απαράλλακτα.

Είναι σχεδόν τρεις χρόνοι που ηκούσθη μία φωνή αιφνηδίως και αοράτως να λέγη· «Κάτοικοι, αφήσατε την ειδωλολατρείαν και την μαγείαν»· και η αυτή φωνή ηκούετο εις διάστημα τριών χρόνων· αλλά κανείς δεν μετανόησεν· την τελευταίαν ημέραν του τρίτου χρόνου, κατά την τετάρτην ώραν της ημέρας αιφνηδίως όλοι οι κάτοικοι της πόλεως μετεμορφώθησαν εις λίθους καθένας εις εκείνο το σχήμα και την στάσιν που ευρίσκετο· εδοκίμασε την αυτήν δυστυχίαν και ο πατήρ μου και η μήτηρ μου και έμεινα εγώ μόνος που με εφύλαξεν ο μέγας Προφήτης και είμαι βέβαιος, ότι αυτός σας εξαπέστειλεν εδώ διά παρηγορίαν μου.

Εις το αναμεταξύ που μου εδιηγείτο ο νέος την ιστορίαν του, εγώ τον εθεωρούσα με προσοχήν ώστε με εφάνη τόσο ωραίος, τόσο χαριτωμένος, που τον ηγάπησεν η ψυχή μου και μου εκίνησεν εις τοιούτον έρωτα, που ποτέ δεν εδοκίμασα παρόμοιον και μη ημπορώντας να υπομείνω από τον έρωτα, του εφανέρωσα την γνώμην μου, και του είπον ότι εις το εξής είσαι αυθέντης και εις εμένα και εις το καράβι μου και να έλθης μαζί μου εις την Βαβυλώνα, που διοικεί ένας ευσπλαχνικώτατος Βασιλεύς, και θέλει σε τιμήσει κατά την αξίαν σου διά να αποφύγης τούτον τον φοβερόν τόπον.

Ο νέος βασιλεύς εδέχθη μετά πάσης χαράς το ζήτημα και περάσαμεν το επίλοιπον της νυκτός εις μίαν ξεφάντωσιν που εις τοιαύτην περίστασιν δύναται να στοχασθή κανείς. Την αυγήν οι δύο μας συντροφιασμένοι κατέβημεν εις τον λιμένα και εδιηγήθην εις τας αδελφάς μου όλην την ιστορίαν του νέου και όσα είδα. Έπειτα εις μερικές ημέρας οι ναύται εξεφόρτωσαν τα μετάξια όλα και εφορτώσαμεν το καράβι από τους πολυτίμους θησαυρούς εκείνου του βασιλείου, ήγουν πολύν χρυσόν, πολυτίμους λίθους από πολυποίκιλα πετράδια και μαργαριτάρια και άλλα σκεύη χρυσά και αργυρά, όσα δηλαδή ηδύνατο να σηκώση το καράβι, τα δε επίλοιπα τα αφήσαμε διότι εάν ηθέλαμε να σηκώσωμε όλα τα πλούτη εκείνα, δεν έφθανον ούτε εκατόν καράβια.

Μετά ταύτα επρομηθεύθημεν όλα τα αναγκαία διά το ταξίδι μας προς την Βαβυλώνα και ανεχωρήσαμεν με καταλληλότατον αέρα· ὅθεν το βασιλόπουλον, ἐγὼ και οἱ ἀδελφές μου ἐπερνούσαμε με μεγάλην ξεφάντωσιν εἰς το πλοῖον μας, ἀλλ' ο φθόνος οὐκ οἶδε προτιμάν το συμφέρον. Ἡ ἀδελφές μου ἐφθόνησαν και ἐξήλευσαν την ἀγάπην που ἔδεικνε το βασιλόπουλον προς με και ἐγὼ προς αὐτό· και μίαν ἡμέραν με πονηρίαν με ἐρώτησαν· ὅταν φθάσωμεν εἰς την Βαβυλώνα τι μέλλει γενέσθαι διά τούτο το βασιλόπουλον; Ἐγὼ χαμογελώντας τους ἀπεκρίθηκα ὅτι, θέλω το λάβει δι' ἄνδρα μου· και γυρίζοντας προς το βασιλόπουλον του εἶπα· παρακαλῶ την γαληνότητά σου να δεχθῆς το ζήτημά μου, εὐθύς που φθάσωμεν εἰς Βαβυλώνα ἔχω σκοπὸν να σου προσφέρω τον εαυτὸν μου να γίνω σκλάβα και δούλη σου, να σε γνωρίζω δι' αὐτεξούσιον αὐθέντην εἰς τα θελήματά σου· και αὐτὸς μου ἀπεκρίθη· ἐγὼ μετὰ πάσης χαρὰς δέχομαι το ζήτημά σου ταύτην την ὥραν και ἐδὼ ἔμπροσθεν εἰς τας ἀδελφάς σου, ἰδοὺ σου δίδω το χέρι μου και λάβε δι' ἄρραβῶνα το χρυσὸν αὐτὸ δακτυλίδι και θέλω σε ἔχει διά νόμιμόν μου γυναῖκα εἰς το ἐξῆς.

Ἡ ἀδελφές μου εἰς ταύτην την ομιλίαν ἔδειξαν κάποιαν μεταβολήν εἰς την ὄψιν τους και παρετήρησα ὅτι εἰς το ἐξῆς ἔθρεφον φθόνον ἐναντίον μας. Ὅθεν μίαν νύκτα που ἐκοιμώμεθα, εὐρίσκοντας ευκαιρίαν, μας ἔρριψαν εἰς το πέλαγος και το βασιλόπουλο εὐθύς ἐπνίγη· ἐγὼ ἔτυχα κατὰ τύχην εἰς ἓνα σανίδι και ἐπλεα ὅλην την νύκτα βοηθουμένη ἀπὸ το σανίδι· προς την αὐγὴν ο ἄνεμος με ἔβγαλεν εἰς ἓνα ξερονήσι, εἴκοσι μίλια μακρύτερα ἀπὸ την στερεάν· ἐκεῖ εὐρίσκοντας οπωρικά και γλυκὸ νερὸ ἔλαβα ἐλπίδα διά να ζήσω ολίγον ἀκόμη καιρόν.

Την ἐρχομένην ἡμέραν ὅταν υποκάτω εἰς τον ἴσκιον ἐνὸς δένδρου ἀνεπαυόμουν, ἰδοὺ βλέπω ὄφιν πτερωτὸν και ἤρχετο προς με με την γλώσσαν ἔξω, ὡσάν να ἐζήτει βοήθειαν και με το κεφάλι χαμηλὸν και δακρυρροῶν και βλέπω να τον κρατῆ ἀπὸ την ουρὰν ἓνας ἄλλος ὄφιν πτερωτὸς πολὺ μεγαλύτερος διά να τον καταφάγη· πρῶτον ἐφοβήθην, ἀλλ' ἡ ἀνάγκη με ἔκαμε να λάβω τόλμην. Και λαμβάνοντας μίαν πέτραν ἐκτύπησα τον μεγαλύτερον ὄφιν εἰς την κεφαλὴν και εὐθύς τον ἐσκότωσα και ἐλευθερώθη ο ἄλλος που ἐζήτει βοήθειαν· ἔπειτα ἐπέταξεν εἰς τον αέρα και ἐγένεν ἄφαντος.

Ἐγὼ ἀνεχώρησα ολίγον μακράν και ἐκάθησα εἰς τον ἴσκιον ἄλλου δένδρου και ἐκεῖ ἀπεκοιμήθην.

Όταν εξύπνησα είδα πλησίον μου να κάθεται μία γυναίκα Αράπισσα με δύο σκύλες δεμένες. Η πρώτη τους θεωρία με εφόβισεν, αλλ' ολίγον, επειδή με το να βλέπω συχνάκις φοβερά πράγματα, έγινα τολμηρά· και την ερώτησα ποία είνε και αυτή μου απεκριθή· εγώ είμαι εκείνος ο όφης που ηλευθέρωσες προ ολίγου από τον κίνδυνον· και επειδή έμαθα την επιβουλήν, που μετεχειρίσθησαν οι αδελφές σου εναντίον σου, διά την αμοιβήν της ευεργεσίας εσύναξα πολλές αδελφάς μου εξωτικά, ωσάν εμένα και ετρέξαμεν εις εκδίκησιν· και αφού μετεφέραμεν όλους τους θησαυρούς, οπού ήσαν εις το καράβι σου, εις Βαβυλώνα και τους εβάλαμεν εις τα μαγαζιά του σπιτιού σου, εβυθίσαμεν το καράβι σου και τις αδελφές σου διά να τας παιδεύσωμεν καθώς τους πρέπει τας μετεμορφώσαμεν εις ταύτας τας δύο σκύλας που βλέπεις έξω.

Και όταν ετελείωσε ταύτα τα λόγια, με έπιασεν από το δεξιόν χέρι και τες σκύλλες με το άλλο και αμέσως ευρέθημεν εις Βαβυλώνα μέσα, εις το σπήτι μου. Εκεί είδα μέσα εις τα μαγαζιά μου όλα τα πολύτιμα πράγματα που είχα εις το πλοίον και έπειτα μου παρέδωσε τες δύο σκύλες και με παρήγγειλεν, εξορκίζοντάς με εις εκείνον που συγχίζει τας θάλασσας, να δέρνω κάθε νύκτα ανελεήμενα αυτές τες σκύλες και εάν παραβώ αυτήν την εντολήν να είμαι εις κίνδυνον να μεταμορφωθώ και εγώ εις το σχήμα μιας σκύλας· και ούτως ανεχώρησεν.

Όθεν απεκεί και εις το εξής διά τον φόβον της προσταγής κάθε νύκτα μεταχειρίζομαι τες σκύλες εκείνες με τον τρόπον που είδατε οφθαλμοφανώς· και η αδελφική αγάπη που έχω προς αυτάς με παρακινεί εις θρήνον, διά να δείξω εις αυτάς ότι παρά την θέλησιν μου και με λύπην μου τας μεταχειρίζομαι ούτως· όθεν είμαι αξιοσυμπάθητη περισσότερο, παρά αξιοκατηγόρητος· Αυτή λοιπόν είνε η ιστορία μου, κραταιότατε βασιλεύ. Τότε ο βασιλεύς Καλίφης επρόσταξε και την Αμηνάν να του διηγηθή την ιστορίαν της, η οποία άρχισεν κατά τον ακόλουθον τρόπον.

Κραταιότατε βασιλεύ, η βασιλεία σου πρέπει να ηξεύρει, ότι εγώ μετά τον θάνατον του πατρός μας, υπανδρεύθην με έναν από τας πρώτας οικογενείας της Βαβυλώνος διά την πλουσίαν προίκαν μου· αλλά μετά ένα χρόνον εκήρευσα και αποφάσισα να ζήσω ανύπανδρη εις το εξής, επειδή είχα αρκετά πλούτη, έως εννενήντα χιλιάδες φλωριά· και αφού πέρασαν οι έξ μήνες της χηρείας και

άφησα τα πένθια, έκαμα διάφορα λαμπρά και πολυτελή φορέματα διά να χαρώ την νεότητά μου.

Όταν, μίαν ημέραν ήλθεν εις το σπίτι μου μία γριά, ήτις από τα φορέματα και την ομιλίαν έδεικνεν ότι ήτο ευγενής και με πολλές παρακλήσεις με κατέπεισε να υπάγω εις τους γάμους της θυγατρός της. Εγώ έκλινα εις την παράκλησίν της και αφού εστολίσθηκα με τα πλέον λαμπρά και πολύτιμα φορέματά μου και στολίδια, προς το βράδυ επήρα διάφορες σκλάβες μαζί μου και συντροφιασμένη με την άνωθεν γριά εβγήκα από το σπίτι μου και περιπατήσαντες αρκετά, εφθάσαμεν εις μίαν εύμορφη θύραν ενός παλατιού· επάνω εις το ανώφλοιο ήσαν γραμμένα με χρυσά γράμματα αυτά τα λόγια· «Εδώ στέκει παντοτεινά η ξεφάντωση και η χαρά». Και εμβήκαμεν μέσα.

Τότε ήλθεν εις προϋπάντησίν μου μία ωραιότατη κόρη, με έπιασεν από το χέρι, με έφερε μέσα εις ένα ευμορφότατον και στολισμένον χοντζερέ, με εκάθησε σιμά της και μου λέγει· οι γάμοι είνε διαφορετικοί από εκείνους που σε εκάλεσαν· ένας αδελφός μου νέος ευγενής και εύμορφος, ακούοντας για τη περιβόητη ευμορφιά σου σε ερωτεύθηκε και επιθυμεί και σε παρακαλεί αυτός και εγώ, εάν καταδέχεσαι να τον δεχθής διά νόμιμόν σου άνδρα και θέλεις μείνει πολύ ευχαριστημένη καθ' όλους τους τρόπους που ζητεί η νεότης σου.

Εγώ βλέποντας την κόρην τόσο ωραίαν, συνεπέρανα ότι θα είνε και ο αδελφός της παρόμοιος εις την ευμορφίαν, καθώς και ήτο και της έδωσα τον λόγον μου. Τότε αυτή εκτύπησε τα χέρια της και αμέσως ήλθε μέσα ένας νέος πολύ ωραιότερος από όσον μου τον είχε περιγράψει η αδελφή του· αυτός εκάθησε πλησίον μου ομιλώντας μου με τους πλέον ευγενικούς και ερωτικούς λόγους· ώστε με ειλκυσεν εις μεγάλον έρωτα προς αυτόν. Η αδελφή του ευθύς έστειλεν εις τον Κατήν δια να κάμη την πράξιν του συνοικεσίου. Με τούτον τον τρόπον λοιπόν εσυμφωνήθη το συνοικέσιον του γάμου· ώστε εγώ έγεινα η νύμφη εις τους γάμους, εκεί που ήμουν μία από τες καλεσμένες. Ένα μήνα ύστερα από τους γάμους έλαβα την άδειαν από τον άνδρα μου να υπάγω μόνη μου εις το Μπεζεστένι να αγοράσω ένα μεταξωτόν της ορέξεώς μου· όθεν πήρα σκλάβες και την άνωθεν γριά διά συντροφίαν μου.

Ἡ γραία με ὠδήγησεν εἰς ἓνα που αὐτὴ ἐγνώριζε νέον πραγματευτὴν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀπὸ κάθε εἶδος μεταξωτὰ· ἐκεῖ ἐδιάλεξα ἓνα που μου ἄρεσε τόσο, ὥστε διὰ να το πάρω ἤθελα δώσει κάθε τιμὴν που ἤθελε μου ζητήσῃ. Εἶπα τῆς γραίας διὰ να τον ἐρωτήσῃ τὴν τιμὴν του μεταξωτοῦ· ἐκεῖνος τῆς ἀπεκρίθη ὅτι δὲν το πουλεῖ με ἄσπρα, ἀλλὰ μου το ἐχάριζε μόνον να εὐχαριστηθῶ να με φιλήσῃ μίαν φορὰν εἰς το μάγουλον.

Εγὼ εἰς ταῦτα τα λόγια ἐθυμώθην ἀλλ' ἡ γραία με ἐκαταπράυνε με τα λόγια τῆς και με κατέπεισεν ὅτι το φιλὶ δὲν εἶνε κακόν. Τότε ἐγὼ ὡσὰν ἀπλή, ἀκακὴ και χωρὶς πονηρίαν ἐκλείνα εἰς το ζήτημα και ἐξεσκέπασα το ἓνα μάγουλον μόνον μέσα εἰς το ἐργαστήριόν του. Ἐκεῖνος ὁ ἀχρεῖος ἀντὶ να με φιλήσῃ μόνον, με ἐδάγκασεν τόσο, που ἐκίνησαν τα αἵματα· ἐγὼ ἀπὸ τον πόνον, ἀπὸ τον φόβον και τὴν ἐντροπὴν ἐδειλίασα και ἔπεσα εἰς λιποθυμίαν. Ἡ σκλάβες με ἐβοήθησαν, μου ἐσφόγγισαν το αἷμα, με ἐσκέπασαν και ἡ γραία με παρηγόρησεν, ὅτι ἔχει ἓνα βάλσαμον να μου βάλῃ εἰς τὴν πληγὴν και εἰς τρεῖς ἡμέρας θέλω ἰατρευθῆ χωρὶς να φανῆ κανένα σημεῖον· ἐκεῖνος ὁμως ὁ αὐθάδης νέος πραγματευτὴς ἐφυγεν εὐθύς. Και ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς το σπήτι ἡ γραία μου ἔβαλε το ἀνωθεν βάλσαμον και μου ἔδεσε τὴν πληγὴν· ἔπειτα ἐπλάγιασα εἰς το κρεβάτι με το μάγουλον δεμένον. Το βράδυ ὅταν ἦλθεν ὁ ἄνδρας μου, βλέποντάς με ἔτσι με ἐρώτησε τὴν αἰτίαν· ἐγὼ του εὔρον διάφορες προφάσεις, διότι μου ἐφαίνεται ἀπαίσιον να του εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν· ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην να τον καταπραῦνω με κανένα τρόπον· τόσο ὠργίσθη ἐναντίον μου.

Τότε ἐκράξε δύο σκλάβους και τους λέγει· πιάσετέ τὴν, βάλλετέ τὴν κατὰ γῆς γυμνὴν με το υποκάμισον και δώσατέ τῆς εἰς το στήθος και εἰς τα μηριά τόσες ραβδιές, ἕως που να τρέξουν τα αἵματα· ἔπειτα να τὴν ἀποκεφαλίσαιτε και να τὴν ρίξητε εἰς τον Τίγρην ποταμόν. Και ὅταν οἱ Αραπάδες ἄρχισαν να με δέρνουν, ἐφώναζα ἔλεος και συμπάθειαν. Τότε ἔτρεξεν ἡ ἀνωθεν γραία ἔπεσε και του ἐφίλησε τα ποδάρια και τον ἐξώρκισεν εἰς το γάλα που τον ἐβύζαξε, παρακαλώντας τον τουλάχιστον να μὴ με θανατώσῃ, και ἀφοῦ με ἐπλήγωσαν ἀπὸ τον δαρμόν με καλάμια σχισμένα, με ἐχάρισεν εἰς τὴν γραίαν σχεδόν νεκράν.

Ἡ γραία με ἔφερεν εἰς ἓνα σπήτι και ἔμεινα ἐκεῖ δύο μῆνες εἰς το κρεβάτι ἕως που να ἰατρευθῶ, ἔπειτα ἐγύρισα εἰς το σπήτι μου ἀλλὰ το εὔρον κατηδαφισμένον, που ὁ ἄνδρας μου το κατέστησεν

από τον θυμόν του. Τότε μη έχουσα άλλον τρόπον να ζήσω, προσέτρεξα εις την αδελφήν μου Ζωηδίαν και της εδιηγήθην τα συμβάντά μου, και με εδέχθη μετά πάσης χαράς.

Μου εδιηγήθη ομοίως και αυτή όσα της συνέβησαν με τες δύο αδελφές της δια τον φθόνον των προς αυτήν και το νέον βασιλόπουλον· κατόπιν με παρουσίασε και την μικροτέραν μου αδελφήν που είχε μαζί της διά παρόμοια συμβάντα· και ούτως απεφασίσαμεν να ζήσωμεν οι τρεις μαζί μας αδελφικά και επεράσαμεν έως την σήμερον ειρηνικά. Αυτή λοιπόν είναι η ιστορία μου, ω κραταιότατε βασιλεύ, και η αιτία που έχω τα σημεία των πληγών εις το στήθος μου. Τότε ο βασιλεύς ευχαριστήθη πολύ διά την περιέργειαν που είχε να μάθη τοιαύτα παράδοξα φαινόμενα.

Έπειτα ο βασιλεύς λέγει της Ζωηδίας· δεν έχεις είδησιν πού ευρίσκεται εκείνη η Εξωτική που μετεμόρφωσε τες αδελφές σου; λέγει η Ζωηδία· όταν ανεχώρησε μου άφησε μερικές τρίχας και μου είπεν, ότι εάν λάβω την ανάγκην της να καύσω τρεις τρίχας και ευθύς θέλει παρουσιαστή· και ιδού που τας φυλάττω εις ένα κουτάκι πάντοτε μαζί μου.

Τότε επρόσταξεν ο βασιλεύς και έφεραν φωτιάν και έκαυσε τας τρίχας εκείνας και ευθύς εσείσθη όλον το παλάτι και ιδού παρουσιάσθη μία μεγαλοπρεπής και στολισμένη γυναίκα. Ο βασιλεύς έλαβε θάρρος και την ηρώτησεν εάν αυτή είχε μεταμορφώσει τες αδελφές της Ζωηδίας εις σκύλλας και εκείνη το εβεβαίωσεν· έπειτα την παρεκάλεσεν να τας συμπαθήση διά μεσιτείας του και της Ζωηδίας και να τας μεταμορφώσει εις την πρώτην τους μορφήν και να θεραπεύση και την Αμηνάν από εκείνας τας πληγάς·

Η Εξωτική υπήκουσε μάλιστα διά χάριν της Ζωηδίας και λαβούσα με το χέρι της ερράντισε τας δύο σκύλλας και ευθύς μετεμορφώθησαν εις την πρώτην τους μορφήν· ύστερα ερράντισε και το στήθος της Αμηνάς και ιατρεύθη ευθύς. Προσέτι ο βασιλεύς παρεκάλεσε την Εξωτικήν να του φανερώση ποίος ήτον ο άνδρας της Αμηνάς, ο οποίος τόσον απάνθρωπα την επλήγωσε και αυτή του απεκρίθη, ότι ήτον ο πρωτότοκος του υιός ονομαζόμενος Σουλτάν Εμήν. Τελειώνοντας αυτά τα λόγια, έγινεν άφαντος η Εξωτική.

Ο βασιλεύς τότε θαυμάσας διὰ τόσα θαυμαστά συμβεβηκότα, εκάλεσε τον υιόν του Σουλτάν Εμήν και του λέγει ότι ηξεύρει το κρυφόν του συνοικέσιον· και αυτός ευθύς έδωσε το χέρι του της Αμηνάς και την έλαβε διὰ γυναίκα του. Και ο ίδιος ο βασιλεύς επρόσφερε τον αρραβώνα του εις την Ζωηδείαν και την έλαβε διὰ νόμιμόν του γυναίκα· ομοίως και τας άλλας τρεις αδελφάς τας υπάνδρευσε με τους τρεις Δερβισάδες, υιούς βασιλέων· και τους έδωσεν αξιώματα και τιμάς εις το βασίλειόν του, ως εξητούσε το γένος αυτών· και ούτως ο περιφημος εκείνος βασιλεύς προξενώντας την ευτυχίαν εις τόσα υποκείμενα καλά, έχει την φήμην και τον έπαινον παντοτεινά.

Όταν η Χαλιμά ετελείωσε την ιστοριαν αυτήν ο βασιλεύς Αϊδήν την εφιλοδώρησε και με άλλα πολύτιμα και βασιλικά χαρίζοντας την αγάπην του παντοτεινήν και παρακινώντας την να του διηγῆται πάντοτε τοιαύτας παραδόξους ιστορίας, όταν αυτός στέκει εις συναναστροφήν της· επειδή η μεγαλυτέρα ξεφάντωσης και ευχαρίστησις του ήτον αυτή· Τότε η Χαλιμά όλη χαρούμενη λέγει του ότι, επειδή και η βασιλεία σου μου έδωσεν αυτήν την τιμήν και την χάριν να ευφραίνεται εις την συνομιλίαν μου θέλω της διηγηθῆ εις το εξής και άλλα παραδοξότερα και αξιοθαυμαστότερα συμβάντα· καθώς μάλιστα είναι τα επτά ταξείδια του Σεβάχ θαλασσινού. Και ούτως άρχισεν η Χαλιμά την ιστοριαν από το πρώτον ταξείδιον του Σεβάχ, κατά τον ακόλουθον τρόπον.

Ιστορία του Σεβάχ Θαλασσινού.

Εις την Βαβυλώνα βασιλεύοντος του Χαρούμ Καλίφη, διὰ τον οποίον προ ολίγου σας διηγήθην, ευρίσκετο ένας πλουσιώτατος άνθρωπος ονομαζόμενος Σεβάχ θαλασσινός, ο οποίος είχε συνήθειαν επτά ημέρας κατά συνέχειαν εις την πρώτην εβδομάδα του μηνός να κάμνη θυσίας και συμπόσιον πλουσιοπάροχον εις όλους τους φίλους του και γνωστούς, εις ανάμνησιν των επτά ταξειδίων του, εις τα οποία υπέφερε τόσους κινδύνους και εδοκίμασε τόσας δυστυχίας με διάφορα και αναρίθμητα συμβάντα και εις τα οποία είδε τόσα παράδοξα και τερατώδη πράγματα ώστε εξίσταται ο νους του να τα διηγηθῆ και φρίττει όποιος τα ακούει, καθώς η συνέχεια της ιστορίας θέλει το φανερώσει.

Τούτος ο θαλάσσιος ακούοντας ένα βαστάζον, που συχνάκις επερνούσεν από το σπήτι του να μέμφεται την τύχην του και να λέγη μεγαλοφώνως προς τον μέγαν Προφήτην «τι σου έππαισα εγώ και με κατεδίκασες να ζω μίαν ζωήν τόσον ταλαιπωρημένην, κοπιαστικήν, καταφρονεμένην και μόνον κερδαίνων τον επιούσιον άρτον, φορτωμένος ολημερίς και πεινασμένος; Και ο Σεβάχ θαλασσινός τι καλόν έκαμε και έχει τόσα πλούτη, τόσες ξεφάντωσης, και τόσες ανάπαυσης; βλέποντας, λέγω, αυτόν να κακοτυχίζεται ούτως, έστειλεν έναν από τους δούλους του να καλέση εις το συμπόσιον την πρώτην ημέραν της εβδομάδος τον άνωθεν βαστάζον που εκείνην την ώραν επερνούσεν από την πόρταν του φορτωμένος και είχεν ακουμπήσει εκεί διά να ξεκουρασθή.

Όταν ήκουσε τον δούλον να του λέγη ότι ο πλούσιος εκείνος τον προσκαλεί εις το συμπόσιόν του, το πράγμα του εφάνη απίστευτον, και νομίζων ότι ο δούλος του πλουσίου τον περιπαίζει, του λέγει με θυμόν «ύπαγε εις το καλόν και συ και ο αυθέντης σου· δεν με φθάνει ο κόπος μου και η δυστυχία μου, αμή ήλθες και συ να με περιγελάς; ύπαγε να καλέσης τους πλουσίους και ομοίους του αυθέντου σου και μη με πειράζης και συ σιμά εις τους άλλους μου κόπους και δυστυχίας».

Τότε ο δούλος τον εβεβαίωσε μεθ' όρκου εις τον Προφήτην ότι αληθινά τον έστειλεν ο αυθέντης του να τον προσκαλέση εις το συμπόσιον και τον παρήγγειλε το φόρτωμά του να το βάλλη από μέσα εις την αυλήν και αυτός να υπάγη εις το τραπέζι· διότι τον καρτερούν.

Ο βαστάζος εθαύμασε πόθεν τούτο· οι πλούσιοι δεν έχουν τοιούτον ελάττωμα να καλούν εις την τράπεζάν τους τους πτωχούς και ποταπούς, καθώς είμαι εγώ ένας πτωχός βαστάζος, που οι πλούσιοι δεν καταδέχονται καν να με χαιρετήσουν, όταν εγώ τους προσκυνώ έως εις την γην· ας υπάγω όμως να ιδώ τι είναι τούτο το παράδοξον έργον του πλουσίου· και εάν ο υπηρέτης αυτός με εγέλασε, μα το όνομα του Προφήτου θέλω εκδικηθή εναντίον του. Αφού απόθεσε το φόρτωμά του εις την αυλήν, ακλούθησε τον υπηρέτην του πλουσίου, ο οποίος τον έφερεν εις μίαν λόντζαν μέσα εις το περιβόλι, εκεί που ήταν όλοι οι καλεσμένοι καθημενοι ολόγυρα εις ένα πλουσιοπαροχώτατον τραπέζι, στολισμένον με πολυποίκιλα φαγητά και ποτά· ο αυθέντης του συμποσίου τον εκάθησε πλησίον του εις το τραπέζι και τον επαρακάλεσε να συγχαρή και αυτός μαζί

με τους άλλους εις το συμπόσιον και ο κόπος του δεν είναι χαμένος.

Τότε ο βαστάζος έλαβε θάρρος και εκαιρέτησεν όλους τους κύκλω της τραπέζης καθημένους· και αφού εξεφάντωσαν αρκετά τόσον με τα ποικίλα και νοστιμότητα φαγητά και ποια και με το εναρμόνιον λάλημα μουσικών οργάνων, όσον και με το μελωδικόν λάλημα κάθε είδους πουλιών, τα οποία εφύλαττεν ο πλούσιος Σεβάχ εις ένα τερπνότατον περιβόλι στολισμένον με τα πλέον ωραιότερα δένδρα και χόρτα, των οποίων η πρασινάδα και τα ευωδέστατα άνθη συντροφιασμένα με τους ευμορφωτάτους και γλυκείς καρπούς, απειτέλουν ένα επίγειον παράδεισον ποτισμένον με διάφορα κρυσταλλοειδή νερά, εις την μέσην του οποίου ήτον η μεγαλοπρεπή και ωραιότατη Λόντζα, που εσυνήθιζεν ο Σεβάχ θαλασσιός να κάμνη τα συμπόσιά του και εις αυτό το περιβόλι εφαινετο η αγχίνουα της φύσεως και τέχνης, οποία δύναται να κατασκευάση θαυμάσια.

Τότε λέγει ο Σεβάχ προς τους περιεστώτας εις το συμπόσιον ότι ο παρών νέος φίλος Χαμουζάς (δεικνοντάς τον βαστάζον) συχνάκις κακοτυχίζει τον εαυτόν του, που με τόσους κόπους κερδαίνει τον επιούσιον άρτον και με λόγια αγανακτιστικά καλεί τον Προφήτην αίτιον της δυστυχίας του και εξ εναντίας εμένα με καλεί ευτυχισμένον και νομίζει ότι χωρίς κόπους και κινδύνους της ζωής μου ο Προφήτης μου έδωκε τα τόσα πλούτη· αλλά θέλω σας βεβαιώσαι με την διήγησιν της ιστορίας των ταξειδιών μου, με πόσους κινδύνους της ζωής μου και εις γην και εις θάλασσαν και με πόσα συμβεβηκότα που μου ακολούθησαν και με πόσους αμετρήτους κόπους απόκτησα τόσον πλούτον και ταύτην την ανάπαυσιν, αφού υπέφερα επτά ταξείδια τόσον κινδυνώδη, κοπιαστικά και γεμάτα από τόσα τερατώδη συμβεβηκότα, οπου φρίπτει ο νους να τα διηγηθή και μένει εκστατικός όποιος τα ακούση. Λοιπόν λαμβάνοντας αφορμήν από τον παρόντα φίλον, θέλω σας πληροφορήσαι καταλεπτώς δι' όλα μου τα συμβάντα εις τα άνωθεν ταξείδια, διά να καταλάβετε ότι τα καλά και οι ανάπαυσεσ αποκτώνται με κόπους και κινδύνους.

Ιστορία του πρώτου ταξειδίου του Σεβάχ θαλασσινού.

Μετά τον θάνατον του πατρός μου, έμεινα κληρονόμος μιας

αρκετής πατρικής κληρονομίας· αλλ' έχοντας κάθε ελευθερίαν και όντας ακαλίνωτος εις τα βάθη της ηδονής, έζησα άσωτος μερικούς χρόνους όθεν και έφθειρα το περισσότερο μέρος της πατρικής μου περιουσίας εις τρυφάς, μέθας και ατάκτους ξεφαντώσεις. Όταν δε συνήλθα εις τον εαυτόν μου και στοχαζόμενος ότι τα πλούτη είναι πρόσκαιρα και εύκολα φθείρονται, μάλιστα με την τρυφηλήν ζωήν που εγώ έως τότε έζησα και εάν ακολουθήσω και εις το εξής με την ιδίαν γνώμην και ζωήν, θέλω εξοδεύσει τα πάντα και θέλω μείνει πένης πενήτων και όσοι ήσαν φίλοι μου εις την ευτυχίαν μου και εξεφάντωναν μαζί μου, τότε θέλουν με αποστραφή και θέλουν με περιπαίξει, όθεν θέλω γίνει παίγνιον εις τον κόσμον δυστυχής εις το επίλοιπον της ζωής μου, άχρηστος εις την πολιτείαν και τέλος πάντων πλανώμενος ένθεν κακείθεν θέλω καθή απελπισμένος· λοιπόν τι μέλλει γενέσθαι περί εμού;

Αποφάσισα, λοιπόν να διαθέσω εις πραγματείαν εκείνο το ολίγον που μου είχε μείνη από την πατρικήν περιουσίαν και με συνοδίαν άλλων πραγματευτών να ταξειδεύσω διά θαλάσσης εις τα νησιά της Ινδίας και πληροφορηθείς διά την πραγματείαν, που εις εκείνα τα μέρη ήθελεν έχει ζήτησιν, χωρίς αργοπορίαν έκαμα όλην την απαιτουμένην ετοιμασίαν και εμβήκα εις το καράβι με διαφόρους άλλους πραγματευτάς· και αφού αρμενίσαιμεν εικοσιτέσσαρες μέρες με ευνοϊκόν αέρα, την εικοστήν πέμπτην μας έπαυσεν ο αέρας και έγινε μεγάλη γαλήνη εις την θάλασσαν τόσον, που το πλοίον δεν εκινείτο παντελώς·

Τότε είδαμεν εκεί πλησίον ένα νησί, πολύ χαμηλόν και στολισμένον με πράσινα χορτάρια, που εφαινετο όλον ως ένα λιβάδι και μία μεγάλη πεδιάδα και επειδή είμεθα τόσον καιρόν εις την θάλασσαν χωρίς να ιδούμεν γην, τότε οι περισσότεροι, όλοι πρόθυμοι, εμβήκαμε εις καϊκι και εβγήκαμεν εις το νησί προς περιήγησιν και ανάπαυσιν μας και οι σύντροφοί μου άναψαν φωτιάν διά να μαγειρεύσουν.

Ως τόσον εγώ περιπατώντας ένθεν κακείθεν παρατηρών εκείνα τα θαλασινά χόρτα ανόμοια από της γης και βλέποντας εις κάθε μέρος πίννας, αχυβάδια, στρείδια και άλλα γιαλικά φυτευμένα ωσάν εις την θάλασσαν και ζωντανά, εθαύμαζα πώς εις την ξηράν γην ζουν αυτά τα ζωόφυτα και με τέτοιαν περιέργειαν απεμακρύνθην αρκετά από το καϊκι και από τους συντρόφους μέσα εις εκείνο το πρόσκαιρον νησί, όταν αιφνιδίως αγροίκησα και εσείσθη όλον το

νησί· και ολίγον κατ' ολίγον να κινήται και να βυθίζεται εις την θάλασσαν. Μερικοί από τους συντρόφους μου εκατάλαβαν, ότι εκείνο δεν ήτο νησί, αλλά μία χελώνα θαλασσινή, και όταν αγροίκησε την φωτιάν ειανάχθη και βλέποντας που ήθελε να βυθισθή εις την θάλασσαν, έτρεξαν εις το καΐκι και εφώναξαν όσους είδον εκεί πλησίον.

Εγώ από κακήν μου τύχην όντας μακράν, δεν το εκατάλαβα παρά εις το τέλος όταν η χελώνη εβυθίσθη, και βοήθειαν από κανένα δεν ήτο δυνατόν να λάβω, αλλ' άρχισα να κολυμβώ εις την θάλασσαν, επάνω σ' ένα ξύλον που κατά τύχην εύρον, το οποίον από κανένα καράβι θα είχε πέσει. Ως τόσον ο караβοκύρης αφού έλαβεν όλους μέσα εις το πλοίον από το καΐκι και εμένα μη βλέποντάς με αλλά πιστεύοντας ότι επνίγηκα, έκαμε πανιά, και έξαφνα ένας δυνατός άνεμος έπνευσε, και εις ολίγον διάστημα το έχασα από τα μάτια μου.

Τότε κρατούμενος από εκείνο το ξύλον επήγαινα όπου με έφερε το κύμα· επέρασα το επίλοιπον εκείνης της ημέρας, και την ερχομένην όλην νύκτα παλαιόντας με τα κύματα της θαλάσσης· απελπίσθηκα και καρτερούσα τον θάνατον, μη έχοντας πλέον ελπίδα σωτηρίας· όταν, προς την αυγήν βλέπω ότι ήμουν πλησίον εις ένα νησί και ένα κύμα αιφνίδιον με έρριψεν εις το περιγιάλι.

Έβαλα ολίγην δύναμιν, και επιάσθην από κάποια ξύλα και κλωνάρια δένδρων, που η φύσις εφάνη να τα ετοιμάσεν επί ταυτού διά να με βοηθήσουν· και μη δυνάμενος να περιπατήσω, έχοντας όλον μου το σώμα καταδαρμένον από την θάλασσαν, έπεσα επάνω εις την άμμον ημιθανής και έμεινα εκεί ακίνητος έως που ανέτειλεν ο ήλιος· αλλ' η θερμότης της άμμου μου έφερεν ολίγον ύπνον έως δύο τρεις ώρας.

Και όταν εξύπνησα εκατάλαβα πώς ανέλαβα ολίγον τι τας δυνάμεις μου και ανέβηκα υψηλά εις ένα λόφον, διά να αγναντεύσω το νησί και να ημπορέσω να γνωρίσω πού ευρίσκομαι. Αλλ' όντας πεινασμένος και μάλιστα κοπιασμένος από τον δαρμόν της θαλάσσης, ζητούσα χόρτα κατάλληλα προς τροφήν και εύρον αρκετά, ομοίως και διάφορα οπωρικά, από τα οποία ήτο πλούσιον εκείνο το νησί· εκεί εύρον και νερόν αναβρυστικόν πολλά νόστιμον, ώστε κατεπράυνα ολίγον την πείναν και το δροσερόν εκείνο νερόν εύφρανε την καρδίαν μου.

Και αφού εθαύμασα αρκετά την εύμορφον και καρποφόρον γην του νησιού, είδα μακρόθεν κάποιες πεδιάδες και επροχώρησα προς τα εκεί· και βλέπω μακρόθεν ένα άλογον, που έβοσκεν εις εκείνα τα λειβάδια. Τότε έλαβον κάποιαν ελπίδα και εκίνησα ίσια προς το άλογον, όμως με δύο εναντίους στοχασμούς, μην ηξεύροντας αν έχω να συναπαντήσω ανθρώπους καλούς διά να λάβω περιποίησιν και βοήθειαν, ή εξ εναντίας θηρία και να γείνω θηριάλωτος και με τοιούτους στοχασμούς επλησίασα και βλέπω ένα ευμορφότατον άλογον να βόσκη, δεμένον εκεί ωσάν εις το λειβάδι. Ενώ παρτηρούν το άλογον, χωρίς να φαίνεται άλλο σημείον ανθρώπων, που να κατοικούν εκεί εξαιφνης ήκουσα μίαν φωνήν ανθρώπου, που ομιλούσεν ωσάν από ένα υπόγειον σπήλαιον και μετ' ολίγον βλέπω και εφάνη εκείνος ο άνθρωπος, και έρχεται προς με, και με ερώτησε ποίος ήμουν· και εγώ του διηγήθηκα το ατύχημα που μου συνέβη.

Εκείνος τότε λαμβάνοντας ευσπλαγχνίαν δι' εμένα με έφερε μέσα εις ένα σπήλαιον, εκεί όπου ήσαν και άλλοι συντρόφοι του, οι οποίοι με εδέχθησαν με αγάπην και αφού διηγήθην και εις εκείνους το συμβάν, με επεριποιήθησαν και μου έδωσαν να φάγω εύμορφα φαγητά που είχαν μαζί τους.

Έπειτα τους ηρώτησα τι έκαμναν εκεί και μου απεκρίθησαν ότι αυτοί ήσαν Σεήζηδες (1) του βασιλέως εκείνου του νησιού και διά προσταγής του βασιλέως ήρχοντο μίαν φοράν τον χρόνον εις τέτοιον καιρόν με τες φοράδες του βασιλέως και τες έδεναν εκεί από μίαν, ως είδα και εκρύβοντο, και έβγαινε από την θάλασσαν ένα θαλάσσιον άλογον και πηδούσε την φοράδαν και εγγαστρώνετο. Τα πουλάρια όπου εγεννώντο τα εκαβαλίκευε μόνον ο βασιλεύς και ωνομάζοντο μισοθαλάσσια άλογα και είχαν διάφορα προτερήματα, ήγουν εκολυμβούσαν εις την επιφάνειαν της θαλάσσης ωσάν τα ψάρια από ένα νησί έως το άλλο, εκατόν μίλια διάστημα το επερνούσαν εις τρεις ώρες με τον καβαλλάρη επάνω τους· το κεφάλι τους ήτον παρόμοιον με εκείνο των δελφίνων· τα ποδάρια τους ωσάν της στρουθοκαμήλου και με πτερά παρόμοια με τα των ψαριών και με άλλα πτερά εις τα πλευρά τους, ωσάν τα ψάρια και τα επρόβλεψε με αυτά η φύσις διά να δύνανται να πλέουν εις την θάλασσαν με τόσην γληγορότητα· αυτά και άλλα παρόμοια ιδιώματα είχαν εκείνα τα άλογα, ως εκείνοι με εβεβαίωσαν και εγώ τα είδα οφθαλμοφανώς.

Αφού λοιπόν ετελείωσαν το έργον τους εκείνοι οι φύλακες των αλόγων, μετά δύο ημέρας ανεχωρήσαμεν διά την πρωτεύουσαν. Και φθάνοντας εκεί με παρουσίασαν εις τον βασιλέα και του εδιηγήθην όλα μου τα συμβάντα· αυτός έλαβεν ευσπλαγχνίαν και έλεος δι' εμέ· και διώρισε τους υπηρέτας του να με περιποιούνται.

Εις το εξής εγώ εσύχναζα εις τας συναναστροφάς των εκεί πραγματευτών και μάλιστα των ξένων, όχι διά να μάθω καμμίαν είδησιν περί της Βαβυλώνας, όσον δια να εύρω κανένα με τον οποίον ήθελα ημπορέση να ξαναγυρίσω εις την πατρίδα μου· επειδή και η βασιλική καθέδρα εκείνη του βασιλέως Μιράγη (ούτως ωνομάζετο εκείνος ο βασιλεύς) ήτον μία μεγάλη πόλις παραθαλάσσιος, είχε και περίφημον εμπόριον εκείνου του βασιλείου· ώστε από κάθε μέρος της οικουμένης ήρχοντο καράβια με διάφορα είδη πράγματειών, πουλώντας τα εκεί, ή αλλάζοντάς τα με άλλας πολυτίμους πραγματείας του τόπου.

Είκα όμως και ώρας ωρισμένας που επήγαινα εις τον βασιλέα καθημέρα, και εκεί συναναστρεφόμεν με τους πρώτους άρχοντας του παλατίου, οι οποίοι έδειχναν μεγάλην αγάπην προς με· και διά την περιέργειαν που είχαν συχνάκις με ερωτούσαν διά να τους πληροφορήσω περί της Βαβυλώνας, διά τά ήθη, διά τους νόμους και, διά τα στρατεύματα και εισοδήματα του βασιλέως της, ομοίως και εγώ είχον τοιαύτην περιέργειαν διά να πληροφορηθώ παρ' αυτών διά όσα αυτοί εξητούσαν παρ' εμού.

Όθεν αυτοί με μίαν καθολικήν εξήγησιν, με επληροφόρησαν διά τους πολιτικούς νόμους των, διά την διοίκησιν του βασιλέως, διά τα στρατεύματά του και εισοδήματά του, διά τούς μεγάλους, και αναριθμήτους θησαυρούς του, και διά τά ήθη της πολιτείας, κάμνοντές μου μίαν λεπτομερή περιγραφήν όλων των επαρχιών και νησιών που εξουσίαζε.

Λοιπόν η καθημερινή μου συναναστροφή με τους μεγιστάνας ήτον περί τοιούτων πραγμάτων· εις την περιγραφήν των νησιών μου εδιηγήθησαν ένα φαινόμενον, που εκεί εις ένα νησί ονομαζόμενον Κασσήλ, μακράν από εκεί έως εκατόν μίλια, ακούονται κάθε νύκτα να λαλούν τύμπανα και άλλα μουσικά όργανα, συντροφιασμένα με κρότους και αλαλαγμούς ωσάν εις τα στρατεύματα, το οποίον έδωσεν αφορμήν εις τους ναύτας, που πλέοντας εκείθεν τα ήκουσαν, διά να πιστεύσουν πως εκεί κατοικεί ο Δεγιάλ, ήγουν ο

βασιλεύς της αδικίας, κατά την ιδέαν των Αράβων, ο οποίος εις το τέλος του κόσμου μέλλει να εξουσιάσῃ ὅλα τα βασίλεια της οικουμένης, πλην της Μέκκας και Μεδίνης. Εγὼ ἔλαβα περιέργειαν διὰ να υπάγω να ἀκούσω το τοιοῦτον φαινόμενον, και ἐζήτησα την ἄδειαν του βασιλέως και αὐτὸς δε μου διώρισεν ἓνα πλοίαριον με διαφόρους ναῦτας, διὰ να με φυλάξουν εις το ταξίδι ἐκεῖνο ἀπὸ τον κίνδυνον που δύνανται να προξενήσουν ἐκεῖ τα κήτη της θαλάσσης.

Και ἀφοῦ ἀνεχωρήσαμεν συναπαντήσαμεν πολλὰ φοβερὰ κήτη εις την ἐπιφάνειαν της θαλάσσης, το μᾶκρος ἕως διακόσες πήχεις, ἀλλ' οἱ ἐδικοὶ μου ναῦται ευθύς που τα ἔβλεπον εἶχον ετοιμασμένα σακκιά γεμάτα πέτρες, και τα ἔρριχναν εις την θάλασσαν, και τα φοβερὰ ἐκεῖνα κήτη νομίζοντας διὰ κυνήγι τα σακκιά, ἔτρεχον εις τα βᾶθη της θαλάσσης κυνηγώντας τες πέτρες και ἐν τῷ μεταξύ ἡμεῖς διεφεύγαμεν τον κίνδυνον· με τοιαύτην ἐφεύρεσιν, και φθάνοντες εις το νησί Κασσήλ, ἐκείνην την νύκτα ἠκούσαμεν τύμπανα, ὄργανα, και ἄλλους κρότους και ἀλαλαγμούς, που μας ἐφόβισαν καταπολύ.

Ἀλλὰ την αὐγὴν ὅταν ἔπαυσαν, ἡμεῖς ἀνέβημεν εις το νησί ἐκεῖνο το ἀκατοίκητον και δεν εἶδαμεν ἄλλο ἐκεῖ παρά σπήλαια μεγάλα και φοβερὰ εις την θεωρίαν και πλησιάσαντες εις την θύραν ἐνὸς σπηλαιίου, ἠκούσαμεν μέσα μίαν βοήν, και ἠχολογὴν φοβερὰ, ὥστε μας ἐβίασεν ὁ φόβος να φύγωμεν οὐκ ἄλλοι· και ἀναχωροῦντες ἀπ' ἐκεῖνο το νησί, εις την ἀναμεταξύ ὁδοιπορίαν παρετηρήσαμεν ἓνα παράδοξον συμβάν· ἤγουν ἀρμενίζοντας ἡμεῖς εις τα πέλαγος εἶδαμεν μακρόθεν ἓνα μεγαλώτατον κήτος και ἐκατάπινεν ἓνα πλοίαριον ἀπὸ το μέρος της πρῶρας· τα κουπιά ὁμως το κατάρτι και τα σχοινιά του ἐπεριπλέχθησαν εις το στόμα και τα δόντια του κήτους και δεν ἠμποροῦσε να το καταπιῇ ολόκληρον· ὡς τὸσον οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τον φόβον τους ἄρχισαν να φωνάζουν προς ἡμᾶς· «βοήθεια, ἀδελφοί, σπεύσατε διὰ να μας ἐλευθερώσητε».

Ἡμεῖς ἀκούοντες τας φωνὰς ἐκείνων των ταλαιπῶρων ἐτρέξαμεν εις βοήθειάν των, και ἓνας ἀπὸ τους ἰδικούς μας, ὁ πλέον τολμηρὸς και πρακτικὸς, με οὐδὲν και κοπτερόν κοντάρι ἐκτύπησε το κήτος πρῶτον εις την καρδίαν, ἔπειτα εις τον μυελόν της κεφαλῆς και ὅταν το κήτος ἀγροίκησε τας θανατηφόρους πληγὰς· ἐν τῷ ἅμα ἐξέρασε το πλοίαριον, ὁμως σχεδόν συντριμμένον και ἀκατάλληλον διὰ να ἀρμενίσῃ.

Αλλ' ημείς ελάβαμεν τους ανθρώπους όλους εις το ιδικόν μας και όταν απεκρύνθημεν ολίγον, είδαμεν το κήτος και αναποδογύρισε με την κοιλίαν επάνω εις το νερόν· τότε εσυμπεράναμεν ότι εψόφησε και εφαίνεται εις την επιφάνειαν της θαλάσσης ωσάν ένα μέγαν βουνόν, μακρύ έως διακόσιες οργυιές και πλατύ έως εκατόν· το στόμα του ήτον έως είκοσι οργυιές το πλάτος· και όταν εφθάσαμεν εις την πολιτείαν, διηγήθημεν το τοιούτον κατόρθωμα, έχοντες μάρτυρας τους ναύτας, που έτυχον εις τον κίνδυνον και εθαύμασεν όλη η πόλις.

Αλλά την ερχομένην νύκτα εσηκώθη ένας άνεμος τόσον σφοδρός, που τα κύματα της θαλάσσης έρριξαν έξω εις το περιγιάλι σιμά εις την πόλιν εκείνο το φοβερόν κήτος· και έτρεξεν όλη η πόλις να ιδή ένα τοιούτον μέγεθος υπέρμετρον, και τότε μάλιστα εβεβαιώθησαν όταν είδον το κοντάρι εις την κεφαλής του κήτους εμπηγμένον καθώς το είχαμεν διηγηθή.

Ο βασιλεύς εφιλοδώρησεν όλους ημάς πλουσιοπάροχα, μάλιστα τον στρατιώτην που κατώρθωσε το ανδραγάθημα, τον οποίον και ετίμησε με αξίωμα στρατιωτικόν. Εγώ μετά ταύτα εσύχναζα εις την συναναστροφήν των πραγματευτών· όταν μίαν ημέραν περπατώντας εις τον λιμένα με άλλους πραγματευτάς, είδαμεν και άρραξεν ένα καράβι ξένον, και άρχισε μετέπειτα να ξεφορτώνη τας πραγματείας που έφερεν.

Όταν εβγήκεν έξω ο караβοκύρης τον ερώτησαν οι πραγματευταί πόθεν ήρχετο· αυτός τους διηγήθη, ότι ήρχετο από τα παραθαλάσσια της Βαβυλώνας και εις το αναμεταξύ του ταξειδιού του εσυναπάντησαν ένα νησί, εις το οποίον εβγήκαν οι περισσότεροι πραγματευταί και ναύτες διά να περιηγηθούν· και άναψαν και φωτιάν διά να μαγειρεύσουν· εκείνο το νησί ήτον μία μεγάλη χελώνη, που εκοιμάτο εις την επιφάνειαν της θαλάσσης· και όταν αγροίκησε την φωτιάν, εσειέθη και εβυθίσθη εις την θάλασσαν, και όσοι επρόφθασαν να έμβουν εις το καΐκι εσώθησαν.

Σιμά όμως εις τους άλλους επνίγη και ένας πραγματευτής νέος από την Βαβυλώνα, ονομαζόμενος Σεβάχ ο θαλάσσιος, του οποίου έχω και διαφόρους πραγματείας, ιδού παρούσας με το όνομά του σημειωμένας και έχω σκοπόν να τας πουλήσω και όσα μετρητά πιάσω, γυρίζοντας εις την Βαβυλώνα, θέλω τα εγχειρίσει εις τους συγγενείς του. Οι πραγματευταί, που ήσαν πληροφορημένοι από

εμέ διά το τοιούτον συμβάν, λέγουσι του караβοκύρη ότι ο Σεβάχ ο θαλάσσιος ελευθερώθη και ευρίσκεται εδώ σώος και υγιής· και ιδού που έρχεται συντροφιασμένος με άλλους πραγματευτάς, δείχνοντάς με με το δάκτυλον.

Τότε έδραμεν ο караβοκύρης και οι άλλοι συντρόφοι του και πραγματευταί, οι οποίοι με αγκάλιασαν, με εφίλησαν και με εσυγχάρηκαν βλέποντές με υγιή· και λαμβάνοντας τες πραγματείες μου, εδιάλεξα τα πλέον εκλεκτά πράγματα της Βαβυλώνος και τα επρόσφερα δώρον εις τον βασιλέα Μιράγη διά τες περιποιήσεις που έλαβα παρ' αυτού· αυτός τα εδέχθη με μεγάλην ευχαρίστησιν και με αντήμειψε με άλλα δώρα ασυγκρίτως πλέον πολύτιμα.

Και αφού επούλησα όλας μου τας πραγματείας με αρκετόν κέρδος, που εκέρδισα δεκαπλάσια από όσα είχα και εψώνισα πάλιν άλλας από εκεί εις καλήν τιμήν και απεχαιρέτησα όλους μου τους φίλους, ανεχώρησα με το ίδιον πλεούμενον και εφθάσαμεν με επιτήδειον καιρόν εις δύο μήνας εις τον λιμένα της πόλεως Βαλσύρης, όπου είνε το παραθαλάσσιον εμπόριον της Βαβυλώνος· και εκεί επούλησα το περισσότερον μέρος των πραγματειών με πολλαπλάσιον κέρδος, το δε επίλοιπον το έφερον εις την Βαβυλώνα. Και ευθύς οι εκεί πραγματευταί με τα μετρητά επί χείρας μου το επλήρωσαν με μεγάλην διαφοράν, εις βαθμόν που το κεφάλαιον και το κέρδος ομού εσυμποσούντο εις εκατόν χιλιάδας φλωριά της Βαβυλώνος. Οι συγγενείς μου με εδέχθησαν με υπερβολικήν χαράν. Τότε εγώ αποφασίζοντας να ησυχάσω εις την πατρίδα μου χωρίς να ταξιδεύσω πλέον και να λησμονήσω όλα τα φοβερά συμβάντα που μου ηκολούθησαν, ευθύς έκτισα ένα ευμορφότατον παλάτι, αγόρασα υποστατικά, αγόρασα σκλάβους και σκλάβες διά να περάσω την ζωήν μου με τρυφάς.

Τελειώνοντας έως εδώ την διήγησιν του ταξιδιού του ο Σεβάχ θαλασσινός, ομιλώντας πάντοτε προς τους καλεσμένους εις το συμπόσιον, επρόσταξεν έπειτα και εκρότησαν εναρμόνιον λάλημα με τα πλέον μελωδικά μουσικά όργανα, και μετά ταύτα ετελείωσε το συμπόσιον. Τότε ο Σεβάχ θαλασσινός εκάρισεν εκατόν φλωριά εις χρυσόν μανδύλι του βασιτάζου, λέγοντάς του· λάβε ταύτα και αύριον πάλιν σε έχω καλεσμένον εις το συμπόσιόν μου διά να ακούσης και άλλα συμβεβηκότα, που μου ηκολούθησαν εις το δεύτερον ταξείδιον· ομοίως εκάλεσε και τους άλλους εις αυριανόν συμπόσιον. Ο βασιτάζος, που δεν είχεν ιδεί ποτέ του τόσην

ποσότητα χρημάτων, έμεινε συγχυσμένος από την χαράν του και φιλήσας το ρούχον του Σεβάχ και αποχαιρετήσας ευχαριστώντας τον καταπολλά, ανεχώρησεν εις το σπήτι του, και τον εδέχθη όλη η φαμήλια του μετά χαράς μεγάλης, και ευχαριστούσαν τον μέγαν Προφήτην διά την χάριν που τους επρόβλεψε. Την αυγήν ο βασιτάζος όλος πρόθυμος, χαρούμενος και ενδυμένος εορτιάτικα επήγεν εις τον Σεβάχ Θαλασσινόν, ο οποίος τον εδέχθη με κάθε τιμήν και περιποίησιν. Και όταν εσουνάχθη ο διωρισμένος αριθμός των καλεσμένων, εκάθησαν εις το τραπέζι και εκάρησαν, ξεφαντώνοντες εις ένα παρόμοιον συμπόσιον με το χθεσινόν.

Όταν αρκετά συνευφράνθησαν, λέγει ο Σεβάχ Θαλασσινός προς τους καλεσμένους φίλους· σας παρακαλώ να δώσητε ολίγην ακρόασιν διά να σας διηγηθώ τα όσα μου εσουνέβησαν εις το δεύτερον ταξείδι και θέλετε ακούσει συμβάντα τα πλέον παράδοξα, και φοβερά. Και άρχισε κατά τον ακόλουθον τρόπον.

Διήγησις του β'. ταξειδιού του Σεβάχ Θαλασσινού.

Ομιλώντας προς τους καλεσμένους φίλους ο Σεβάχ Θαλασσινός, λέγει· είχα αποφασίσει οριστικώς να καθήσω ήσυχος εις την Βαβυλώνα, καθώς σας διηγήθην χθες, χωρίς να επιχειρήσω άλλα ταξείδια, όμως αφού επέρασεν ολίγος καιρός, όντας νέος και επειδή εσυνήθισα να βλέπω νέους κόσμους, να μανθάνω νέα ήθη, δεν εδυνήθην πλέον να υποφέρω τοιαύτην ζωήν οκνηράν και άπρακτον και μου εφαινετο ότι ευρισκόμουν εις φυλακήν.

Όθεν απεφάσισα να ταξειδεύσω πάλιν, και συμφωνήσας με άλλους πραγματευτάς εψώνισα τας χρειαζόμενας πραγματείας διά το ταξείδιόν μου· και όταν ετοιμάσαμεν όλα μας τα χρειαζόμενα ανεχωρήσαμεν με καλόν καράβι προς τα νησιά της Ινδίας· και μετά ένα μήνα είδαμεν ένα νησί, εις το οποίον αράξαμεν, και εβγήκαμεν έξω οι περισσότεροι από τους συντρόφους μας. Εύρομεν ακατοίκητον το νησί, στολισμένον όμως με διάφορα είδη χόρτων και με πολυποίκιλα καρποφόρα δένδρα και με διάφορα νερά αναβρυστικά, που επότιζαν όλα εκείνα, τα χόρτα και δένδρα· επεριδιαβάξαμεν εδώ και εκεί εις τες πρασινάδες και εις τα εύμορφα άνθη.

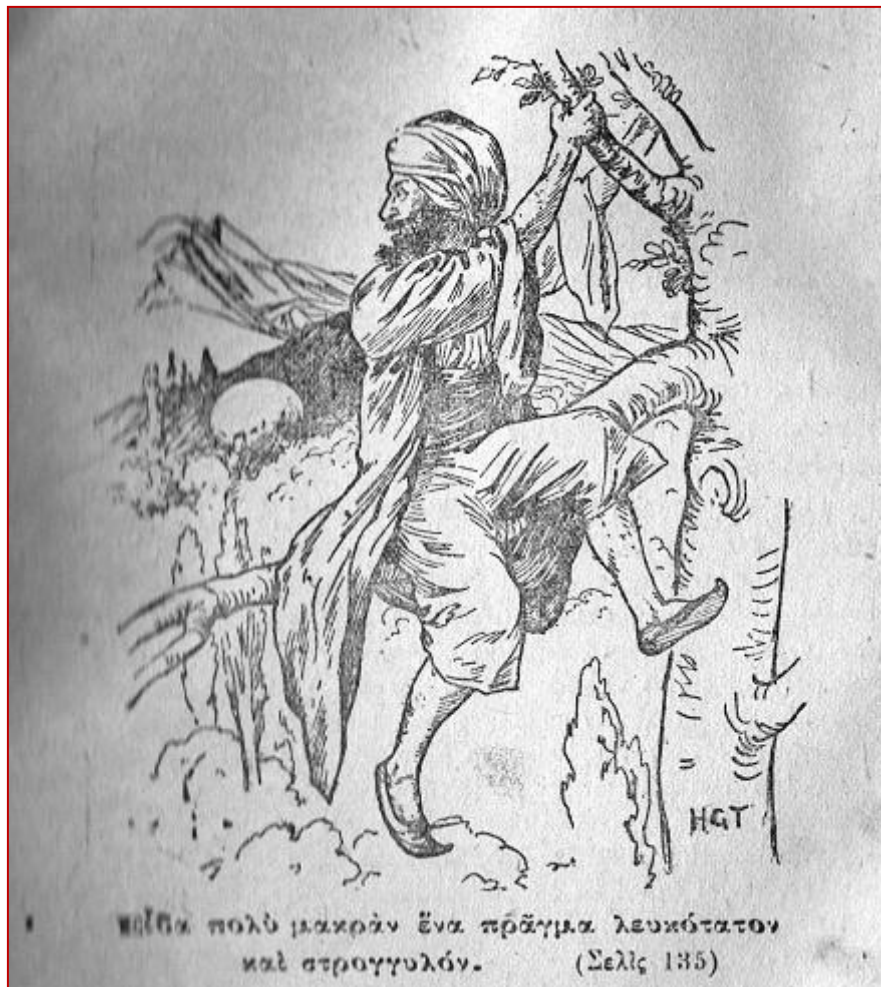
Εις εκείνο το αναμεταξύ, που οι σύντροφοι μου κατεγίνοντο να συνάζουν άνθη και οπωρικά, εγώ ως φιλοξεφαντωτής έχοντας μαζί

μου φαγητά και ποιά όσα εκρειαζοντο και ευρισκοντας ένα τρεχούμενο νερό υποκάτω εις παχύν ίσκιον ανθισμένων δένδρων, ανάμεσα εις τας πρασινάδας, εκάθησα εκεί με το τραπέζι μου και αφού έφαγα καλά και έπια καλλίτερα, αποκοιμήθην εις εκείνον τον ίσκιον, επειδή ήμουν κοπιασμένος από το ταξίδιον της θαλάσσης, και εκοιμήθηκα τόσον, που όταν εξύπνησα, δεν είδα πλέον ούτε τους συντρόφους, ούτε το καράβι.

Και τρέχοντας εδώ και εκεί, ανέβηκα επάνω εις ένα δένδρον υψηλόν και αγναντεύοντας εις την θάλασσαν δεν είδα άλλο παρά θάλασσαν και τον ουρανόν που την επεριτριγύριζεν· αλλ' όταν με το μανδύλι μου εσφόγγισα τα δάκρυα, που έτρεχον ποταμηδόν από την λύπην μου, διά να διακρίνω καθαρώτερα, είδα μόνον τα κατάρτια του καραβιού τόσον μακράν, που μετ' ολίγον εκάθησαν και δεν τα είδα πλέον.

Στοχασθήτε εις ποίαν κατάστασιν ευρισκόμουν εγώ τότε αξιοθρήνητον που από την λύπην μου έπεσα κατά γης θρηνώντας και κλαίοντας απαρηγόρητα και μετενόησα ανώφελα, μεμφόμενος τον εαυτόν μου που τα συμβάντα του πρώτου ταξιδιού δεν με εσωφρόνισαν να μείνω ήσυχος εις την πατρίδα μου· αλλ' όλα ταύτα τότε ήσαν ανωφελή. Όθεν αφιέρωσα όλας μου τας ελπίδας εις τον μέγαν Προφήτην διά να με παρηγορήση και ανέβηκα εις υψηλόν δένδρον μήπως και διακρίνω κανένα πράγμα που να μου δώση καμμίαν ελπίδα.

Και θεωρώντας προς την θάλασσαν δεν είδα παρά νερό και ουρανόν· έπειτα γυρίζοντας τα μάτια προς την στερεάν γην του νησιού, είδα πολύ μακράν ένα πράγμα λευκότατον και στρογγυλόν, αλλά διά το μάκρος του διαστήματος δεν εδυνήθην να διακρίνω τι ήτον, όθεν κατεβαινοντας από το δένδρον, έτρεξα προς εκεινο το μέρος και πλησιάζοντας εκεί είδα μίαν σφαίραν άσπρην και μεγαλωτάτην εις σχήμα αυγού και ο μεν γύρος της ήτον έως δώδεκα οργυιές, το δε μάκρος έως δεκαπέντε. Την περιτριγύρισα από κάθε μέρος διά να εύρω καμμίαν χασματιάν ή σκάλαν να ανέβω επάνω, αλλά ματαιίως εκοπίασα, και μου εφαινετο αδύνατον να αναβώ, τόσον ήτο λεία και παρωμοίαζεν η επιφάνειά της ωσάν την του αυγού.

Τότε ο ἥλιος ἐπλησίαζε διὰ νὰ βασιλεύσῃ, ὅταν ἐξαίφνης ἐσκοτίσθῃ ὅλος ὁ ἀέρας, ὡσάν νὰ τὸν εἶχε πλακῶσει ἓνα μεγάλο καὶ σκοτεινὸ σύννεφον. Εἰς τοῦτο τὸ φαινόμενον ἐγὼ φοβηθεὶς ἔμεινα ἐκστατικὸς, τόσο μάλιστα πὺ ἐκατάλαβα πὺς ἐκεῖνο τὸ σκότος ἐπροξένησεν ἓνα μέγιστον ὄρνεον, τὸ ὁποῖον πετώντας εἰς τὸν ἀέρα ἐπλησίαζε πρὸς ἐμένα. Τότε ἐνθυμήθηκα δι' ἓνα ὄρνεον ὀνομαζόμενον Ροκ, περὶ τοῦ ὁποῖου ἤκουσα πολλάκις τοὺς ναῦτας νὰ ὀμιλοῦσι (2)) καὶ ἐκατάλαβα ὅτι ἡ μεγάλη ἐκεῖνη, αὐγοειδὴς σφαῖρα ἦτο τὸ αὐγὸ ἐκεῖνου τοῦ Ροκ, τὸ ὁποῖον ἐχαμήλωσε τόσο πὺ ἐκάθησε σκεπάζοντας τὸ αὐγὸν ὡσάν νὰ τὸ κλωσήσῃ, καὶ ἐσκέπασε με τὰ περὰ τοῦ καὶ ἐμένα πὺ ἤμουν περισυμμαζεμένους κάτω εἰς τὸ αὐγὸν.

Ὡς τόσο τὸ ποδᾶρι τοῦ ἦλθεν ἐμπροσθέν μου, τὸ ὁποῖον ἦτο τόσο χοντρὸν, πὺ μόλις τὸ ἀγκάλιαζεν ἓνας ἀνδρας· ἐγὼ τότε ἐδέθηκα καλὰ ἀπὸ τὸ ποδᾶρι τοῦ Ροκ με τὸ ζωνάρι καὶ με τὸ σαρίκι μου, με τὸν σκοπὸν, ὅτι αὐριον μέλλοντας νὰ πετάξῃ ἐκεῖθεν τὸ ὄρνεον

εκείνο, ήθελε με βγάλει από εκείνο το νησί, και ήθελε με φέρει εις άλλον τόπον, καθώς και εσουνέβη.

Και την αυγήν, ευθύς που εξημέρωσε, το όρνεον επέταξε και με εσήκωσε μαζί του έως τα σύγνεφα του ουρανού, τόσον που δεν έβλεπα πλέον την γην και πάλιν εκατέβη με τόσην ταχύτητα που δεν αγροίκησα ποσώς. Όταν εκάθησεν εις την γην, εγώ ευθύς έλυσα το ζωνάρι μου από τον πόδα του και έμεινα λυτός. Τότε το όρνεον άρπαξε με την μύτη του έναν μεγαλώτατον όφιν δράκοντα και επέταξεν.

Ο τόπος που με άφησεν ήτο ένας λάκκος βαθύτατος, περικυκλωμένος από παντού με υψηλότατα βουνά όλα γεμάτα βράχους ώστε από κανένα μέρος δεν εδύνατο να έβγη κανείς από εκεί· και αυτή η μετατόπισίς μου υπήρξε δι' εμέ χειροτέρα και δυστυχεστέρα· και συγκρίνοντας το νησί (από το οποίον εβιάσθηκα να φύγω) με τον λάκκον εις τον οποίον κατήντησα, ήτο διαφορά όπως από την κοιλάδα του κλαυθμώνος εις την γην της επαγγελίας.

Περιπατώντας εις εκείνον τον βαθύτατον λάκκον, τον εύρον όλον στρωμένον με πολύτιμα πετράδια, χυμένα δηλαδή και διεσπαρμένα ωςάν ο άμμος εις το περιγιάλι της θαλάσσης, ανάμεσα εις τα οποία εφαινοντο μερικά τόσον μεγάλα και λαμπρά, που σχεδόν ήτον ατίμητα εάν ευρίσκοντο εις την Βαβυλώνα, ή εις άλλας βασιλευούσας πόλεις. Περιδιαβάζοντας λοιπόν εκεί, και περιπατώντας επάνω εις τοιούτους πολυτίμους λίθους, τρόπον τινά θεωρώντας τους και πιάνοντάς τους εις τα χέρια με εχαροποιούσαν, όταν αιφνηδίως η αυτή μου ολίγη χαρά μετεβλήθη εις μεγάλην λύπην και φόβον.

Επειδή εις εκείνον τον λάκκον ευρίσκοντο όφεις τόσον μεγάλοι και φοβεροί ωςάν μεγαλώτατοι δράκοντες, που ένας μόνον εδύνατο να καταπιή ολόκληρον ελέφαντα· την ημέραν όμως αυτοί οι δράκοντες εκρύβοντο εις τα σπήλαια διά τον φόβον του ορνέου Ροκ, το οποίον ήτον εχθρός των θανάσιμος, και την νύκτα έβγαιναν και επεριπατούσαν εις εκείνον τον λάκκον. Επέρασα το επίλοιπον εκείνης της ημέρας περιπατώντας ένθεν κακείθεν, μήπως και εύρω καμμίαν στράταν να έβγω έξω, αλλά ματαιώς· την ερχομένην νύκτα, διά να φυλαχθώ από τους δράκοντας, εμβήκα εις μικρόν σπήλαιον, που μόλις με εκωρούσε και με μεγάλες πέτρες έκλεισα την θύραν του σπηλαιίου διά προφύλαξίν μου.

Όταν ενύκτωσεν, άρχισαν να βγαίνουν έξω και να περιπατούν εκείνοι οι φοβεροί δράκοντες και τα συρίσματά τους και η φοβερά βοή με έβαλον εις μεγάλον φόβον και τρόμον όλην εκείνην την νύκτα, τόσον που έμεινα ημιθανής και απηλπισμένος από την ζωή μου χωρίς να αποκοιμηθώ παντελώς. Όταν λοιπόν εξημέρωσε και ανέτειλεν ο ήλιος, εκρύφθησαν όλοι οι δράκοντες· τότεν εγώ έλαβα θάρρος και εβγήκα από το σπήλαιον, αλλ' όλος φοβισμένος και επατούσα επάνω εις τα πολύτιμα πετράδια χωρίς να έχω καμμίαν όρεξιν δι' αυτά, αλλ' επειδή εκακονύκτησα άυπνος αποκοιμήθηκα καθήμενος εις τον ίσκιον μιας πέτρας· και αφού αποκοιμήθηκα ολίγον, εις τον ύπνον μου ήκουσα ότι έπεσε κάποιο πράγμα σιμά μου με μεγάλον κρότον και ξυπνώντας βλέπω εκεί ένα μεγάλο κομμάτι κρέας νωπόν και έμεινα εκστατικός διά το αιφνίδιον φαινόμενον και θεωρώντας ως τόσο εκείνο βλέπω να πέφτουν και άλλα κομμάτια κρέας παρόμοια με μεγάλην ορμήν από την κορυφήν εκείνων των βράχων εις διάφορα μέρη. Τότε έλαβον κάποιαν ελπίδα πως εκεί θα ευρίσκονται άνθρωποι και ίσως να ελευθερωθώ.

Ακούοντας εγώ πολλάκις τους ναύτας να διηγούνται διά τον λάκκον, που είνε γεμάτος πετράδια και το τέχνασμα που μεταχειρίζονται οι πραγματευταί Αρμένιοι διά να τα βγάλουν, ενόμιζα αυτήν την ιστορίαν ως ένα γελοιώδη μύθον· αλλ' έμαθα με την πράξιν ότι ήτον αληθής.

Οι κυνηγοί Αρμένιοι, διά να βγάλουν τα πετράδια από εκείνον τον λάκκον, μεταχειρίζονται τοιούτον τρόπον· ήγουν τον καιρόν που οι αετοί εκείνου του τόπου, (οι οποίοι είνε μεγαλώτατοι,) έχουν εις τας φωλεάς τα νεογνά των υψηλά εις εκείνους τους βράχους, οι κυνηγοί με μίαν μηχανήν ξύλινην ρίχνουν εις τον λάκκον εκείνον μεγάλα κομμάτια κρέας, εις το οποίον κρέας κολλούν τα πετράδια οι αετοί πετώντες κατεβαίνουν εκεί και αρπάζοντες τα κομμάτια το κρέας, (εις τα οποία ευρίσκονται κολλημένα διάφορα πετράδια), τα φέρουσιν εις τας φωλεάς των διά τροφήν των πουλιών των· οι κυνηγοί τρέχουσιν εις τας φωλεάς και με τας φωνάς διώχνουσι τους αετούς και συνάζουσι τα πετράδια και μεταχειρίζονται αυτήν την μηχανήν επειδή δεν υπάρχει άλλος τρόπος να τα βγάλουν από εκείνο το βάθος.

Εγώ ευθύς που είδα τα κομμάτια το κρέας να πέφτουν εις εκείνα τα πετράδια επάνω, όντας μόνος εξουσιαστής εις όλους εκείνους τους

πολυτίμους θησαυρούς, εσύναξα τα πλέον μεγαλύτερα και λαμπρότερα διαμάντια και εγέμισα τες τσέπες και τους κόλπους μου και εις όποιο άλλο μέρος των φορεμάτων μου εδυνήθην να βάλλω, των οποίων η τιμή ήτον αναρίθμητος και ανεκτίμητος· έπειτα με το ζωνάρι μου έδεσα επάνω εις τες πλάτες μου ένα μεγάλο κομμάτι κρέας καλά και σφιγκτά και έπεσα ταπίστομα κατά γης χωρίς να κινηθώ παντελώς και εστοχαζόμεουν ότι εκείνος ήτον ο καταλληλότερος τρόπος διά να έβγω από εκείνην την άβυσσον, που έως τότε την θεωρούσα διά σκοτεινόν μου τάφον.

Εις εκείνο το αναμεταξύ έφθασαν οι αετοί εις τον λάκκον, και καθένας έλαβεν ένα κομμάτι κρέας από όσα ήσαν εκεί και ένας από τους μεγαλυτέρους με εσήκωσε μαζί με το κομμάτι το κρέας και με έφερεν εις την φωλεάν του. Οι κυνηγοί εκείνοι έδραμον και με τας φωνάς των εφόβισαν τους αετούς, και έφυγαν.

Τότε ένας από τους κυνηγούς πλησιάζοντας εις εμέ και βλέποντάς με, πρώτον εφοβήθη και έμεινεν εκστατικός να ιδή τοιούτον άνθρωπον εις τοιαύτην κατάστασιν φορτωμένον δηλαδή με το κρέας εις την φωλεάν του αετού, και λαμβάνοντας ύστερα θάρρος, αντί να μ' ερωτήση τις ήμουν, ή πώς ευρέθην εκεί, άρχισε με φωνές υβριστικές και φοβερισμούς να μου λέγη, τι γυρεύεις εδώ; ήλθες να μου κλέψης το κυνήγι. Εγώ του είπον· αν ήξευρες την αιτίαν, ήθελες μου ομιλήσει με πλέον ημερότητα, και αντί να με υβρίξης έπρεπε να χαρής περισσότερο· διότι εγώ έχω συναγμένα τόσα πετράδια και δι' εμένα και δι' εσένα, που εις όλην σας την ζωήν όλοι εμού οι σύντροφοι δεν ηθέλατε συνάξη, και εκείνα που συνάζετε σεις είνε κατά τύχην.

Εγώ ο ίδιος εις το βάθος του λάκκου εδιάλεξα τα πλέον μεγαλύτερα και τα εκλεκτότερα, που ευρίσκονται εκεί μέσα· και ιδού που είμαι φορτωμένος και έχω γεμάτους κόρφους και τσέπες, και του τα έδειξα. Εις τούτο το αναμεταξύ εσυνάχθησαν εκεί και οι άλλοι κυνηγοί θαυμάζοντες το τοιούτον συμβάν και μάλιστα έμειναν εκστατικοί όταν τους διηγήθην όλην την ιστορίαν μου, και πώς κατήντησα εκεί· τότε μου είπον, βέβαια το τέχνασμά σου να έβγης απεκεί είνε θαυμάσιον, αλλά είνε αξιοθαυμασιότερα η τόλμη σου να γίνης ούτω ριψοκίνδυνος της ζωής σου. Εκείνοι οι κυνηγοί πραγματευταί με έλαβον εις την συνοδείαν που εκατοικούσαν όλοι μαζί, και μου έκαμαν μεγάλας περιποιήσεις. Εγώ εκεί έχυσα όλα μου τα πετράδια έμπροσθεν εις εκείνους, και τους επαρακάλεσα,

να λάβη καθένας όποια και όσα του αρέσουν. Αυτοί όντες δέκα τον αριθμόν, ο καθένας επήρεν από ένα, ευχαριστώντάς με, και λέγοντάς μου ότι η τιμή του ενός εις καθένα ήτο αρκετή διά να τους κάμη υπέρπλουτους και αυτούς και τους κληρονόμους των.

Εγώ τους επαρακάλεσα να λάβουν και άλλα και θα μου έκαμναν μάλιστα χάριν βεβαιώνοντάς τους πως δεν μου βαρυφαινεται αυτοί, πολλαπλασιάζοντες τας ευχαριστήσεις, με εβεβαίωσαν ότι εις καθένα, ό,τι έλαβεν ήτο αρκετόν να τον ελευθερώση από τον κόπον, διά να μην έλθη πλέον εις εκείνον τον τόπον διά τοιούτον κυνήγι εις το εξής.

Επεράσαμεν εκείνην την νύκτα συνευφραϊνόμενοι όλοι μαζί· εγώ ευρισκόμουν εις υπερβολικήν και άμετρον χαράν, και όταν εστοχαζόμουν τον κίνδυνον που διέφυγον μου εφαινετο ότι ήμουν ωσαν εις ενύπνιον. Αλλ' οι κυνηγοί εκείνοι ηθέλησαν να ακούσουν εκ δευτέρου την ιστορίαν μου, και τους την εδιηγήθην καταλεπτώς· Τότε όλοι ομοφώνως μου είπον ότι ποτέ τους δεν είχον ακούσει τέτοια παράδοξα συμβεβηκότα και κινδύνους, θαυμάζοντες διά την υπομονήν και την ανδρείαν μου.

Μάλιστα με εβεβαίωσαν διά τα πετράδιά μου ότι παρόμοια δεν ευρίσκοντο εις καμμίαν βασιλεύουσαν πόλιν, εις όσας αυτοί εστάθησαν· αλλ' ούτε είδον ποτέ τόσα μεγάλα, λαμπρά και ωραία εις όσους χρόνους μετεχειρίζοντο αυτήν την τέχνην, επειδή και τα μεγαλύτερά μου διαμάντια ήσαν ωσαν αυγά στρουθοκαμήλου, άλλα ωσαν αυγά χήνας, και τα επίλοιπα ωσαν αυγά όρνιθος και περιστεριών· τα όσα έλαβον οι κυνηγοί εκείνοι ήσαν ωσαν αυγά χήνας εις το μέγεθος και ακτινοβολούσαν.

Και επειδή οι κυνηγοί έκαμαν αρκετόν κυνήγι κατά τον σκοπόν τους, την ερχομένην αυγήν ανεχωρήσαμεν απ' εκεί και περάσαμε διάφορα δάση και βουνά και συναπαντήσαμεν όφεις και δράκοντας μεγάλους, άλλους με μίαν κεφαλήν και δύο κέρατα και τέσσαρα πόδια, άλλους με δύο κεφάλια και με δύο περά και ένα με τέσσαρα κεφάλια, τετράποδον, ο οποίος επάλευε με λεοντάρι και άλλον είδαμεν με δύο κεφάλια, που επάλευε με μία τίγριν.

Περνώντας υψηλά εις ένα βουνόν, είδαμεν κάτω εις τας πεδιάδας δράκοντα, μεγάλον έως σαράντα οργυιές, και επάλευε με ελέφαντα· ο όφις ήτον δικέφαλος, είχε δύο κέρατα, δύο πόδια, και δύο περά· ο Ελέφαντας υπερασπίζετο πάντοτε ισχυρά με την προβοσκίδα,

ήγουν με την μύτην του και με τα δόντια του· αλλά μετά δύο ωρών μάχην ο Ελέφαντας εσκότωσε το ένα κεφάλι του δράκοντος, και με το άλλο κέρατον ο δράκων επλήγωσε τον Ελέφанта υποκάτω εις την κοιλίαν, και πίπτοντας ο Ελέφας επλάκωσε και την άλλην κεφαλήν του δράκοντος, και το πλήθος του αίματος που έτρεχεν από την πληγήν του Ελέφαντος έπνιξε τον δράκοντα που ήτον υποκάτω. Και μετ' ολίγον βλέπομεν το όρνεον Ροκ, και κατεβαινοντας εκεί άρπαξε και τα δύο εκείνα θηρία εις τα νύχια του και σηκώνοντάς τα υψηλά, τα έφερεν ίσως, εις την φωλεάν του.

Και έως που να περάσωμεν όλα εκείνα τα δάση, είδαμεν πολλά, φοβερά και ανεκδιήγητα είδη όφρων και άλλων θηρίων, όμως δεν εφοβήθημεν, επειδή εκείνοι οι κυνηγοί είχαν κάποιο λάδι, που είχε μίαν δριμυτάτην μυρωδιάν και έφθανε μακράν έως ένα μίλιον, με το οποίον λάδι οι κυνηγοί έλειφον τα υποδήματά των και τα άρματα αυτών όθεν τα θηρία εκείνα και οι όφεις ευθύς που από ένα μίλιον μακράν ησθάνοντο την μυρωδιάν του λαδιού, έφευγον με μεγάλην ορμήν και φόβον· από το οποίον λάδι μου εκάρισαν αρκετόν εκείνοι, διά να το φυλάττω και το έχω έως την σήμεραν.

Περνώντας λοιπόν όλα τα δάση, εφθάσαμεν τέλος πάντων εις το παραθαλάσιον, εις λιμένα, και εκείθεν εμβάντες εις πλοίον, εφθάσαμεν εις ένα νησί λεγόμενον Ραϊκά, του οποίου η καθέδρα είχε περίφημον εμπόριον εις διάφορα είδη πραγματειών. Εις εκείνο το νησί φυτρώνει ένα δένδρον κονδρόν έως δύο οργυιές, πράσινον και φουντωτόν, από του οποίου το δάκρυον γίνεται η κάμφορα· τούτο το δένδρον φυτρώνει την άνοιξιν εις τα τέλη του Μαρτίου και όλον τον Απρίλιον αυξάνει.

Τον Μάιον οι εντόπιοι το χαράζουν εις δύο μέρη και από εκεί αναβρύει όλον το ζουμί εις δάκρυον όλον τον Μάιον και έπειτα ξεραινεται και τον ερχόμενον χρόνον από την ιδίαν ρίζαν φυτρώνει άλλο και εκείνο ομοίως, αφού εβγή όλος του ο χυμός εις δάκρυον ξηραίνεται και πάντοτε ούτω συμβαίνει· το δάκρυον εκείνο το συνάζουν εις αγγεία και πήζει και αυτό είνε η κάμφορα. Και διά να μη σας ενοκλήσω, παραλείπω πολλά άλλα εξάίρετα πράγματα, που είδα εις εκείνο το νησί, σας διηγούμαι μόνον τον πόλεμον που κάμνει ο Ρινόκερος με τον Ελέφанта, τα οποία θηρία μάχονται ως εχθροί θανάσιμοι· ο Ρινόκερος είναι ζώνον διπλασίως μεγαλύτερον από ένα βουβάλι, με ένα κέρατον επάνω εις την μύτην του σουβλερόν, μακρύ έως μίαν πήχην· όταν παλεύη με τον Ελέφанта,

πάσχει να χώση την μύτην του υποκάτω εις την κοιλίαν του Ελέφαντος, και με το κέρατον τρυπώντας την κοιλίαν του Ελέφαντος τον θανατώνει, τον σηκώνει, και τον βαστά επάνω εις το κεφάλι του· αλλά το αίμα που τρέχει από την πληγήν του Ελέφαντος τυφλώνει τον Ρινόκερων και πίπτει κατά γης και το θαυμαστότερον είνε ότι έρχεται το όρννεον Ροκ και σηκώνει τα δύο με τα νύχια του εις τον αέρα και τα φέρει εις την φωλεάν του.

Εις τούτο το νησί επώλησα μερικά από τα πετράδιά μου και άλλα πάλιν τα άλλαξα με άλλα εμπορεύματα. Αποκεί περνώντας διάφορα νησιά και εμπόρια, επώλησα και άλλα εις μεγάλην τιμήν και τέλος πάντων από πολιτείαν εις πολιτείαν, εφθάσαμεν εις Βαλούραν, παραθαλάσσιον εμπόριον της Βαβυλώνος και εκείθεν ήλθον εις Βαβυλώνα, προς μεγάλην χαράν των συγγενών μου. Επρόσφερα του βασιλέως Καλίφη δύο από τα μεγαλύτερά μου πετράδια ως δώρον, ο οποίος τα εδέχθη με μεγάλην χαράν και τα έθεσεν εις το θησαυροφυλάκιόν του, διά πλέον εξαιρετα πράγματα. Διεμοίρασα πολλάς ελεημοσύνας εις τους πτωχούς, από τα πλούτη που εσύναξα και απόκτησα με τόσους κόπους, εξεφάντωσα και εκάρηκα με τους φίλους μου ανεψήφιστα. Αύτη λοιπόν είνε η διήγησις του δευτέρου μου ταξιδιού.

Και τελειώνοντας αυτήν την διήγησιν επρόσταξε να μετρήσουν του βαστάζου άλλα εκατόν φλωριά και τον εκάλεσε μαζί με τους άλλους φίλους να έλθουν και αύριον εις το συμπόσιόν του, διά να ακούσουν την διήγησιν και του τρίτου ταξιδιού του. Την ερχομένην λοιπόν ημέραν ήλθον όλοι οι καλεσμένοι κατά την διωρισμένην ώραν και εκάθησαν εις την τράπεζαν του ετοιμασμένου συμποσίου, ομού και ο βαστάζος, ο οποίος ελησμόνησε πλέον την περασμένην του δυστυχίαν· αφού λοιπόν εξεφάντωσαν αρκετά κατά την συνήθειαν, άρχισεν ο Σεβάχ Θαλασσινός την ιστορίαν του τρίτου ταξιδιού με τον ακόλουθον τρόπον.

Ταξείδιον τρίτον του Σεβάχ Θαλασσινού.

Αι τρυφαί και ξεφαντώσεις εις ολίγον καιρόν με έκαμαν να λησμονήσω παντελώς τες κακουχίες που υπέφερα εις τα προηγούμενά μου ταξείδια· μάλιστα η ξεφαντωτική ζωή άρχισε να μου προξενή αηδίαν· ομοίως και η νεότης της ηλικίας και η υγιής

κράσις μού εκίνησαν την όρεξι να ταξειδεύσω πάλιν διά να ιδώ νέους τόπους, πολιτείας, και άλλα ήθη· και κάμνοντας κάθε ετοιμασίαν ταξειδιού εις διάφορα είδη πραγματείας, και συμφωνήσας με άλλους πραγματευτάς, εμισεύσαμεν με ένα πλοίον, διά τα νησιά της εσωτερικής Ινδίας.

Και μετά τριάκοντα ημερών αρμένισμα αράξαμε εις κάποια νησιά, εις τα οποία επουλήσαμεν μέρος από τες πραγματείες, και μέρος εκάμαμεν αλλαξά· και όταν εμισεύσαμεν εκείθεν μετά πέντε ημέρες μας έτυχε μία φουρτούνα τόσον φοβερά και ισχυρά, που μας έρριξεν εις άλλα νερά και εκάσαμεν τον δρόμον μας· η αυτή φουρτούνα μας κατήντησε πλησίον εις ένα νησί, εις το οποίον αράξαμεν προς τα χαράγματα της αυγής διά την κακοκαιρίαν που μας εβίασε.

Την αυγήν ο караβοκύρης όταν εγνώρισε τα νησιά εκείνα μας λέγει· ηξεύρετε ότι εδώ κατοικούν άνθρωποι άγριοι, μαλλιαροί και πυγμαίοι εις το μέγεθος, ήγουν μίαν πήχυν το ύψος, και να μην αποτολμήσετε να βλάψετε ή να κτυπήσετε κανένα, διότι εν τω άμα μας θανατώνουν όλους. Μόλις ο караβοκύρης ετελείωσε ταύτα τα λόγια, και ιδού βλέπομεν πλήθος από εκείνα τα ανθρωπόμορφα άγρια ζώα που τρέχουν κολυμβώντας, και περικυκλώνοντας το καράβι εκόλλησαν και ανέβησαν επάνω με τόσην ευκολίαν, ωσάν οι μαϊμούδες· μας ωμίλησαν βλέποντάς μας, αλλ' ημείς δεν εκαταλάβαμε την γλώσσαν και ομιλίαν των· εν τω άμα έκοψαν τα σχοινία του караβιού, που το είχαμε δεμένον από την άγκυραν, και πλησιάζοντας το καράβι εις την ξηράν μας έβγαλαν έξω.

Ημείς δεν αποτολμούσαμεν να διαφεντευθώμεν διά τον φόβον να μη μας θανατώσουν όλους. Αφού λοιπόν μας έρριψαν εις το νησί εκείνοι οι αγριάνθρωποι, άνοιξαν τα πανιά του караβιού, και το έφεραν εις άλλο νησί ολίγον ξέμακρα, από το οποίον είχαν έλθει· διότι εκεί ως φαίνεται, είχαν τες κατοικίες των. Όλα τα καράβια που εταξείδευαν προς εκείνα τα μέρη, απέφευγον εκείνα τα κινδυνώδη νησιά, αλλ' ημείς εβιάσθημεν από τον άνεμον και η κακή μας τύχη μας έρριξεν εκεί χωρίς να καταλάβωμεν τον κίνδυνον πρωτύτερα· πλην ύστερον εξ ανάγκης έπρεπε να τον υποφέρωμεν.

Ημείς ως τόσον εξεμακρύναμεν από τον αιγιαλόν, και επροχωρέσαμεν εις τα μέσα του νησιού· εκεί εύρομεν διαφόρους καρπούς δένδρων, οπωρικά και χόρτα, από τα οποία εφάγαμεν διά

να φυλάξωμεν όσον εδυνάμεθα την ζωήν μας, μήπως εις εκείνο το αναμεταξύ του καιρού η τύχη ήθελε μας προβλέψει κανένα τρόπον σωτηρίας, ει δε μη όλοι ομού έπρεπε να καρτερήσωμεν τον θάνατον.

Προχωρώντας μέσα εις το νησί είδαμεν ξέμακρα μίαν μεγάλην οικοδομήν ωσάν παλάτιον, και όταν εφθάσαμεν εκεί το είδαμεν να είνε τω όντι εύμορφον οικοδομημένον παλάτιον του οποίου αι θύρες ήσαν μεγαλώτατες από πυξάριον σκαλιστές· όμως δεν εφαινετο κανείς άνθρωπος εκεί· και εμβαινοντας μέσα είδαμεν μίαν αυλήν ευρυχωροτάτην, και μίαν σκάλαν που ανέβαινε εις τα ανώγεια του παλατίου, και περιτριγυρίζοντες εκείνην την αυλήν είδαμεν εις ένα μέρος ένα σωρόν κόκκαλα ανθρωπινά, και σουβλιά διά ψήσιμον· τότε εκαταλάβαμεν ότι η κακή μας τύχη μας ωδηγούσεν εκεί διά να εύρωμεν τον τελευταίον μας κίνδυνον, και βλέποντες αυτά εφοβήθημεν όλοι, μέχρι θανάτου·

Αλλά μη βλέποντες άνθρωπον τινα, και όντες κουρασμένοι κατά πολλά, επειδή ο ήλιος εβασίλευε και επλησίαζεν η νύκτα, τρέμοντες από τον φόβον, και στοχαζόμενοι πού να φύγωμεν, ιδού βλέπομεν εξαιφνης και ανοίγει μία θύρα από ένα κατώγειον, και εβγαίνει έξω ένας γίγαντας μαύρος και φοβερός, όστις είχεν ένα μάτι μόνον στρογγυλόν εις το μέτωπον τόσον κόκκινον, που εφαινετο ωσάν πέταλον καμμένον εις το καμίνι· τα εμπροσθινά του δόντια ήσαν έως μίαν πιθαμήν μεγάλα και σουβλερά, και έβγαιναν έξω από το στόμα, το οποίον στόμα του ήτον ωσάν το του αλόγου· το κάτω του χείλι εκρέματο έως εις το στήθος· τα αυτιά του ήσαν μεγάλα έως μίαν πήχυν, πλατιά και μαλλιαρά ωσάν του Ελέφαντος και του εσκέπαζαν τες πλάτες· τα νύχια του ήτο ωσάν του αετού και λεονταριού. Και όλον το σώμα του ήτο μαλλιαρόν και μαύρον ωσάν ήτο ένας κύκλωπας ή σάτυρος (που φαίνονται ζωγραφισμένοι), τόσον φοβερός και τερατώδης, ώστε από τον φόβον μας εμείναμεν αναισθητοι και ημιθανείς.

Εσίμωσεν εις ημάς, και αφού μας εκύτταξεν ολίγον, άπλωσε το χέρι του εις εμένα πρώτον και πιάνοντάς με από τον λαιμόν, με εκλωθογύρισεν ωσάν ο μακελλάρης όταν πιάνη το πρόβατον από τον λαιμόν, και το δοκιμάζει αν είναι παχύ διά να τα σφάξη, έτσι μ' εκλωθογύρισε στο δάκτυλό του και βλέποντάς με λιγνόν, και αχαμνόν, με άφησε, και έπιασεν ένα προς ένα και τους άλλους, και τους έκαμε τα ίδια.

Τέλος πάντων ευρίσκοντας παχύτερον από όλους τον καρaboκύρην μας, τον άρπαξεν από τον λαιμόν με το ένα χέρι, και με το άλλο τον εσούβλισεν εις ένα από εκείνα τα σουλβιά που ήσαν στο παρόν, ωσάν ήτον ένα περιστέρι εις τα χέρια ενός μακελλάρη· έπειτα άναψε μίαν μεγάλην φωτιάν, και τον έψησεν εις ολίγον διάστημα, και ύστερα τον έφαγεν όλον έμπροσθέν μας.

Και τελειώνοντας τούτο το θηριώδες δείπνον, ανεχώρησεν υποκάτω εις μίαν καμάραν, και εκεί επλάγιασε διά να κοιμηθή· και όταν απεκοιμήθη ερόγχιζε τόσο δυνατά, που εφαινετο ωσάν βροντές το ρόγχισμά του, και σχεδόν ηκούετο έως πενήντα μίλια δρόμον και εκοιμήθη έως την αυγήν έτσι ρογχίζοντας τόσο που ακολογούσαν όλα τα βουνά ολόγυρα.

Στοχασθήτε εις ποίαν κατάστασιν ευρισκόμασθε ημείς οι δυστυχείς, βλέποντες ένα τοιούτον ανθρωποφάγον θηρίον να φάγη τον σύντροφόν μας έτσι ελεεινά· όθεν όλην εκείνην την νύκτα επεράσαμε με μεγάλην θλίψιν και αδημονίαν. Την αυγήν εκείνος ο

θηριώδης γίγαντας όταν εξύπνησεν, εσηκώθη και εβγήκεν έξω από το παλάτι, και ημάς μας άφησεν εκεί, αλλ' όταν εκαταλάβαμεν πως αυτός εξεμάκρυνεν απ' εκεί, τότε όλοι ομού με μίαν φωνήν αρχίσαμεν να κλαιώμεν και να θρηνούμεν τόσον απαρηγόρητα που ηχολογούσεν από τις φωνές εκείνο το θανατηφόρον δι' ημάς παλάτι, και με όλον ότι ημείς είμεθα πολλοί εις τον αριθμόν και ο εχθρός που άρχισε να μας καταφάγη ήτον ένας, δεν εσυμβουλευθήμεν με τον θάνατόν του να ελευθερωθώμεν, αλλ' εστοχαζόμασθε άλλους τρόπους, όμως όλοι τέλος πάντων εφάνησαν ανωφελείς.

Επεράσαμεν όλην εκείνην την ημέραν περιπατώντες εις το νησί και τρεφόμενοι από καρπούς και χόρτα, γυρεύοντες και κανένα τόπον αρμόδιον διά να ξενυκτήσωμεν. Εγώ εις τούτο το αναμεταξύ εστοχάσθηκα μίαν μηχανήν διά να ελευθερωθώμεν από τον θηριώδη και ανθρωποφάγον γίγαντα, ήγουν να κατασκευάσωμεν από ξύλα και σανίδια, (που ευρίσκοντο εις τον αιγιαλόν πολλά,) μερικές σάνιες πλεκτές, δηλαδή ωςάν καλαμωτές πλατειές και μεγάλες που να βαστούν μερικούς από ημάς, ρίχνοντάς τας εις την θάλασσαν εις καιρόν χρείας· και η γνώμη μου άρεσεν εις όλους.

Και ευθύς αρχίσαμεν και εκατασκευάσαμεν μερικές καλαμωτές καλά δεμένες και πλεγμένες με βέργες, τες οποίες αφίνοντάς τες εις το περιγιάλι εμισεύσαμεν προς το βασίλευμα του ηλίου διά να υπάγωμεν εις το παλάτιον του θηριώδους Κύκλωπος με σκοπόν τοιούτον ότι την νύκτα όταν αυτός κοιμάται και ρογχίζει, με ένα από τα δικά του σουβλιά να του βγάλωμεν το μάτι, έπειτα να τον θανατώσωμεν, αν δυνηθώμεν, ει δε μη μένοντας τυφλός δεν ηδύνατο να μας βλάβη με το να μη μας έβλεπε, και εάν ήτο μοναχός ημπορούσαμεν να ζήσωμεν εις το νησί μετά τον θάνατόν του· ειδημή και είχε και άλλους συντρόφους και δεν ηθέλαμεν κατορθώσει τον θάνατόν του, αυτός όντας τυφλός ήθελε τους κράξει με την φοβεράν του και βροντώδη φωνήν εις βοήθειαν του, ημείς τότε έχοντας έτοιμες τες καλαμωτές εις το περιγιάλι ευθύς τρέχοντες τες ρίχνομεν εις την θάλασσαν και εμβαινόντες μέσα με τα κουπία θέλομεν φύγει την θηριώδη ορμήν εκείνων και κάλλιον να ενταφιασθώμεν εις τα κύματα της θαλάσσης παρά εις το θηριώδες στομάχι του αγρίου γίγαντος. Όλοι σύμφωνοι εις αυτήν την γνώμην εφθάσαμεν εις το παλάτι σχεδόν εις μίαν ώραν της

νυκτός, και εκρύφθημεν εις μίαν σκοτεινήν αγκωνήν, και εστέκαμεν με προσοχήν να ακούσωμεν το ρόγχιμά του.

Μετ' ολίγον ακούομεν μίαν ορμήν και ταραχήν και ήτο που εβρυχήθη, ωσάν ταύρος αγριωμένος ο θηριώδης Κύκλωπας, καταβαίνοντας εις την αυλήν άναψε μίαν μεγάλην φωτιάν και έστρεψεν εις κάθε μέρος γυρεύοντας μας· ημείς από τον φόβον μας πάλιν εμείναμεν ημιθανείς και αναίσθητοι· αυτός ως μας είδεν ώρμησε και άρπαξε τον πλέον παχύτερον από τους συντρόφους και ευθύς τον εσούβλησε, τον έψησε και τον έφαγεν· έπειτα επήγεν εις την ιδίαν καμάραν υποκάτω και πίπτοντας τανάσκελα απεκοιμήθη· και άρχισε να ρογχίζει τόσο δυνατά, που ηχολογούσεν όλο το παλάτι.

Τότε ημείς πλέον θυμωμένοι παρά φοβισμένοι διά να εκδικηθούμεν τον θάνατον των συντρόφων μας με τον θάνατον εκείνου του αγρίου και ανημέρου θηρίου, εννέα από τους πλέον τολμηρούς μου συντρόφους και εγώ μαζί, καθένας επήραμεν ένα σουβλί, τα εκαύσαμεν εις την φωτιάν, έως που εκοκκίνισαν· έπειτα ευθύς του τα εκώσαμεν εις το μάτι, και τον ετυφλώσαμεν.

Ο πόνος που αγροίκησεν ο άγριος Κύκλωπας, τον έκαμε να βρυχάξη τόσο φοβερά, που εφόβιζε και τα αναίσθητα κτίσματα· εσηκώθη με μεγάλην ορμήν και θυμόν, άπλωσε τα χέρια του εις ένα μέρος και άλλο μήπως και πιάση κανέναν από ημάς, διά να τον οχίση από τον θυμόν του· αλλ' ημείς με ογληγορότητα αναμερίσαμεν εις τόπους, που δεν ημπορούσε να μας εύρη ούτε με τα χέρια, ούτε τα ποδάρια· αφού εγύρευσε ματαιίως και δεν μας εύρε, ψηλαφώντας εύρε την θύραν και εβγήκεν έξω βρυχάζοντας και ουρλίζοντας φοβερά.

Ημείς καθώς εκαταλάβαμε από τες φωνές του που εξεμάκρυνεν εβγήκαμε ογλήγορα από εκείνο το θηριώδες παλάτι, και εφθάσαμεν εις το περιγιάλι, εκεί που είχαμε κατασκευασμένες τες καλαμωτές, και ευθύς τες ερρίξαμεν εις την θάλασσαν και επροσμείναμεν όλην την νύκτα έως να ξημερώση, διά να ανέβωμεν εις αυτές και εκείθεν να πλεύσωμεν εις την θάλασσαν, εάν ηθέλαμεν ιδεί τον τυφλόν Κύκλωπα να έλθη εναντίον μας με άλλους συντρόφους του ή ομογενείς κύκλωπας· εστοχαζόμασθε όμως ότι την αυγήν, όταν ήθελεν ανατείλει ο ήλιος και δεν ήθελαν ακουστή πλέον η φωνές του και τα ουρλίσματά του, ήτον σημείον

πως εφόφησε και τότε ημπορούσαμε να γυρίσωμεν οπίσω εις το νησί, να κατοικήσωμεν εις εκείνο το παλάτι, και να τρεφώμεθα από τους καρπούς και τα χόρτα του νησιού, έως που η τύχη ήθελε μας προμηθεύσει κανένα τρόπον ελευθερίας.

Αλλ' ευθύς που εξημέρωσεν, είδαμεν τον άγριον Κύκλωπα τυφλόν, με άλλους δύο ομοίους του, που τον εκρατούσαν φέροντές τον προς το περιγιάλι, συντροφιασμένους από ένα πλήθος παρομοίων κυκλώπων αρσενικών και θηλυκών, καθώς εδιακρίνοντο από το σχήμα και από τα σημεία, οι οποίοι όλοι έτρεχον με μεγάλην ορμήν, άλλοι έμπροσθεν και άλλοι όπισθεν.

Ημείς ευθύς που τους είδαμεν, εν τω άμα εμβήκαμεν εις τας καλαμωτές μας και με τα κουπιά εξεμακρύνναμεν από το περιγιάλι. Εκείνοι άρπαξαν μεγαλώτατες πέτρες και έρριχναν εναντίον μας με τόσην δύναμιν και ορμήν, που έφθαναν η πέτρες έως ημάς, και εκαταβύθισαν όλες τες άλλες καλαμωτές, έξω από την ιδικήν μας και όσοι ήσαν επάνω εις εκείνας επνίγησαν. Εγώ και οι δύο συντρόφοι μου, που είμεθα εις μίαν καλαμωτήν ξεμακρύναντες μέσα εις την θάλασσαν, ελευθερώθημεν από τους πετροβολισμούς των κυκλώπων, εγίναμεν όμως το παίγνιον των κυμάτων της θαλάσσης όλην εκείνην την ημέραν, και την ερχομένην νύκτα επαλεύσαμεν με τα κύματα και με τους ανέμους· την δε αυγήν προς το ξημέρωμα μας κατήνησε το κύμα εις ένα νησί, και ελευθερώθημεν από τον θάνατον. Εις εκείνο το νησί εύρωμεν χόρτα, καρπούς και οπωρικά διάφορα, με τα οποία επαρηγορήσαμεν την κοιλίαν μας από την πείναν, και την ακόλουθον νύκτα απεκοιμήθημεν σιμά εις το περιγιάλι.

Αλλ' εξυπνήσαμεν από το φοβερόν σύρισμα ενός μεγάλου όφεως ο οποίος ευρέθη τόσον πλησίον μας που εκατάπιεν ένα από τους συντρόφους μου σύσσωμον, με όλες τες φωνές και εναντιότητες που έκαμνεν ο δυστυχής. Εγώ και ο άλλος σύντροφός μου ευθύς εβάλθημεν εις φυγήν με μεγάλον φόβον και τρόμον, λέγοντες μεταξύ μας· αλλοίμονον εις ημάς, εκθές είχαμεν μεγάλην χαράν που ελευθερώθημεν από τα άγρια θηρία, τους κύκλωπας και από τα κύματα της θαλάσσης και επέσαμεν τέλος πάντων εδώ εις μεγαλύτερον κίνδυνον.

Την αυγήν ξεμακρύναντες από το περιγιάλι εύρωμεν ένα μεγαλότατον και υψηλότατον δένδρον, εις το οποίον επάνω

εκρίναμεν εύλογον να ξενυκτίσωμεν την ερχομένην νύκτα προς φύλαξιν της ζωής μας. Λοιπόν προς το βράδυ, αφού εφάγαμεν αρκετά οπωρικά διά την πείναν, ανέβημεν εις το δένδρον υψηλά και μετ' ολίγην ώραν της νυκτός ιδού και ακούομεν το σύρισμα του όφεως υποκάτω εις εκείνο το δένδρον.

Και άρχισε να κολνά και ανεβαίνη εις το δένδρον και φθάνοντας τον σύντροφόν μου που ήτον παρακάτω, τον εκατάπιε και ανεχώρησεν. Εγώ έμεινα εις το δένδρον έως την αυγήν και τότε κατέβην ημιθανής από τον φόβον μου και στοχαζόμενος την δυστυχίαν των συντρόφων μου, εις την οποίαν εκινδύνευε και η ιδική μου ζωή, ήλθον εις απελπισίαν διά να ρίψω τον εαυτόν μου εις την θάλασσαν, να ενταφιασθώ καλύτερον εις τα κύματα, παρά εις τα θηριώδη εντόσθια του όφεως.

Αλλ' επειδή και η ζωή είναι γλυκεία, και ο άνθρωπος πάντοτε στοχάζεται κάθε τρόπον διά να την φυλάξη, εγώ εκείνην την ημέραν εσύναξα πάρα πολλά παλιούρια και άλλα αγκαθερά ξύλα και τα έκαμα διάφορα δεμάτια και τα έδεσα ολόγυρα εις το δένδρον από κάθε μέρος ανάμεσα εις τα κλωνάρια του· όταν ενύκτωσεν, εμβήκα μέσα εις εκείνο το παλιουρωτόν και αγκαθωτόν κλουβί από μίαν τρύπαν, που άφησα επιταυτού, την οποίαν έπειτα έφραξα με ένα δεμάτι παρόμοιον αγκαθωτόν· αυτό το κλουβί το εκατασκεύασα τόσοσν επιτήδειον και πυκνόν με τα αγκάθια από κάθε μέρος, που εγώ εις την μέσην με επιτήδειον τρόπον αναπαυόμεουν, ώστε ήμουν ωσάν ένας σκανιζόχοιρος πάντοθεν περικυκλωμένος με τα κεντριά και ήτον σχεδόν αδύνατον να το τρυπήση ένα κοντάρι.

Προς τας δύο ώρας της νυκτός ήκουσα το σύριγμα του φοβερού εκείνου όφεως και με όλον που ήμουν τόσοσν καλά περιτειχισμένος εφοβήθην αρκετά. Επλησίασεν ο όφης εκεί, και εκόλλησεν εις το δένδρον εκεί που αγροικούσε την οσμήν επάσχισεν από κάθε μέρος να χωθή μέσα εις τα αγκάθια, αλλά ματαιίως εκοπίασεν όλην την νύκτα φυλάγοντάς με ωσάν η γάτα, που φυλάγει να πιάση τον ποντικόν· τέλος πάντων όταν εξημέρωσεν ανεχώρησεν από εκεί επειδή τα φίδια και εις εκείνο τον νησί, την ημέραν κρύπτονται εις σπήλαια διά τον φόβον που έχουν από κάποια μεγάλα όρνεα, τα οποία είνε εχθροί των θανάσιμοι και τα κυνηγούσι διά να τα φάγουν.

Το λοιπόν όταν ανέτειλεν ο ήλιος εβγήκα από το κλουβίον μου, όμως πολλά αδύνατος και ασθενημένος από το φαρμακερόν φύσημα του όφεως που με θυμόν εφυσούσεν ολόγυρα· αλλ' όταν έφαγα κάποια χόρτα αντιφάρμακα και έπια νερόν κρύον και δροσερόν, εθεραπεύθηκα εν τω άμα και εκίνησα προς τον αιγιαλόν και φθάνοντας εκεί βλέπω ξέμακρα ένα καράβι· τότε άρχισα να φωνάζω, εξαπλώνοντας εις τον αέρα ένα άσπρο μανδύλι που είχα διά σαρίκι και όταν με ήκουσαν και με είδαν οι ναύται, ο караβοκύρης ευθύς έστειλε το καϊκι έξω, και με επήρε μέσα εις το καράβι.

Τότε ο караβοκύρης μαζί με τους πραγματευτάς με ηρώτησαν τα αίτια διά τα οποία ευρισκόμουν εις εκείνο το ξερονήσι. Εγώ τους εδιηγήθην και όσα μου εσυνέβησαν εις το νησί των πυγμαίων αγριανθρώπων και όσα με τους κύκλωπας και τέλος πάντων όσα με τον θηριώδη όφιν. Τότε όλοι του καραβιού με εβεβαίωσαν ότι έλαβον άκραν χαράν διά την ελευθερίαν μου· ευθύς μου έδωσαν και έφαγα αρκετά· έπειτα ο караβοκύρης με ένδυσε με μίαν φορεσιάν ρούχα, βλέποντας τα δικά μου όλα ξεσχισμένα και μετά δύο ημερών αρμένισμα αράξαμεν εις ένα νησί, ονομαζόμενον Σενταχί, εκεί που βγαίνει το ξύλον Σαντάλιον, τόσον χρήσιμον εις την ιατρικήν. Η καθέδρα εκείνου του βασιλείου είνε ένα περίφημον εμπόριον εις κάθε είδος πραγματείας. Τότε οι πραγματευταί του καραβιού άρχισαν να ξεφορτώνουν τας πραγματείας των διά να τας πουλήσουν.

Εγώ συνομιλώντας με τον караβοκύρην, και διηγούμενος εις αυτόν το δεύτερόν μου ταξείδιον, όταν έφθασα εις εκείνο το μέρος της διηγήσεως, που εγώ αποκοιμήθηκα εις το νησί και το καράβιον εμίσηυσε, και όταν εξύπνησα, ευρέθην μοναχός, και βλέπω και ευθύς ο караβοκύρης με αγκάλιασε καταφιλώντάς με, και λέγοντάς μου· αδελφέ Σεβάχ είμαι ο караβοκύρης, που τότε εξ απροσεξίας σε ελησημονήσαμεν εις το νησί. Ήξευρε ότι ύστερα από τέσσαρες ώρες εκαταλάβαμεν πως λείπεις, αλλ' ο καιρός μας εμπόδισε διά να γυρίσωμεν να σε σηκώσωμεν, και ελυπήθημεν όλοι καθ' υπερβολήν και σε ενομιζαμεν διά αποθαμμένον· ιδού και οι πραγματείες σου, που ακόμη τες φυλάττω, και είχα σκοπόν εις ταύτην την πολιτείαν να τας πουλήσω, και να στείλω τα μετρητά εις τους συγγενείς κληρονόμους σου.

Τότε όλοι του караβιού ήλθον και με εφίλησαν, συγκαίροντές με ομοίως και εγώ τους ευχαρίστησα· και εκείνην την ημέραν εκάμαμεν ένα κοινόν συμπόσιον με θυσίας, διά την ανέλπιστόν μου εύρεσιν και αναγνώρισιν. Έλαβα έπειτα τας πραγματείας μου, τας επούλησα εις καλήν τιμήν και πάλιν εψώνησα άλλας εκείθεν. Και μισεύοντες από εκεί αράξαμεν και εις άλλα διάφορα νησιά, πωλούντες και αγοράζοντες με μεγάλον κέρδος.

Τέλος πάντων εφθάσαμεν εις Βαλσύραν, έπειτα εις Βαβυλώνα και εκέρδισα τόσα, που δεν ήξευρα τον αριθμόν τους· από τα οποία εμοίρασα πολλά εις ελεημοσύνας, και ανεπαύθηκα συγκαίρομενος με τους φίλους μου. Με τούτον τον τρόπον ο Σεβάχ Θαλασσινός ετελείωσε την διήγησιν του τρίτου αυτού ταξιδιού· έπειτα επρόσταξε τον θησαυροφύλακά του να μετρήση άλλα εκατόν φλωριά του βασιτάζου, και τον εκάλεσεν εις το συμπόσιον μαζί με τους άλλους διά αύριον, διά να τους διηγηθή την ιστορίαν και του τετάρτου του ταξιδιού.

Την ερχομένην ημέραν ετοίμασε το συνηθισμένον συμπόσιον και ήλθον όλοι οι καλεσμένοι και, αφού εξεφάντωσαν εις συμφωνίας και εναρμόνιον λάλημα μουσικών οργάνων, άρχισεν ο πλούσιος Σεβάχ την διήγησιν με τον ακόλουθον τρόπον.

Διήγημα του Δ' ταξιδιού του Σεβάχ Θαλασσινού.

Οι ξεφάντωσης και τρυφές που έκαμα μετά το τρίτον μου ταξείδιον, δεν είχαν την δύναμιν να με εμποδίσουν από του να ταξιδεύσω πάλιν· μάλιστα το ταξιδεύειν έγινεν έξις τόσον που δεν εδυνόμουν να ησυχάσω, εάν δεν εταξείδευα, και το περισσότερο ότι τα πολλαπλάσια πλούτη που εκέρδισα εις τα περασμένα μου ταξείδια, με όλον που υπέφερα τόσους κυνδύνους, με έκαμαν τολμηρόν και εις άλλα.

Όθεν μη ησυχάζοντας απεφάσισα να ταξιδεύσω και τέταρτον· και αφού ετοίμασα όλα τα χρειαζόμενα του ταξιδιού, και επρομηθεύθηκα τα κατάλληλα εμπορεύματα διά τα μέρη της Ευδαιμονος Αραβίας και Περσίας, εμίσευσα με ένα πλοίον με συντροφιά πολλών πραγματευτών διά εκείνα τα μέρη, και έχοντας επιτήδειον αέρα εις είκοσι ημέρας εφθάσαμεν εις κάποια νησιά αρμόδια διά τας πραγματείας που εφέρομεν, και τας οποίας επουλήσαμεν μέρος, και μέρος αλλάξαμεν με άλλας του τόπου

πραγματείας, με σκοπόν να τας φέρωμεν εις άλλα νησιά, και ετοιμαζόμεσθε διά να μισεύσωμεν οι εναντίοι μας όμως καιροί μας εμπόδιζον.

Εις εκείνο το αναμεταξύ, έγινεν εις εκείνην την βασιλεύουσαν πόλιν επανάστασις διά να αλλάξουν τον βασιλέα, όντας αρχηγός της επαναστάσεως ο ίδιος ο υιός του βασιλέως, ζητώντας να εξώση τον πατέρα του διά να λάβη αυτός τα σκήπτρα της βασιλείας, καθώς και εσουνέβη εις όλον το ύστερον με την δυναστικήν παραίτησιν του πατρός του.

Τούτος ο νέος βασιλεύς άρχισε να κακοποιή τους πραγματευτάς και μάλιστα τους ξένους· ημείς δε βλέποντες τοιαύτην ακαταστασίαν και ευρόντες ευκαιρίαν διά νυκτός εβγήκαμεν από τον λιμένα χωρίς εμπόδιον, και αρμενίζοντας εις το πέλαγος μας έφθασεν ένας ενάντιος ισχυρός άνεμος που μας επαραστράτισεν από την ευθείαν μας οδοιπορίαν και χάνοντες τα μέτρα της ναυτικής δεν ηξεύραμεν πού ο άνεμος μας υπάγει.

Τέλος πάντων μετά δύο ημέρας προς το μεσονύκτιον μη δυνάμενον πλέον το καράβι να υποφέρη την φουρτούναν της θαλάσσης, ένα αιφνήδιον κύμα το εκτύπησεν εις κάποιους βράχους εις ρηκά νερά και το εσύντριψε τόσον, που εκάθησαν όλες αι πραγματείες και επνίγησαν πολλοί από τους ναύτας και πραγματευτάς.

Εγώ κατά τύχην αγαθήν μαζί με μερικούς πραγματευτάς και διαφόρους ναύτας, κρατούμενος από ένα κατάρτι, εκαταντήσαμεν να μας ρίξη το κύμα την ερχομένην ημέραν προς την αυγήν εις ένα νησί, που έτυχεν εκεί έως πενήντα μίλια ξέμακρα από το ναυάγιον του караβιού.

Εκείνην την ημέραν όντες βρεμμένοι, και ταλαιπωρημένοι από την κακοπάθειαν της θαλάσσης, εμείναμεν εις τα περιγιάλια τρεφόμενοι από καρπούς και χόρτα, που εύρομεν εκεί αρκετά· το νησί μας εφαινετο να είνε κατοικημένον από πολλά σημεία που είδαμεν· όθεν ξενυχτήσαντες εκείνην την νύκτα εις το περιγιάλι, την ερχομένην ημέραν επροχωρέσαμεν προς τα εσωτερικά μέρη του νησιού, ευρόντες πλήθος φοινίκων, ήτοι κουρμάδες και κουκουνάρια, ετρώγαμεν, περιπατώντες ένθεν κακείθεν εις κρύα νερά και πρασινάδες.

Αλλ' όταν ανέβημεν εις ένα λόφον, είδαμεν ξέμακρα ωσάν κάποιας κατοικίας ή καλύβας, και διευθύναμεν την οδοιπορίαν μας προς εκείνας· και πλησιάζοντες εκεί, ιδού βλέπομεν και ήσαν πλήθος Αράπηδες μαύροι και γυμνοί, οι οποίοι ήλθον και μας περιεκύκλωσαν, και λαμβάνοντές μας εις την εξουσίαν τους μας έφερον εις τας κατοικίας των εμένα και πέντε συντρόφους μου· μας έμπασαν εις τας κατοικίας των, αι οποίαι ήσαν κάποιαι καλύβαι σκεπασμέναι με τα φύλλα των φοινίκων· τους άλλους συντρόφους μας τους επήραν άλλοι εις άλλας καλύβας, που δεν τους είδομεν πλέον τι τέλος έλαβον.

Όσον δι' εμένα και τους πέντε συντρόφους μου, όταν μας έφερον μέσα, ήλθον οι γυναίκες και τα παιδιά εκείνων, και μας περιεκύκλωσαν όλοι γυμνοί και μας ωμιλούσαν με μίαν διάλεκτον, που ημείς δεν εκαταλάβαμεν παντελώς· μας έβαλαν και εκαθίσαμεν, έπειτα μας έφερον κάποια χόρτα, κάμνοντές μας νεύμα διά να φάγωμεν.

Οι σύντροφοι μου, χωρίς να στοχασθούν ότι εκείνοι που μας έδιδαν τα χόρτα και μας επαρακινούσαν να φάγωμεν δεν έτρωγαν, χωρίς καμμίαν εξέτασιν άρχισαν και έτρωγαν· εγώ δε προβλέποντας κάποιον συμβεβηκός, δεν ηθέλησα να φάγω· και μετ' ολίγον είδα εμπράκτως το αποτέλεσμα των χόρτων, ήγουν οι σύντροφοί μου, αφού έφαγαν εκείνα τα χόρτα εμέθυσαν τοιαύτης λογής που έχασαν τας αισθήσεις των, επαραλαλούσαν, έγιναν τελείως έξω φρενών.

Έπειτα μας έδωσαν ρύζι μαγειρευμένον και αρτυμένον με καρύδι της Ινδίας, τα οποία έχουν επιτηδειότητα να παχύνουν εκείνους που τρώγουν συχνάκις με ένα πάχος υπερβολικόν από το οποίον μαγείρευμα έφαγα και εγώ ολίγον αλλ' οι σύντροφοι μου, που είχαν χάσει τα αισθητήριά τους, έτρωγαν ως ζώα αχόρταγα, και εις ολίγας ημέρας επάχυναν υπέρμετρα. Τότε βλέπω τους Αράπηδες, οι οποίοι ήσαν ανθρωποφάγοι, να σφάζουν τον παχύτερον κάθε τόσας ημέρας, και να τον τρώγουν.

Εγώ που φυσικά ήμουν αχαμνός εις την κράσιν, ισχνός, και ξηραγγιανός, τότε μάλιστα που είδα τον αξιολάκρυτον θάνατον των συντρόφων μου, τόσον εφθειρόμουν, που αντί να παχύνω, αχάμνυνα περισσότερον, στοχαζόμενος τον κίνδυνον της ζωής μου· τότε εκατάλαβα και την πανουργίαν των ανθρωποφάγων εκείνων με

τα χόρτα που έδωσαν των συντρόφων μου και έφαγον, διότι σηκώνοντάς τους την αίσθησιν και την γνώσιν του θανάτου, που έμελλον να λάβουν, επάχυναν, καθώς και εσυνέβη.

Αλλ' εις εμέ όλον το εναντίον, τόσον που η ισχνότητά μου έγινε αιτία της ελευθερίας μου· επειδή και βλέποντές με οι ανθρωποφάγοι εκείνοι πολύ αχαμνόν και ξηραγγιανόν και σχεδόν ημιθανή, με άφησαν και περιπατούσα ελεύθερα, εις τον καιρόν που όλους τους άλλους συντρόφους μου τους είχαν θυσιάσει.

Μίαν ημέραν από τας πολλές, περιπατώντας εξεμάκρυνα από τας καλύβας εκείνων, και ένας γέρον από εκείνους, βλέποντάς με εκεί με εφώναξε και με εφοβέρισε διά να γυρίσω. Εγώ προσποιούμενος ότι θα γυρίσω, εκρύφθην εις ένα δάσος, και αποκεί φεύγοντας από δάσος εις δάσος επεριπάτησα δέκα ημέρας χωρίς να ιδώ άνθρωπον, τρεφόμενος εις τα δάση από τους καρπούς των φοινίκων.

Τέλος πάντων την ενδεκάτην ημέραν έφθασα εις ένα περιγιάλι και εκεί αιφνηδώς βλέπω ανθρώπους άσπρους ομοίους, μου που εσύναζον πιπέρι, από το οποίον ευρίσκετο πολύ εις εκείνα τα περιγιάλια, και χωρίς να φοβηθώ, ούτε να αμφιβάλλω, έλαβα θάρρος και επλησίασα εις εκείνους, οι οποίοι βλέποντές με ήλθον εις συναπάντησίν μου, και με εκαιρέτησαν Αραβικά εις την γλώσσαν μου, και με ερώτησαν πώς ευρέθηκα εκεί· εγώ ακούοντας την γλώσσαν μου εκάρην, και τους εδιηγήθην το ναυάγιόν μου, τον αξιοθρήνητον θάνατον των συντρόφων μου από τους ανθρωποφάγους και τον τρόπον με τον οποίον ηλευθερώθην.

Ακούοντας λοιπόν εκείνοι τα συμβάντα, και βλέποντές με εις τοιαύτην ταλαιπωρίαν, έλαβον σπλάγχνα οικτιρμών εις εμένα· με επεριποιήθησαν, μου έδωκαν και έφαγα αρκετά, με ένδυσαν που ήμουν σχεδόν γυμνός, και όταν ετελείωσαν το φόρτωμα του караβιού, με επήραν εις την συντροφιάν τους, και φθάνοντες εις το νησί που ήτον η πατρίδα αυτών, με επαράστησαν εις τον βασιλέα των· ο οποίος όντας βασιλέας μεγαλοπρεπής, ευγενικός, φιλόδωρος και ευεργετικός, αφού ήκουσε το ναυάγιον μου, και τα επακολουθήσαντά μοι δυστυχή συμβεβηκότα, με επαρηγόρησε, με επεριποήθην και επρόσταξε τους υπηρέτας του να μου δώσωσιν όλα μου τα χρειαζόμενα εις ανάπαυσιν και ζωοτροφίαν μου.

Οι βασιλικοί υπηρέται κατά την προσταγήν που έλαβον χωρίς αργοπορίαν με ένδυσαν με τα πλέον τιμημένα φορέματα, μου

ετοιμάσαν μίαν εὐμορφον κατοικίαν και μου εδιώρισαν τα χρειάζομενα διά την καθημερινήν μου ζωοτροφίαν. Εγώ τότε λαμβάνοντας τόσας περιποιήσεις, χάριτας και ευεργεσίας, ενομιζόμεουν ο πλέον ευτυχισμένος άνθρωπος· και βλέποντάς με οι άρχοντες του παλατίου, και οι άλλοι της πόλεως να συκνάζω εις την συναναστροφήν του βασιλέως, και εις το παλάτι όλοι σχεδόν εφιλιώνοντο μαζί μου, και με ετιμούσαν ως ένα άρχοντα του παλατίου τόσον, που εγώ εκεί επολιτευόμεουν ως ένας πολίτης και εντόπιος, και όχι πλέον ως ξένος, όντας ευχαριστημένος εις όλα.

Εστοχάσθην ένα πράγμα εις εκείνο το νησί, το οποίον μου εφαινετο παράξενον· ότι όλοι οι άρχοντες και ο ίδιος ο βασιλεύς εκαβαλίκευον τα άλογα χωρίς καλινάρια, χωρίς σέλλαν, και χωρίς σκάλες· όθεν έχοντες παρρησίαν σιμά εις τον βασιλέα, μίαν ημέραν έλαβα το θάρρος διά να τον ερωτήσω, λέγοντάς του· διατί η βασιλεία σου δεν μεταχειρίζεσαι καν τέτοια μέσα πολλά αρμόδια και επιτήδεια εις την καβάλλαν, και εις στολισμόν των αλόγων; μου απεκρίθη ότι αυτά τα εργαλεία της καβάλλας που μου λέγεις, ούτε τα είδα, ούτε τα ηξεύρω ποία είνε, αλλ' ούτε κανείς εις το βασίλειόν μου μεταχειρίζεται, και αγαπούσα, αν ήτον τρόπος, διά να τα ιδώ.

Εγώ εν τω άμα επήγα εις τους τεχνίτας, και κατασκευάζοντας το σχήμα της σέλλας και του καλινού με κερι, επαραστάθην και τους έδειξα τον τρόπον διά να μου κατασκευάσουν όλα τα χρειάζομενα της καβάλλας, κατά τον τρόπον που τα μεταχειρίζονται εδώ εις την Βαβυλώνα· και αφού τα ετελείωσα όλα, εσέλλωσα και εστολίσα ένα άλογον από εκείνα του βασιλέως και το επaráστησα εις τον βασιλέα· ο οποίος βλέποντας το άλογον έτσι στολισμένον, το εκαβαλλίκευσε διά να δοκιμάση τον τρόπον και την ευκολίαν, και του άρεσε καθ' υπερβολήν· και έλαβε τόσην ευχαρίστησιν εις το τοιούτον εφεύρεμά μου, που εδιώρισε τεχνίτας να καταγίνωνται εις κατασκευήν τούτων, διά να μάθουν αρκετά την τέχνην και προς εμένα διά να δείξη την ευχάριστόν του γνώμην, με εφιλοδώρησε με πολύτιμα δώρα.

Ο βασιλεύς διά μεγαλυτέραν αμοιβήν διά να με υποχρεώση να μείνω παντοτεινά εις την πολιτείαν του, με επαρακίνησε να υπανδρευθώ, μάλιστα προβάλλοντάς μου μίαν πλουσίαν ωραιοτάτην κόρην, θυγατέρα ενός άρχοντος του παλατίου του, τάζοντάς μου αυτός την χάριν του, την προστασίαν του, και την επίσκεψίν του παντοτινά· έκλινα εις το ζήτημα του βασιλέως, και

υπανδρεύθην με αυτήν την κόρην, από την οποίαν ευχαριστούμουν πάρα πολύ διά την άκραν αγάπην, που ανάμεσά μας επολιτεύετο· όμως ο σκοπός μου ήτον διά να γυρίσω εις την πατρίδα μου, και με όλες τες ανάπαυσεσ που είχα, δεν ησύχαζα.

Εις εκείνο το αναμεταξύ απέθανεν η σύζυγος ενός άκρου φίλου μου· εγώ επήγα διά να τον συλλυπηθώ, και ευχόμουν εις αυτόν μακροχρόνιον ζωήν, και τον επαρακινούσα να μη λυπηθή, λέγοντάς του ότι θέλει υπανδρευθή με άλλην νεωτέραν και ωραιότεραν και ούτω θέλει αλησμονήση την πρώτην· αυτός αναστενάζοντάς μου λέγει, αλλοίμονον εις εμέ η ζωή μου εις δύο ώρες τελειώνει, και χάνω το φως τούτου του επάνω κόσμου, επειδη και μέλλω να ενταφιασθώ μαζί με την γυναίκα· τέτοιοι είνε οι νόμοι του βασιλείου, και πρέπει να τους φυλάζωμεν απαρασάλευτα, δηλαδή αποθνήσκοντας πρώτον η γυναίκα, ο άνδρας συνταφιάζεται μαζί της ζωντανός ή εξ εναντίας αποθνήσκοντας ο άνδρας πρώτον η γυναίκα συνταφιάζεται μαζί του· κανείς δεν δύναται να αποφύγη αυτόν τον νόμον.

Εις το αναμεταξύ που αυτός μου εδιηγείτο εκείνον τον σκληρόν και απάνθρωπον νόμον, ιδού και ήλθον οι φίλοι, οι συγγενείς και γείτονες διά να συντροφεύσουν το λείψανον και να παρασταθούν εις τον ενταφιασμόν του ανδρογύνου· εστόλισαν την γυναίκα με τα πλέον λαμπρά και χρυσά της φορέματα, με δακτυλίδια και σκουλαρίκια πολυτίμων λίθων και με άλλους στολισμούς από μαργαριτάρια, ομοίως και ο άνδρας εστολίσθη με λαμπρά φορέματα και πολύτιμα δακτυλίδια από πειράδια· έπειτα όλοι ομού οι συγγενείς, φίλοι και γείτονες τους· εσυντρόφευσαν, όντας και εγώ παρών, έως εις τον τάφον.

Και φθάνοντες εκεί έξω από την πολιτείαν επάνω εις ένα λόφον, ο οποίος ήτον μακρύς έως δύο μίλια και έφθανεν έως το παραθαλάσσιον, τότε εσήκωσαν μίαν μεγάλην πέτραν, που εσφάλιζε την θύραν, ή να ειπώ το στόμα του τάφου και εκατέβασαν πρώτον το λείψανον της γυναικός εις το ξυλοκρέββατον μέσα εις εκείνο το βαθύτατον πηγάδι που εσυνέχετο με ένα πλατύτατον υπόγειον, έπειτα ο άνδρας αποχαιρετήσας όλους τους παρεστώτας, θρηνώντας και οδυρόμενος μετά πικρών δακρύων, εμβήκε, μόνος εις το ξυλοκρέββατον εις το οποίον έβαλον και ένα αγγείον με νερόν με επτά μικρά ψωμιά, διά να παρηγορήση την πείναν και δίψαν του εις τας ολίγας ημέρας, που έμελλε να ζήση εις εκείνο το

υπόγειον· και ύστερα τον κατέβασαν και αυτόν εις τον τάφον, ή να ειπώ καλύτερα τον εκρέμασαν με το ξυλοκρέββατον έως που έφθασε κάτω και μετά ταύτα εσφάλισαν το στόμα του πηγαδιού εκείνου με ένα μεγαλώτατον λίθον, και ανεχώρησε καθένας εις το σπήτι του.

Εγώ όταν είδα τέτοιαν σκληράν και απάνθρωπον συνήθειαν έπεσα εις άκραν λύπην απαρηγόρητος, στοχαζόμενος να μη μου συμβή το ίδιο, εάν η γυναίκα μου αποθάνη πρότερον απ' εμέ και όντας μίαν ημέραν εις την συναναστροφήν του βασιλέως, δεν ηδυνήθην να υποφέρω διά να μην του προβάλλω, λέγοντας θαυμάζω, ω βασιλεύ και μένω εκστατικός εις την σκληράν συνήθειαν, που φυλάττεται εις το βασίλειόν σου, να ενταφιάζουν τους ζωντανούς ομού με τους νεκρούς· εγώ επεριπάτησα και είδα πολλά βασίλεια και διάφορα ήθη και νόμους, αλλ' εις κανένα μέρος ούτε ήκουσα, ούτε είδα ένα παρόμοιον έργον.

Μου απεκρίθη ο βασιλεύς· ο νόμος είναι αρχαίος και κοινός εδώ και πρέπει να τον φυλάζωμεν· ομοίως και εγώ θέλω ενταφιασθή μαζί με την βασίλισσαν, εάν αυτή αποθάνη πρότερον. Τότε εγώ του είπον· οι ξένοι, κραταιότατε βασιλεύ, έχουν χρέος να φυλάξουν αυτόν τον νόμον; βέβαια, μου απεκρίθη, χαμογελώντας διά την αιτίαν της ερωτήσεώς μου· όταν είνε υπανδρευμένοι εδώ, έχουν χρέος να υπόκεινται εις τους αυτούς νόμους χωρίς εξαίρεσιν κανενός.

Η απόκρισις του βασιλέως μου επροξένησε μεγάλην θλίψιν και ευρισκόμενοι εις μεγάλον φόβον και εις κάθε ολίγην ασθένειαν ή μικράν ενόκλησιν της γυναικός μου, έτρεμα από τον φόβον μου. Τέλος πάντων μετ' ολίγον καιρόν εξαίφνης μου εσυνέβη εκείνο που εφοβόμουν· αιφνηδίως αρρώστησεν η γυναίκα μου και μετ' ολίγας ημέρας απέθανε. Στοχασθήτε, φίλοι, την θλίψιν και λύπην εις τοιαύτην περίστασιν να ενταφιασθώ ζωντανός, εάν δεν μου εφαινετο πλέον αξιοθρήνητον από το να γίνω τροφή και θυσία των ανθρωποφάγων θηρίων και κυκλώπων.

Ο βασιλεύς με όλους τους άρχοντας της συγκλήτου ηθέλησε διά να με τιμήση να με συνοδεύσουν και να παρασταθούν εις τον ενταφιασμόν μας· αφού εστόλισαν το λείψανον της γυναικός μου με όλα τα χρυσά και λαμπρά της φορέματα και τα πολύτιμα δακτυλίδια, σκουλαρίκια, από πετράδια και άλλα πολλά στολίδια

τα πλέον εξαιρετα μαργαριτάρια της Ινδίας, το έβαλαν εις το ξυλοκρέββατον και σηκώνοντάς το εκίνησαν προς τον τάφον, ακολουθώντας το εγώ συντροφιασμένος από τον βασιλέα και όλην την σύγκλητον του παλατίου και άλλους φίλους.

Και όταν εφθάσαμε εις τον τάφον, εγώ σχεδόν ημιθανής από την λύπην μου και δακρυρροώντας, επρόσπεσα εις τους πόδας από βασιλέως λέγοντας· στοχασθήτε, κραταιότατε βασιλεύ εγώ είμαι ένας ξένος και δεν έχω χρέος να υπόκειμαι εις τέτοιον νόμον· λάβε έλεος δι' εμέ, διότι έχω και άλλην γυναίκα εις την πατρίδα μου και παιδιά, διά να μη μείνουν ορφανά και έρημα.

Όλες οι παρεκάλεσές μου εστάθησαν ανωφελείς και μάταιες· μάλιστα τότε με κάθε σπουδήν εκατέβασαν το λείψανον της γυναίκός μου εις τον τάφον· έπειτα αποχαιρετήσαντές με εκατέβασαν και εμένα εις ένα ξυλοκρέββατον ανοικτό με ένα αγγείον νερόν, και με επτά ψωμιά και μετά ταύτα εσφάλισαν το στόμα του πηγαδιού εκείνου με την μεγαλώτατην πέτραν, με όλους τους θρήνους, κλαυθμούς και οδυρμούς που έκαμνα μεγαλοφώνως.

Καθώς όμως με εκατέβαζαν κάτω από το ολίγον φως, που έμβαιεν από το στόμα του πηγαδιού εκείνου, εθεωρούσα μέσα εκείνο το υπόγειον κοιμητήριον, και είδα ότι ήτο πολύ ευρύχωρον· το δε βάθος του ήτον έως είκοσιν οργιές. Ευθύς που έφθασα εις τον πάτον, εβγήκα από το ξυλοκρέββατον, και το έσυρα εις ένα μέρος, που δεν ήταν νεκρά σώματα· και έπεσα κατά γης θρηνώντας απαρηγόρητα και μεμφόμενος την τύχην μου, που πάντοτε με κατεδίωκε, και κατηγορώντας τον εαυτόν μου διά την αγνωσίαν και φιλαργυρίαν μου, που με τόσους κινδύνους δεν εσωφρονίσθηκα να ησυχάσω εις την πατρίδα μου· και έλεγον οδυρόμενος· ήτον πολύ καλύτερον να ενταφιαζόμουν εις τα κύματα, που τοςάκις εκινδύνευσα, παρά να ενταφιασθώ ζωντανός εις ένα τόπον τόσον φοβερόν και σκοτεινόν και δυσώδη διά τα νεκρά πτώματα· αλλά με όλα ταύτα το πάθος ήτον ανίατον.

Αλλ' έκαμε χρεια τέλος πάντων ν' αφιερωθώ εις την πρόνοιαν του Θεού, που διορίζει τον θάνατον και την ζωήν των ανθρώπων· τέτοιοι ήσαν οι θρήνοι, οι κλαυθμοί και οι έσχατοί μου οδυρμοί, και αντι να επιθυμήσω τον θάνατον, και να τον επικαλεσθώ εις βοήθειάν

μου, αισθανόμουν ακόμη αγάπην της ζωής· διότι τόσον είνε γλυκεία αυτή.

Ὡστε που μετέπειτα ἔλαβα ἓνα ἀπὸ τα ψωμιά μου, και ἔφαγα και ἔπια και νερόν, και μετὰ ταῦτα ἔζησα μερικές ημέρες· και ὅταν τα ἔσωσα, εστοχαζόμεν οἱ τότε ἐξ ἀνάγκης ἔπρεπε να ἀποθάνω, και δεν ἐκαρτερούσα ἄλλο, παρά τον θάνατον· ὅταν ἀκούω και ἀνοίγουν το στόμιον του κοιμητηρίου, και ἐκατέβασαν ἓνα νεκρόν· ἔπειτα ἐκατέβασαν και την γυναίκα του ζωντανήν. Ἐγὼ τον καιρόν που την ἐκατέβαζον, ἐπλησίασα εἰς ἐκεῖνο το μέρος, που ἀπόθεσαν το ξυλοκρέββατον, και ἐν τῷ ἅμα που ἐκλείσαν την τρύπαν, ἄρπαξα τα ψωμιά και το νερόν της γυναίκος, και της ἔδωκα ἓνα ράπισμα· αὐτὴ ἀπὸ τον φόβον της ἀπέθανεν εὐθύς, ὡς τόσον ἐγὼ ἔζησα και ἄλλας μερικές ημέρας.

Και ἐπειδὴ εἰς την πολιτείαν ἐκυρίευσεν ἓνα εἶδος λοιμικῆς νόσου ἀπέθνησκον πολλοί· ὅθεν σχεδόν καθ' ἡμέραν ἐκατέβαζον ἓνα νεκρόν με ἓνα ομοῦ ζωντανόν, μετὰ ἐπτὰ ψωμιά και το νερόν του· ἐγὼ με τον ἴδιον τρόπο τους τα ἄρπαξα, ἔπειτα με ἓνα ξύλον τους ἔδίδα μίαν ἢ δύο ξυλιές εἰς το κεφάλι, και ἐκεῖνοι ἀπὸ τον φόβον τους ἀπέθνησκον ἐν τῷ ἅμα. Και οὕτως ἀπεφάσισα να ζήσω εἰς ἐκεῖνο το υπόγειον με τα φαγητά των καθημερινῶν νεκρῶν, που ἔθαπτον ἐκεῖ ζωντανούς, και ἐγὼ τους ετελείωνα.

Ὅταν αἰφνηδίως ἤκουσα κάτι τι να συρίζη ἐκεῖ μέσα. Τότε ἔτρεξα πρὸς ἐκεῖνο το μέρος που ἤκουον το σύρισμα, και καθὼς ἐγὼ ἐπλησίαζα ἔτσι ἐκείνη ἡ φωνὴ ἐμάκρανε· και ἀκολουθώντας εἰς τούτον τον τόπον το σύρισμα, εἶδα ὀλίγον τι φῶς ὡσάν ἓνα ἄστρον· ὡς τόσον το ζῶον που ἐσύριζεν ἐπήγαινε ἐμπρὸς και ἐγὼ ἀκολουθούσα εἰς το σκότος, ἀλλὰ βλέποντας πάντοτε το ὀλίγον ἐκεῖνο φῶς, ἔως που τέλος πάντων εἶδα μίαν τρύπαν ἀρκετὴν του σπηλαιου, και ἐβγαίνοντας ἔξω εὐρέθην εἰς το παραθαλάσσιον ἀνάμεσα σε κάποιους βράχους.

Στοχασθῆτε, φίλοι, την υπερβολικὴν χαρὰν που ἔλαβον, να ἰδῶ πάλιν το φῶς του ἡλίου, και τον κόσμον, και μου ἐφαίνετο το πρᾶγμα, ὡσάν φαντασία και ἐνύπνιον· ἀλλ' ἡ πράξις με ἐβεβαίωσεν ὅτι ἦτον ἀλήθεια. Τότε εστοχάσθην ὅτι το ζῶον που ἐσύριζε θέλει ἦτον κανένα θαλάσσιον ἐρπετόν, που ἐμπαινε ἀπὸ ἐκείνην την υπόγειον τρύπαν, και ἐτρέφετο ἀπὸ τα νεκρά σώματα ἐκεῖ μέσα·

έπειτα εστοχάσθηκα τους βράχους εκείνους και ήτον ένα βουνόν δύσβατον, και εξαπλώνετο από το περιγιάλι έως εις την πολιτείαν.

Αφού ανεπαύθηκα ολίγον με κάθε αγαλλίασιν ανάμεσα εις τους βράχους, εγύρισα πάλιν πίσω εις το υπόγειον, όμως με τέτοιον τρόπον· έδεσα ένα σχοινίον μακρú έξω από μίαν πέτραν, το οποίον σχοινίον το είχα μαζί μου από εκείνα που εκατέβαζαν τους νεκρούς εις το υπόγειον, και το είχα δεμένον από το κρεββάτι μου ή ξυλοκρέββατον, όταν ήκουσα το σύρισμα, με σκοπόν ότι εάν χάσω την στράταν εις το σκοτάδι εκείνο, να ημπορώ να γυρίσω πάλιν εις το κρεββάτι μου, εκεί που είχα το φαγητόν μου. Ως τόσον έχοντας το σχοινίον οδηγόν, εγύρισα πίσω μέσα, και επήρα τα ψωμιά και το νερόν, και πάλιν με οδηγόν το σχοινίον εβγήκα έξω, και έφαγα, έπια, και εκοιμήθηκα ανάμεσα εις τους βράχους αναπαυμένος.

Την αυγήν πάλιν εμβήκα μέσα, και εσύναξα όσα εδυνήθην δακτυλίδια, σκουλαρίκια, και μαργαριτάρια από τους νεκρούς, ομοίως και παρά πολλά φορέματα και τα έβγαλα έξω, τα οποία ήταν ένας πολύτιμος θησαυρός· και πάλιν την δευτέραν εμβαινοντας εις το υπόγειον εύρον μίαν βασιλικήν κορώναν χρυσήν με πολύτιμα και εξαιρετα πετράδια, ομοίως και άλλα φορέματα χρυσά και καινούρια, τα οποία τα εδίπλωσα, και τα έδεσα όλα μαζί ωσάν να ήταν διά πραγματείαν.

Και μετά τρεις ημέρας ιδού βλέπω ξέμακρα ένα καράβι να αρμενίζη· εφώναξα μεγαλοφώνως, απλώνωντας εις τον αέρα ένα άσπρον μανδύλι, καθώς με ήκουσαν, εκατάλαβαν ότι ζητώ βοήθειαν, και έστειλεν ο караβοκύρης το καϊκι προς εμένα· και όταν ήλθον πλησίον, με ηρώτησαν πώς ευρισκόμουν εκεί, και εγώ τους είπα, ότι εναυάγησα εις εκείνο το μέρος, και κατά τύχην αγαθήν εφυλάχθην υγιής. Αυτοί χωρίς να εξετάσουν άλλο με έφερον εις το καράβι, ομοίως και εκεί τους εδιηγήθηκα τα αυτά· επρόσφερα διά δώρον εις τον караβοκύρην ένα εύμορφον δακτυλίδι, όμως με ευχαρίστησε χωρίς να το λάβη και μου έδειξαν μεγάλην αγάπην και περιποίησιν όλοι του караβιού.

Και μετά ολίγας ημέρας με καιρόν αρμόδιον, αράξαμεν εις διάφορα νησιά, εις τα οποία επούλησα όλα εκείνα τα χρυσά φορέματα, ομοίως και πολλά πετράδια και μαργαριτάρια, και άλλα τα άλλαξα με άλλας πραγματείας, εις βαθμόν που όταν μετά τρεις μήνας εφθάσαμεν εις Βαβυλώνα, εγώ είχα κερδίσει ένα μεγάλον

θησαυρόν. Τότε αφιέρωσα πολλά εις τους ναούς διά τάγματα που είχα· εμοίρασα και πολλὰς ελεημοσύνας εις πτωχούς· τα δε λοιπά τα εκαιρόμουν με τους συγγενείς και φίλους.

Εις τέτοιον τρόπον λοιπόν ετελείωσε την ιστορίαν του τετάρτου ταξιδιού του ο Σεβάχ Θαλάσσιος· έπειτα εφιλοδώρησε τον βασιτάζον κατά την συνήθειαν, και τον εκάλεσε διά την αύριον μαζί με τους άλλους φίλους εις το συμπόσιον, διά να ακούσουν και την διήγησιν του πέμπτου ταξιδιού.

Την ερχομένην ημέραν, όταν εσυνάχθησαν όλοι οι καλεσμένοι εις το συνηθισμένον συμπόσιον, αφού εξεφάντωνσαν ως και πρότερον, άρχισεν ο Σεβάχ την ιστορίαν του πέμπτου ταξιδιού, με τον ακόλουθον τρόπον.

Ιστορία του Ε' ταξιδιού του Σεβάχ Θαλασσινού.

Αι τρυφαί και ξεφαντώσεις εις ολίγον καιρόν εξάλειψαν από την μνήμην μου όλα τα περασμένα συμβάντα και κινδύνους· όθεν επεθύμησα πάλιν νέα ταξείδια διά την αχόρταγον επιθυμίαν του πλούτου. Απεφάσισα λοιπόν να ταξιδεύσω· όθεν ετοίμασα τας χρειαζόμενας πραγματείας, ομοίως και τα αναγκαία της οδοιπορίας, και του ταξιδιού αλλά διά να μην είμαι υποκείμενος εις караβοκύρην, αγόρασα με τα έξοδά μου ένα πλοίον καινούργιον, και πολλά επιτήδειον διά ταξείδια, και έλαβα με τον μισθόν караβοκύρην και ναύτας αρκετούς· και εφόρτωσα τας πραγματείας μου εγώ τε και άλλοι πραγματευταί, οι οποίοι μου επλήρωναν τον ναύλον, και μετά ταύτα αρμενίσαμεν.

Και μετά είκοσι ημερών αρμενισμα εφθάσαμεν εις ένα νησί, εις το οποίον αράξαμεν διά να αναπαυθώμεν ολίγον, και να φροντίσωμεν διά νερόν και ξύλα τα χρειαζόμενα· και προβαίνοντες εις τα εσωτερικά μέρη του νησιού, το ηύραμεν ακατοίκητον είδομεν όμως μακρόθεν ένα αυγόν του ορνέου ονομαζόμενου Ροκ, εις το μέγεθος παρόμοιον με εκείνο που σας εδιηγήθην εις το δεύτερόν μου ταξείδιον και πλησιάσαντες εκεί βλέπομεν να έχη μέσα ένα μικρόν πουλί του Ροκ, που άρχιζε να φαίνεται ολίγον η μύτη του.

Οι πραγματευταί που ήταν μαζί μου, χωρίς να χάσουν καιρό αλλ' ούτε να με ερωτήσουν, εισάκισαν το αυγόν με τα τσεκούρια και έβγαλαν το πουλί ζωντανόν· έπειτα το έσφαξαν και μαγειρεύοντες

το, το έφαγον και προ τού να τελειώσουν το τοιούτον γεύμα, εφάνησαν μακρόθεν ωσάν δύο σύννεφα μεγάλα, που επέτοντο εις τον αέρα.

Ο караβοκύρης ηξεύροντας εμπράκτως το φαινόμενον ότι ήσαν το αρσενικόν και το θηλυκόν όρνεον, ήγουν οι γονείς του φονευθέντος Ροκ, που ήρχοντο διά να θρέψουν ή να αποκλωσσήσουν το νεοπούλι τους, μας επαρακίνησεν ευθύς να έμβωμεν εις το πλοίον και να μισεύσωμεν ογρήγορα, διά να αποφύγωμεν τον κίνδυνον, που αυτός επρόβλεπεν. Ημείς εν τω άμα ηκολουθήσαμεν την συμβουλήν του караβοκύρη και εκάμαμεν πανιά, αρμενίζοντες εις το πέλαγος.

Εις τούτο το αναμεταξύ, επλησίασαν εκείνα τα δύο όρνεα Ροκ, με μεγάλην και φοβεράν κραυγήν εις τον αέρα· αλλ' επολλαπλασίασαν τες φωνές, όταν είδαν το μεν αυγόν εις κομμάτια τσακισμένον, το δε πουλί τους χαμένον και σκοτωμένον, και, με σκοπόν διά να εκδικηθώσιν, εγύρισαν όθεν ήρχοντο και εις ολίγην ώραν έγειναν άφαντα εις μερικόν διάστημα καιρού. Αλλ' όταν ημείς ανοίγοντες όλα τα πανιά, εμέλλαμεν να ξεμακρύνωμεν εκείθεν, ιδού βλέπομεν και γυρίζουν τα δύο όρνεα κρατώντας εις τα νύχιά τους από μίαν μεγαλωτάτην πέτραν, ασυγκρίτως μεγαλυτέραν από το καράβι μας και επλησίαζον προς ημάς.

Και ὅταν τὸ ἓνα ἐφθασεν εἰς τὸν αἶρα κατ' εὐθείαν ἐπάνω εἰς τὸ καράβι ἀφησε κάτω ἐκεῖνο τὸ μέγα βουνὸν τῆς πέτρας, τὰ ἴσια ἐπάνω εἰς τὸ καράβι. Ἀλλ' ὁ караβοκύρης, που εἶδε τὸν κίνδυνον, με ἐπιδεξιότητα τοῦ τιμονιοῦ ἐπαραμέρισε τὸ καράβι οὐγγήγορα, ἔπεσεν ἡ πέτρα εἰς τὴν θάλασσαν ἐκεῖ πλησίον καὶ ἀπὸ τὸ μέγεθος καὶ τὴν βιαιάν ὀρμὴν ἀνοίξε τὴν θάλασσαν καὶ ἐγένεν ἓνα χάος, που σχεδὸν ἐφάνη τὸ βάθος τῆς θαλάσσης. Ἀλλὰ τὸ ἄλλο ὄρνεον Ροκ ἦλθε τὸσον ἴσια καὶ κατ' εὐθείαν ἐπάνω εἰς τὸ καράβι, που ρίχνοντας τὴν μεγάλην πέτραν, ἔπεσε ἐπάνω καὶ ἐκαταβύθισε τὸ καράβι, συντριβοντάς το εἰς χίλια κομμάτια, εἰς βαθμὸν που ἐκαταβυθίσθησαν ὅλοι οἱ σύντροφοι, πραγματευταῖ καὶ ναῦται.

Εγὼ ἀγαθὴ τύχη με ὅλον που ἐβυθίσθη εἰς τὸ βάθος, ὅταν ἡ θάλασσα με ἀνέρριψεν, ἐπιάσθη ἀπὸ ἓνα ξύλον, που κατὰ τύχην

εύρον από τα συντρίμματα του караβιού, και βαστώντας καλά το ξύλον, πότε με τα χέρια, και πότε με τα ποδάρια βοηθούμενος ωσάν με κουπιά, ομοίως και το κύμα όντας σφοδρόν από τον άνεμον, κατήντησα τέλος πάντων εις τα περιγιάλια ενός νησιού προς τα τέλη της ημέρας, και εκεί το κύμα με έρριξεν έξω με το ξύλον σχεδόν ημιθανή από την κακοπάθειαν της θαλάσσης.

Αφού έτσι εγλύτωσα εις το νησί έπεσα επάνω εις την άμμον, ωσάν νεκρός ακίνητος και επέρασα όλην την νύκτα εις το περιγιάλι, μέρος κοιμώμενος και μέρος στοχαζόμενος τας νέας μου δυστυχίας που έμελλον να υποφέρω, μην ηξεύροντας ακόμη τι τέλος έχω να λάβω όντας έρημος, γυμνός και εστερημένος από όλα, εις βαθμόν που εστοχαζόμουν εναντίον εις την ζωήν μου, ήγουν να γένω φονεύς του εαυτού μου, διά να ελευθερωθώ από τας τσαύτας δυστυχίας, που συνεχώς με εκαταδίωκον.

Αλλ' όταν εξημέρωσε και εφάνη το λαμπρόν και ζωογονητικόν φως του ηλίου, μου ανακαίνισε τας ελπίδας και μου εμετάβαλε την γνώμην. Τότε θεωρώντας εκείνο το νησί, με όλον που ήτον ακατοίκητον, εφαινετο όμως ένα τερπνότατον περιβόλιον, στολισμένον με πολυποίκιλα δένδρα καρποφόρα, άλλα ανθισμένα, άλλα με τους καρπούς ακόμη πράσινους και άλλα πάλιν φορτωμένα με καρπούς ωρίμους και ωραιοτάτους, και από κάθε μέρος έτρεχον νερά αναβρυστικά και νόστιμα· η θεωρία αυτή του νησιού με παρηγόρησε τρόπον τινά, επειδή ήλπιζον με την τροφήν των οπωρικών και χόρτων να μακρύνω την ζωήν μου, έως που η αγαθή τύχη να οικονομήση κανένα τρόπον σωτηρίας.

Ως τόσον διατρίβοντας εις εκείνο το φυσικόν περιβόλι, ετρεφόμουν από τους καρπούς των δένδρων. Σιμά εις τους άλλους καρπούς ήτον πλήθος σταφύλια γλυκύτατα, από τα οποία στραγγίζοντάς τα εγέμισα ένα κολοκύθι μούστον· από το τοιούτον είδος των κολοκυθιών ευρίσκοντο πολλά εις κάθε μέρος και χλωρά και ξηρά από διαφόρους χρόνους· ένα από τα ξηρά λαμβάνοντας το επάστρεψα, το εκαθάρισα, και έπειτα το εγέμισα από μούστον και το άφησα εις ένα μέρος έως που να καθαρίση, και βράζοντας να νοστιμίση.

Την ερχομένην ημέραν διατρίβοντας ένθεν κακείθεν εις το νησί άφοβα, βλέπω εις την άκραν από ένα ποταμάκι ένα γεροντάκι· επλησίασα προς αυτό, του ωμίλησα και το εκαιρέτησα, αλλά δεν με

απεκρίθη, παρά μόνον με την κλίσιν της κεφαλής, και ενόμισα, ότι είχε ναυαγήση ωσάν και εγώ. Έπειτα με κάποια νεύματα, με έκαμε να καταλάβω ότι ήθελε να το απεράσω από εκείνο το ποταμάκι, διά να υπάγη εις το άλλο μέρος να συνάξη καρπούς να φάγη. Εγώ θέλοντας να ενεργήσω ένα έργον ευεργετικόν, έλαβον το γεροντάκι εις τους ώμους μου, που ήτον καθήμενον σιμά εις το ποταμάκι, διά να το περάσω εις το άλλο μέρος· αλλ' εν τω άμα εκείνο το πονηρόν ανθρωπόμορφον ζών με τα ποδάρια του τα έμπροσθεν εκολλήθη εις τον λαιμόν μου τόσον σφιγκτά, που σχεδόν ήθελε να με πνίξη και έπεσα κατά γης λιποθυμημένος· εκείνο με όλον τούτο έστεκε κολλημένον εις τον λαιμόν μου.

Έπειτα αφού συνήλθον ολίγον από τον φόβον μου, και από την λειποθυμίαν διά το νέον συμβεβηκός, με το να μη με έσφιγγε τόσον με τα ποδάρια του, τα οποία παρωμοιάζον ωσάν της Φώκιας, και αφού εκείνο το αχρείον γεροντάκι εκατάλαβε πως εγώ ανέλαβα τα

αισθητήριά μου, με εκτύπησε με το ένα του ποδάρι εις τα πλευρά, και με το άλλο εις το στήθος διά να σηκωθώ· και τότε σηκωθείς με εκείνον κολλημένον εις τες πλάτες, μου έκαμε νεύμα να περάσω το ποταμάκι· και περνώντας εκείθεν, εστοχάσθην να το φέρω σιμά εις τους καρπούς των δένδρων, μήπως αφού ήθελε χορτάσει τρώγοντας, ήθελε με αφήσει.

Εψεύσθην όμως της ελπίδος, επειδή και το πονηρόν εκείνο ζών όλην εκείνην την ημέραν με εκρατούσεν υποκάτω του· και το βράδυ όταν εκόρτασε τρώγοντας οπωρικά, πάλιν κολλημένον από τον λαιμόν μου με έκαμε να πλαγιάσω κατά γης να αναπαυθώ, ηθέλησα να δοκιμάσω να του ξεκολλήσω τα ποδάρια από τον λαιμόν μου, όμως δεν εστάθη τρόπος, επειδή και όταν αγροικούσεν ολίγον να του πιάσω τα ποδάρια, τα έσφιγγε τόσο εις τον λαιμόν μου, που εκινδύνευε να με πνίξη. Όθεν φοβούμενος το χειρότερον, έπρεπε να έχω υπομονήν και ούτω το εβαστούσα εις τες πλάτες μου ημέραν και νύκτα· την τρίτην όμως ημέραν όντας εις άκραν λύπην και περιπατώντας εις το δάσος με το ζών εις τους ώμους, έφθασα κατά τύχην εκεί, που είχα αφήσει την κολοκύθαν με τον μούστον, και λαμβάνοντάς την, έπια αρκετόν, και ωσάν που είχε γίνει οίνος καλός, νόστιμος και άκρατος, εύφρανε την καρδιά μου, με εχαροποίησε, και μου εκίνησε τόσο τα πνεύματα, που ελησμόνησα την δυστυχίαν, εις την οποίαν ευρισκόμουν.

Τότε άρχισα να τραγουδώ και να χορεύω, και να βαστώ το ζών εκείνο με ολιγώτερον κόπον. Εκείνο το πονηρόν γεροντίδιον βλέποντάς με εις τοιαύτην μεταβολήν, εκατάλαβεν ότι το πιτόν εκείνο έκαμεν αυτό το αποτέλεσμα εις εμένα και μου έκαμε νεύμα διά να του δώσω να πίνη· και όταν το εγεύθη, του εφάνη τόσον γλυκύ και νόστιμον εκείνο το κρασί, που το έπιεν όλον, το οποίον ήτον αρκετόν διά να το μεθύση, καθώς και εσυνέβη.

Μετ' ολίγην ώραν λοιπόν, όταν ο καπνός του κρασιού του ανέβη εις την κεφαλήν, ήρχισε να τραγουδή κατά την συνήθειάν του, και να κινή τα ποδάρια του εις τους ώμους μου, ωσάν να ήθελε να χορεύση. Τα κινήματα που έκαμνε και το κρασί που έβραζε μέσα εις το στομάχι του γεμάτων από διάφορα οπωρικά, του αναποδογύρισαν τα φαγητά εις το στομάχι, και του εκίνησαν ένα ξερατόν, που εκινδύνευε να ξεράση και τα εντόσθιά του, και τότε τα ποδάριά του αφέθησαν ωσάν νεκρά· και βλέποντας ότι δεν με

σφίγγει πλέον, το έρριψα εις την γην και σηκώνοντας μίαν πέτραν εσύντριψα την κάραν του θηριώδους και κακοτρόπου γέροντος.

Έλαβον άκραν χαράν και αγαλλίασιν, όταν ελευθερώθην από εκείνο το πονηρόν ζών· έμεινα τότε τρόπον τινά παρηγορημένος επειδή και εις εκείνας τας ημέρας που το ζών εκείνο με έφερεν ένθεν κακείθεν ωσάν το άλογον, δεν είδα καμμιάς λογής ζών άγριον εκεί, αλλά μόνον πουλιά που εκελαδούσαν, λαγούς διαφόρων ειδών και άλλα μικρά ζώα αβλαβή, τα οποία δεν μου επροξενούσαν κανένα φόβον. Και αφού επέρασαν μερικές ημέρες, που εδιέτριβα εις εκείνο το νησί μόνος τρεφόμενος από τους καρπούς και τα χόρτα, ως μόνος οικοκύρης και εξουσιαστής του τόπου, εστοχάσθηκα και ήσαν πλήθος δένδρα που καρποφορούσαν τα γαρούφαλα, τα οποία έχουν μεγάλην τιμήν εις άλλους τόπους.

Όθεν απεφάσισα να συνάξω γαρούφαλα με τοιούτον σκοπόν, ότι εάν η τύχη με βοηθήση με κανένα μέσον να έβγω από εκεί, με τα γαρούφαλα αυτά ήθελα κερδίσει μεγάλους θησαυρούς από το πλήθος που ήτον· λοιπόν εις ολίγον καιρόν εσύναξα μίαν μεγάλην ποσότητα και τα απόθεσα εις ένα μέρος αρμόδιον. Και μίαν ημέραν διατρίβοντας εις το περιγιάλι προς τα δυτικά μέρη του νησιού εύρον διάφορα μαργαριτάρια, μεγαλώτατα και λευκότατα, από τα οποία εσύναξα αρκετά τα πλέον ωραιότερα, και μεγαλύτερα, εις βαθμόν που εθησαύρισα ένα πολύτιμον θησαυρόν αλλά στοχαζόμενος ότι εκεί μου ήτον άχρηστος, είχα εις περισσοτέραν τιμήν τους καρπούς των δένδρων και τα χόρτα, παρά εκείνον.

Και όταν επέρασαν δύο ή τρεις μήνες, και άνθρωπον δεν είδα, ούτε πλοίον ταξειδεύον κανένα, απελπίσθην και άρχισα να περιτριγυρίσω το νησί πάντοθεν και έφθασα εις ένα δάσος, όπου ήσαν πλήθος μοσχοκαρυδιές και είχαν τα κλωνάρια και τους καρπούς εις την κορυφήν υψηλότατα, τα δε κάτω του δένδρου ήτον τόσον αγλισθηρόν και υψηλόν, που σχεδόν ήτον αδύνατον να ανέβη ο άνθρωπος· εις εκείνο το δάσος ήτον πολλοί πίθηκοι, ήγουν μαϊμούδες, οι οποίες ως με είδον, ανέβησαν επάνω εις τα κλωνάρια των μοσχοκαρυδιών.

Εγώ τότε λαμβάνοντας όρεξιν να δοκιμάσω την γεύσιν και την ποιότητα των μοσχοκαρυδιών, άρχισα να ρίχνω πέτρες υψηλά εις τα κλωνάρια, με σκοπόν διά να γκρεμίσω μοσχοκαρυδα· αλλ' οι πίθηκοι που ήσαν υψηλά εις τα κλωνάρια, όταν είδαν να τους

λιθοβολώ, εσύναζαν όσα καρύδια είχε το δένδρον, και τα έρριχναν κάτω· και όσον εγώ έρριχνα πέτρες επάνω, τόσον εκείνοι έρριχναν τα καρύδια κάτω.

Όστε που τούτο το έργον μου εκρησίμευε και διά παιγνίδιον περιδιαβάσεως· εσύναξα όμως και πλήθος μοσχοκάρυδα, διά την επιθυμίαν που είχα της πραγματείας και του πλούτου, από τα οποία εγέμισα πάρα πολλές σφυρίδες, ήγουν ζεμπίλια, τα οποία είχα κατασκευάσει μόνος μου από βούρλα και παπύριον, που εκεί ήτον πλήθος· κατ' ολίγον έφερα και τα μοσχοκάρυδα εκεί που είχα τα γαρούφαλα και μαργαριτάρια, συναγμένα εις αρμόδιον τόπον.

Μίαν ημέραν μετά ταύτα βλέπω μακρόθεν να αρμενίζη ένα καράβι· τότε άρχισα να φωνάζω, και να εξαπλώνω ένα λευκόν μανδύλι εις τον αέρα, κάμνοντας σημείον πως είχα ανάγκην βοηθείας. Και όταν με είδον έστειλαν το καϊκι έξω, διά περιέργειαν να ιδούν δηλαδή τι θέλω, ή τις είμαι· και φθάνοντας το καϊκι εκεί πλησίον, τους ωμίλησα και τους εζήτησα διά έλεος να με σηκώσουν από εκεί, διότι εκινδύνευα να θανατωθώ.

Εκείνοι με ερώτησαν την αιτίαν, διά την οποίαν ευρέθην εκεί και τις ήμουν το γένος και την θρησκείαν· εγώ τους εδιηγήθην καταλεπτώς τα όσα μου εσυνέβησαν τόσον εις το ναυάγιον από τα όρνεα εκείνα Ροκ, όσον και διά το κακογερόντιον εκείνο, που έμελλε να με πνίξη, εάν δεν ευρίσκετο κατά τύχην αγαθήν το κρασί της κολοκύθας.

Ακούοντες οι ναύται εκείνοι την διήγησιν τοιούτων συμβάντων έμειναν εκστατικοί· εθαύμασαν μάλιστα διά τον τρόπον που ελευθερώθην από το γερόντιον εκείνο, λέγοντές μου, ότι εκείνο ήτον ένα ανθρωπόμορφον θαλάσσιον θηρίον, το οποίον είχεν εξουσιάσει αυτό το νησί και έπνιγεν όλους, που ήθελαν πλησιάσει με διαφόρους τρόπους, και εσύ είσαι ο μόνος ελευθερωτής του νησιού και εκδικητής των τόσων αθώων, που εκείνο το θηρίον εθανάτωσε, και διά τούτο το νησί ήτον έρημον και ακατοίκητον.

Έπειτα μετά πάσης χαράς με έλαβαν εις το καϊκι, ομού και όλον το πράγμα που είχα συναγμένο εκεί, τα γαρούφαλα δηλαδή, τα μοσχοκάρυδα και τα μαργαριτάρια και, όταν εφθάσαμε εις το καράβι, με εδέχθησαν όλοι του καραβιού, οι τε πραγματευταί και ο караβοκύρης με φιλικήν αγάπην, δείχνοντές με κάθε λογής περιποίησιν και φιλίαν. Εγώ τους εδιηγήθην και δεύτερον την

ιστορίαν των συμβάντων εκείνου του ταξιδιού μου. Ομοίως και εκείνοι εθαύμαζον πώς εφυλάχθην υγιής, ευθύς μου έδωσαν και έφαγα και έπια αρκετά· μου εκάρισεν ο караβοκύρης και τα αναγκαία φορέματα, και εγώ διά ανταμοιβήν του εκάρισα μερικά πολύτιμα μαργαριτάρια και μίαν σπυρίδα γεμάτην μοσχοκάρυδα, τα οποία τα εδέχθη με μεγάλην χαράν και με ευχαρίστησε κατά πολλά, δείχνοντάς τον εαυτόν μου υπόχρεον παντοτεινά.

Έχοντες δε επιτήδειον τον αέρα εμισεύσαμεν εκείθεν και μετά ολίγων ημερών αρμένισμα, εφθάσαμεν εις κάποια νησιά, και αράξαντες εκεί επούλησα το περισσότερο μέρος από τας πραγματείας που είχαν με μετρητά εις καλήν τιμήν και άλλα τα έκαμα αλλαγήν με άλλας πραγματείας χρησίμους διά την Βαβυλώνα. Και μετά δύο μήνας εμίσευσα με άλλο πλεούμενον εκείθεν διά τα μέρη της Βαβυλώνος· και έφθασα με καλόν κατευόδιον εις την πατρίδα μου με τόσα πλούτη, που ανεπλήρωσαν όλην την ζημίαν, που μου είχε συμβή εις εκείνο το ταξίδιον, και το περίσσευμα ήτον ασυγκρίτως πολλαπλάσιον· τότε έδωσα διά ελεημοσύνην το δέκατον μέρος από όλην μου την περιουσίαν, και εζητούσα να αναπαυθώ από τους κόπους μου με κάθε λογής ξεφάντωσιν και τρυφήν.

Τελειώνοντάς με τούτον τον τρόπον του πέμπτου ταξιδιού την διήγησιν ο Σεβάχ Θαλάσσιος, επρόσταξε να δώσουν άλλα εκατόν φλωριά χρυσά του βασιτάζου, ο οποίος ανεχώρησεν ομού με τους άλλους φίλους. Την ερχομένην ημέραν οι αυτοί καλεσμένοι εσυνάχθησαν εις το διωρισμένον συμπόσιον του Σεβάχ και αφού εξεφάντωσαν παρόμοια με τας προηγουμένας ημέρας τούς εδιηγήθη και την ιστορίαν του έκτου ταξιδιού του με τον ακόλουθον τρόπον.

Ιστορία, του έκτου ταξιδιού του Σεβάχ Θαλασσινού

Βέβαια εγώ νομίζω, ω αγαπημένοι φίλοι, να θαυμάζετε με άκραν έκπληξιν, πώς αφού υπέμεινα τόσους κινδύνους, και υπέφερα τόσας κακοπαθείας, απεφάσισα να ταξιδεύσω πάλιν και έκτην φοράν διά να δοκιμάσω την τύχην και να συναπαντήσω άλλας νέας δυστυχίας, και εγώ μάλιστα θαυμάζω περισσότερο όταν στοχάζωμαι τόσους κινδύνους και τόσα φοβερά συμβάντα και μετά ταύτα όλα, πάλιν απόφασις ταξιδιών· βέβαια εξ ανάγκης έπρεπε να

ήτο ο αστέρας, ήγουν ο πλανήτης των γενεθλίων που μου επροξενούσε τόσην επιθυμίαν ταξιδιών, τον οποίον δεν εδυνόμουν να αποφύγω· αλλ' ας είνε ό,τι και αν ήτον το ελκυστικόν αίτιον, αφού επέρασεν ένας χρόνος άρχισα να ετοιμασθώ διά νέον πάλιν ταξίδιον· παραβλέποντας τας παρακλήσεις των συγγενών και των φίλων, οι οποίοι παντοίω τρόπω αγωνίζοντο να με εμποδίσουν.

Αφού λοιπόν προετοίμασα όλα τα αναγκαία διά το νέον πάλιν ταξίδι, εμίσευσα διά ξηράς και περνώντας πολλές πόλεις και επαρχίας της Περσίας, έφθασα εις τα παραθαλάσσια της Ινδίας, εις μίαν πολιτείαν, που είνε το περίφημον εμπόριον εκείνου του βασιλείου. Εκεί συμφωνήσας με ένα караβοκύρη, ο οποίος έμελλε να ταξιδεύση εις μακρυνά μέρη, εμβήκα εις πλοίον πολλά επιτήδειον· μετ' ολίγας ημέρας κάμνοντας πανιά εμισεύσαμεν διά το προμελητημένον μακρυνόν ταξίδιον, το οποίον τη αληθεία εστάθη τόσον μακρυνόν και κινδυνώδες, διά τες κακοκαιρίες και φουρτούνες της θαλάσσης, ώστε που ο караβοκύρης και ναύκληρος έχασαν την σράταν, και επλανώμασθε ένθεν κακείθεν εις την θάλασσαν και, όταν τέλος πάντων εγνώρισαν την τοποθεσίαν που ευρισκόμεθα από την θέσιν και κίνησιν των αστέρων, αντί παρηγορίας και χαράς επολλαπλασιάσθη η λύπη μας και ο κίνδυνος.

Επειδή και το καράβι κατήνησεν εις ένα ρεύμα τόσον ορμητικόν, που ήτον αδύνατον να γυρίση οπίσω· το οποίον ρεύμα το έφερε με μεγάλην ορμήν, τόσον που εις ολίγον διάστημα καιρού το καράβι κτυπώντας εις τους βράχους ενός βουνού εσυντρίβη. Ελάβαμεν όμως την καλήν τύχην να φυλαχθώμεν υγιείς, ελευθερώσαμεν ομοίως και όλα τα αναγκαία φαγητά, που είχαμεν, και το πλέον εκλεκτότερον και ελαφρότερον από τας πραγματείας μας· αλλά τι το όφελος; πάντα μάταια· διότι αφού ηθέλαμεν σώση τας τροφάς μας, εξ ανάγκης έπρεπε να αποθάνωμεν. Τότε λέγει μας ο караβοκύρης· ας ετοιμάσωμεν τους τάφους μας, ότι από εδώ δεν είνε πλέον ελπίδα σωτηρίας· όσοι κατήνησαν εδώ δεν ελευθερώθη κανείς·

Και το αίτιον είνε τούτο, επειδή και το παροθαλάσειον εκείνου του βουνού ήτον μακρύτερον και όλον γεμάτον βράχους και διά προσθήκην δυστυχίας το βουνόν που επερικύκλωνεν εκείνο το περιγιάλι ήτον τόσον δύσβατον, που ήτον αδύνατον να ανέβη κανείς εις την κορυφήν, διά να ημπορέση να ιδή καν εις ποίον

τόπον ευρίσκεται· το πλέον εξαιρετόν τούτου του βουνού είνε ότι παρά πολλές πέτρες είνε κρυσταλλένιες, άλλες είνε ρουμπίνια καθαρά και άλλες άλλα πετράδια· εις διάφορα μέρη εις το περιγιάλι αναβλύζει ένα είδος πίσσας·, το οποίον τρέχοντες εις την θάλασσαν το καταπίνουσι τα ψάρια, έπειτα τα ξερνούσιν εις τόσα κεκριμπάρια άσπρα, που είνε γεμάτος σχεδόν ο άμμος εις το περιγιάλι.

Ήτον και άλλο άξιον περιεργείας εκεί, ήγουν αντί να εξέρχεται ο ποταμός από το βουνόν, και να τρέχη εις την θάλασσαν ήτο όλον το εναντίον, από την θάλασσα δηλαδή εκωρίζετο ένας μεγαλώτατος και ορμητικώτατος ποταμός, τρέχοντας προς το περιγιάλι, και εκεί εβυθίζετο μέσα εις ένα σκοτεινόν σπήλαιον, του οποίου το στόμα ήτον υψηλότατον και πλατύτατον όλον το διάστημα του περιγιαλιού ήτον γεμάτον από караβοτσακίσματα και κόκκαλα των εκεί ναυαγησάντων.

Και διά να τελειώσω την περιγραφήν τούτου του τόπου, ο οποίος εφάινετο ένα χάσμα και χάος φοβερόν, χωρίς δένδρον και χωρίς χόρτον, ημείς εμείναμεν αναμεταξύ εις εκείνους τους βράχους προσμένοντες τον θάνατον· ευθύς όμως εμοιράσαμεν εξ ίσου αναμεταξύ μας την ζωοτροφίαν που είχαμεν ώστε έκαστος έζησε περισσότερο ή ολιγώτερον κατά την κράσιν του, και καθώς ετελείωσε την τροφήν του.

Εκείνοι που απέθανον προτήτερον, ενταφιάσθησαν υπό των άλλων· εγώ τέλος πάντων ενταφίασα όλους, και έμεινα μόνος εις το φοβερόν εκείνο χάος· και τούτο δεν είνε θαυμαστόν, επειδή εγώ είχα και περισσοτέρας τροφάς από τους άλλους, με το να απέθανεν ένας σύντροφός μου μετά δύο ημέρας ύστερον από το ναυάγιον, και το μερίδιόν του μου έμεινεν ιδικόν μου, και έχοντας πράξιν εις τοιαύτας δυστυχίας από τους άλλους, εις την αρχήν εφρόντισα να κρύψω μερικάς διά την χρείαν μου, και όσας μου έτυχον εφύλαττον με μεγάλην επιμέλειαν.

Όταν λοιπόν απέμεινα μοναχός εκεί ζωντανός με μερικάς τροφάς, κατά Το παράδειγμα των συντρόφων μου δεν αμφέβαλλον ότι έχω να αφήσω και εγώ τα κόκκαλα εν τη ερήμω· όθεν με εκυρίευσε μία μεγάλη λύπη θανάτου· αλλ' η πρόνοια που προμηθεύει τα πάντα έμπνευσεν εις την καρδιάν μου ένα στοχασμόν να υπάγω έως εκεί που ο ποταμός εκώνευε μέσα εις το σπήλαιον, και φθάνοντάς εκεί

αφού επεριεργάσθην με προσοχήν τον ποταμόν, και τον είδα πλέον σιγανόν μέσα εις το σπήλαιον, εστοχάσθην λέγοντας εις τον εαυτόν μου· ούτος ο ποταμός πρέπει να εβγαίνη εις κανένα άλλο μέρος της γης, μάλιστα αναλογιζόμενος το ύψος εκείνου του βουνού έλεγον, ότι εάν κατ' ευθείαν υπάγη πρέπει να έβγη εις το άλλο μέρος, το όπισθεν.

Αφού λοιπόν έκαμα τοιούτους και παρομοίους στοχασμούς, απεφάσισα να κατασκευάσω ένα κρεβάτι, ήγουν καλαμωτήν από σανίδια (επειδή, και είχα όλα τα χρεαζόμενα) και εμβαινοντας εις τον ποταμόν με αυτήν, αφίνομαι όπου με φέρει το ρεύμα, και ίσως με εβγάλη εις τόπον κατοικημένον, ειδέ μη και καθώ, δεν ζημιώνομαι άλλο, παρά να αλλάζω είδος θανάτου· αλλ' εάν εξ εναντίας έβγω εις άλλον τόπον, όχι μόνον θέλω ελευθερωθή από την δυστυχίαν των συντρόφων μου, αλλ' ίσως θέλω εύρει και νέον άλλον τρόπον να πλουτίσω· τις είδεν αν η τύχη θέλει να με ελευθερώση και απ' εδώ, και να αναπληρώση την ζημίαν του ναυαγίου μου με νέον κέρδος πολλαπλάσιον.

Όθεν μετά τούτους τους ευέλπιδας στοχασμούς, εκατασκεύασα την καλαμωτήν με καλά και γερά σανίδια, τα έδεσα σφικτά με τριχιές του караβιού, και εσύστησα ένα στερεόν πλεούμενον με δύο κουπιά· έπειτα εσύναξα τα πλέον εκλεκτά χρυσά μεταξωτά της Ινδίας, που είχαμε φυλάξει από το ναυάγιον, εγέμισα μερικάς σπυρίδας με ρουμπίνια, σμαράγδια, κεχριμπάρια, και έβαλα αυτά όλα εις την καλαμωτήν επάνω εις το νερό και προσαρμόζοντάς τα πάντα καλά, εμβήκα μέσα, και αφιερωθείς όλως εις το θέλημα της τύχης, άφησα την καλαμωτήν επάνω εις τον ποταμόν και την έσερνε το ρεύμα.

Αλλ' όταν έφθασα υποκάτω εις την καμάραν του σπηλαιίου, εύρον τόσον σκότος, που δεν έβλεπον πλέον πού με φέρει το τρέξιμον του νερού, το οποίον μέσα εις το υπόγειον ήτον σιγανώτερον· έτρεξα λοιπόν επάνω εις το νερόν εις το υπόγειον εκείνο το σκοτεινόν μερικές ημέρες, χωρίς να ιδώ παντελώς ακτίνα φωτός.

Εις ένα μέρος το υπόγειον ήτο τόσον χαμηλόν, που εκινδύνευσα να κτυπήσω την κεφαλήν μου εις την πέτραν, και να πληγωθώ, και μόλις επέρασα με μεγάλην προσοχήν εκείνο το στενόν μέρος, το οποίον με έκαμε προσεκτικώτερον εις το ακόλουθον ταξείδιον εις εκείνην την υπόγειον οδοιπορίαν με όλον που έτρωγα τόσον ολίγον,

όσον δηλαδή το αναγκαίον προς το ζην, έσωσα τέλος πάντων όλα μου τα φαγητά· όθεν εις το εξής μην έχοντας άλλα να παρηγορήσω την πείναν μου, άρχισα να κυριεύομαι από μίαν αδυναμίαν και από ένα γλυκύν ύπνον· πόσον όμως εκοιμήθην, δεν ηξεύρω· αλλ' όταν εξύπνησα έμεινα εκστατικός, βλέποντας μίαν μεγαλωτάτην και ευρύχωρον πεδιάδα, και την καλαμωτήν μου δεμένην εις την άκρην του ποταμού, και εκεί πλησίον πολλούς Αράπηδες που με εθεωρούσαν· εσηκώθην ευθύς ως τους είδον και τους εκαιρέτησα, και αυτοί μου ωμίλησαν, αλλ' εγώ δεν εκατάλαβα την διάλεκτόν τους. Εις ταύτην την στιγμήν έλαβον τόσην χαράν ώστε δεν ήξευρα αν ήμουν έξυπνος, ή εις το ενύπνιον μου έβλεπον εκείνους· αλλ' ως εβεβαιώθην ότι δεν ήτον ενύπνιον, εβόησα μεγαλοφώνως και επρόφερα τούτους τους στίχους Αραβικά. «Επικαλέσου την παντοδύναμον Πρόνοιαν, αυτή έρχεται εις βοήθειάν σου, δεν έχεις χρείαν να πιασθής από άλλο· κλείσον τα μάτια σου, και εις καιρόν που κοιμάσαι, μεταβάλλεται η τύχη σου από δυστυχίαν εις ευτυχίαν».

Ένας από τους περιεσιώτας εκεί Αράπηδες που εκαταλάμβανε την Αραβικήν διάλεκτον, πλησιάσας μου ωμίλησε με τον ακόλουθον τρόπον· μη φοβήσαι, αδελφέ, βλέποντάς μας εδώ, ημείς κατοικούμε τούτην την πεδιάδα, και κατά τύχην ελθόντες διά να ποτίσωμεν τα χωράφια μας με το νερόν του ποταμού, είδομεν τούτο σου το κρεββάτι να φέρεται από το ρεύμα και ευθύς το εσταματήσαμεν εδώ, προσμένοντας διά να εξυπνήσης. Όθεν, σε παρακαλούμεν, ειπέ μας ποίος είσαι; πόθεν έρχεσαι; και πώς ετόλμησες να έμπης εις ένα τοιούτον αδύνατον πλοίον;

Εγώ μόλις δυνάμενος να ομιλήσω από την πείναν, τους είπα· δώσετέ μοι πρώτον να φάγω, και έπειτα θέλω ευχαριστήσῃ την περιέργειάν σας. Ευθύς μου έδωσαν διάφορα φαγητά, και παρηγορήσας την πεινασμένην μου κοιλίαν τους εδιηγήθην λεπτομερώς την ιστορίαν των συμβάντων μου εις εκείνο το ταξίδι, και την τολμηράν και κινδυνώδη απόφασιν να έμβω εις τον ποταμόν με το μέσον εκείνης της καλαμωτής· έμειναν όλοι εκστατικοί όταν ήκουσαν ένα τέτοιον παράδοξον συμβάν λέγοντές μου· παρόμοια συμβεβηκότα δεν ηκούσαμεν πώποτε· όθεν πρέπει να σε οδηγήσωμεν εις τον βασιλέα, διά να του διηγηθής μόνος σου όσα μας εδιηγήθης, ο οποίος είνε πολλά περίεργος να βλέπη και

να ακούη ξένους και άλλα ήθη. Εγώ τους απεκρίθην ότι ήμουν έτοιμος να τους κάμω το θέλημα.

Ευθύς εκείνοι έφεραν ένα άλογο διά εμένα, εις το οποίον εκαβαλλίκευσα, και εις άλλα άλογα εφόρτωσαν το πράγμα που είχα εις την καλαμωτήν μου· και περιπατούντες αρκετόν διάστημα εφθάσαμεν εις την βασιλεύουσαν πόλιν, ονομαζομένην Σηριμβίαν, (διότι έτσι ονομάζεται και το νησί εκείνο). Εκείνοι οι Αράπηδες με επαράστησαν εις τον βασιλέα· εγώ, πλησιάζοντας εις τον θρόνον του, επροσκύνησα κατά την συνήθειαν τρεις φορές φιλώντας την γην.

Ο βασιλεύς με ερώτησε ποίος ήμουν, και από ποίαν πατρίδα, ομιλώντας μου με χαροποιόν πρόσωπον. Του απεκρίθην ότι ήμουν πραγματευτής, ονομαζόμενος Σεβάχ θαλάσσιος, διά το να εδιάρτιψα το περισσότερο μέρος της ζωής μου εις την θάλασσαν, εκ πατρίδος της Βαβυλώνος, εις την οποίαν βασιλεύει ο προστάτης των πιστών Χαρούμ Καλίφης, περίφημος βασιλεύς. Λέγει μου έπειτα και πώς ευρίσκεσαι εδώ εις το βασίλειόν μου; πόθεν ήλθες;· Τότε διηγήθην καταλειπώς την ιστορίαν του ταξιδιού μου, τα συμβάντα μου και το υπόγειόν μου πλεύσιμον διά του ποταμού.

Εθαύμασεν ο βασιλεύς ακούσας τοιαύτα παράδοξα συμβεβηκότα, και επρόσταξεν ότι η ιστορία μου αύτη να γραφή με χρυσούς χαρακτήρας, και να συναριθμηθή εις τα αξιολογώτερα ιστορικά απομνημονεύματα της βασιλείας.

Επρόσταξεν έπειτα να φέρουν έμπροσθεν το πράγμα που έφερον μαζί μου, και, παρασταίνοντάς το, με περιέργειαν εθεωρούσεν ένα προς ένα, μάλιστα τα ρουμπίνια, τα σμαράγδια, και τα κεκριμπάρια, και εθαύμαζε την μεγαλότητα και ωραιότητα αυτών. Εγώ έλαβα το θάρρος να τον παρακαλέσω διά να εκλέξη τα πλέον εκλεκτότερα διά το βασιλικόν του θησαυροφυλάκιον, και ήθελα το έχει εις μεγάλην χάριν. Αυτός μου απεκρίθη· δεν θέλω να σε υστερήσω από τον μικρόν σου θησαυρόν, μάλιστα θέλω διά να τον αυξήσης εδώ εις το βασίλειόν μου.

Έκραξε μετά ταύτα τους υπηρέτας του, και με εσύστησεν εις αυτούς προστάζοντάς τους να έχουν όλην την φροντίδα διά την χρείαν και να μου ετοιμάσουν κατοικίαν, και πάντα τα αναγκαία προς ζωοτροφίαν και ενδύματα, και εκείνοι έβαλαν ευθύς εις πράξιν την προσταγήν του βασιλέως. Εγώ λαμβάνοντας κάθε

ανάπαυσιν και περιποίησιν από τους υπηρέτας, εσύχναζα εις το εξής εις την συναναστροφήν του βασιλέως και των μεγιστάνων του· οι οποίοι συχνάκις με ελάμβανον εις περιδιάβασες, ξεφάντωσες και τρυφές, οδηγούντες με να ιδώ αξιολογώτερα και εξαιρετικώτερα πράγματα, που ευρίσκοντο εις το βασιλικόν παλάτιον, εις το θησαυροφυλάκιον και εις άπασαν την πολιτείαν.

Το νησί εκείνο Σηριμβία είνε εις τοιαύτην τοποθεσίαν, ήγουν εις την ισημερίαν, δηλαδή υποκάτω εις τον ισημερινόν κύκλον της οικουμένης, ώστε που οι ημέρες είναι παντοτεινά ίσες με τας νύκτας, δώδεκα δηλονότι ώρες η ημέρα ωσάν και η νύκτα. Το μάκρος του νησιού είναι μίλια τριακόσια, ομοίως και το πλάτος· η δε περιοχή του είνε έως χίλια διακόσια μίλια. Η πόλις, ήγουν η βασιλική καθέδρα, είνε εις μίαν ωραιοτάτην τοποθεσίαν παραθαλάσσιον, περικυκλωμένη από το ένα μέρος με ευρυχωρότατες πεδιάδες, στολισμένες με πολυποίκιλα περιβόλια, και από τα βόρεια μέρη περιέχεται από ένα υψηλότατον βουνόν, από το οποίον τρέχουν παντοτεινά πλήθος κρύα νερά και ποτίζουν όλην την πόλιν και τα περίχωρα· το ρηθέν βουνόν είνε τόσον υψηλόν, που από την κορυφήν του φαίνονται τα καράβια τριών ημερών δρόμον μακράν, προτού να φθάσουν εις τον λιμένα, ως εγώ το είδα οφθαλμοφανώς, όταν διά περιέργειαν ανέβην εις την κορυφήν του.

Εις αυτό το νησί εβγαίνουν πετράδια από κάθε είδος, ήγουν διαμάντια, καρβούνια, ρουμπίνια, σμαράγδια και άλλα, πλουσιοπάροχα. Εις τα παραθαλάσσιά του ψαρεύουν οι εντόπιοι πλήθος κογχύλας, από τας οποίας βγάζουν τα πλέον ωραιότερα και μεγαλύτερα μαργαριτάρια. Από ταύτα λοιπόν τα πολύτιμα πράγματα είνε υπέρπλουτον το βασιλικόν θησαυροφυλάκιον· ευπορεί περιπλέον εκείνο το νησί από πλήθος πολυποικίλων ζώων διαφόρων ειδών αξιοθεωρήτων·

Μετά τρεις μήνας που ανεπαύθην εις εκείνην την πόλιν απολαμβάνοντας κάθε ξεφάντωσιν και τρυφήν, ενθυμήθην την πατρίδα μου όθεν παρασταθείς εις τον βασιλέα τον επαρεκάλεσα διά να μου δώση άδειαν να επιστρέψω εις την πατρίδα μου· ο οποίος μετά πάσης χαράς μου έδωσε το θέλημα, με υποχρέωσεν όμως να δεχθώ ένα δώρον διά παντοτεινήν ενθύμησιν της βασιλικής μεγαλοδωρίας του.

Και όταν ετοιμάσθην διά το ταξείδιον, επήγα προς τον βασιλέα διά να τον αποχαιρετήσω, και να λάβω το δώρον που μου είχε υποσχεθή. Τότε ο βασιλεύς, σιμά εις την φιλοδορίαν που μου εκάρισε, μου ενεχείρησεν ένα πλουσιώτατον δώρον διά τον βασιλέα της Βαβυλώνος Χαρούμ Καλίφην, προστάτην της πίστεως, συντροφιασμένον με μίαν επιστολήν προς αυτόν, λέγοντάς μου· σε παρακαλώ εκ μέρους μου να προσφέρης αυτό το δώρον εις τον βασιλιά σου Καλίφην, και να τον βεβαιώσης εκ στόματος διά την αγάπην και φιλίαν προς αυτόν.

Εγώ, λαμβάνοντας την επιστολήν και το δώρον, του υπεσχεθήν να ενεργήσω κατά την προσταγήν του και προσκυνώντάς τον ανεχώρησα. Η επιστολή ήτον γραμμένη επάνω εις ένα δέρμα ενός ζώου, πολύτιμον διά το εξαιρετόν του ιδίωμα, με γράμματα χρυσά και γαλάζια εις διάλεκτον ινδικήν, και το νόημα της επιστολής ήτον το επόμενον:

«Ο βασιλεύς της Ινδίας, έμπροσθεν εις τον οποίον προπορεύονται δέκα χιλιάδες Ελέφαντες, ο οποίος κατοικεί εις ένα παλάτιον, του οποίου η σκέπη ακτινοβολεί από την λαμπρότητα εκατόν χιλιάδων ρουμπινιών που το σκεπάζουν· ο οποίος εις το θησαυροφυλάκιόν του έχει είκοσι χιλιάδες κορώνας χρυσάς, στολισμένας με πολύτιμα πετράδια, γράφει, προς τον Χαρούμ Καλίφην, βασιλέα της Βαβυλώνος.

«Αγκαλά και το αποστελλόμενον δώρον προς εσάς δεν είνε αξιόλογον και ανάλογον προς την αξίαν σας, καταδεχθήτε όμως ως αδελφός και φίλος να το δεχθήτε, εις σημείον μάλιστα της φιλίας, που ημείς τρέφομεν εις την καρδίαν μας διά εσάς, της οποίας έσται τούτο εις ένδειξιν από την ευχάριστον ημών γνώμην, το αυτό σημείον της φιλίας σας ζητούμεν επειδή και υπολαμβάνομεν να είμεθα άξιοι τούτου, όντες και ημείς εις τον αυτόν βαθμόν και αξίωμα ως και σεις· και ως εις τόπον αδελφού σας εξορκίζομεν εις την φιλίαν σας. Έρρωσθε»

Το δώρον δε συνίστατο εις τα ακόλουθα· πρώτον ήτον ένα ποτήριον, κατασκευασμένον από ένα ρουμπίνιον ολόκληρον, ήγουν σκαλιστόν, του οποίου το ύψος ήτον έως μία πιθαμή και έτι, προς το πλάτος δε ένα φουρκίον, και χονδρόν έως ένα δάκτυλον· τούτο το ποτήριον ήτον γεμάτον μαργαριτάρια λευκότατα, και

στρογγυλώτατα από τα πλέον μεγαλύτερα που εφάνησαν εις τον κόσμον, επειδή και το καθ' ένα εξύγιαζε δύο δράμια.

Το δεύτερον ήτον ένα δέρμα ενός φειδιού, του οποίου τα λέπια ήσαν χρυσά και μεγάλα, ωσάν μία ντούπια δέκα φλωριών· το οποίον δέρμα είχε τοιαύτη επιτηδειότητα, ότι όποιος επλάγιαζεν επάνω εις αυτό, ελευθερώνετο από κάθε είδος ασθeneίας.

Το τρίτον, ήσαν διάφορα είδη αρωματικά ευωδέστατα και πολύτιμα· και τελευταίον ήτο μία σκλάβια κορασίδα, της οποίας η ωραιότης και τα κάλλη ήσαν ασύγκριτα και υπερθαύμαστα, και τα φορέματα ήσαν όλα πεποικιλμένα με πολύτιμα πετράδια και μαργαρίτας.

Και αφού ο βασιλεύς εκείνος με εούστησεν εις τον караβοκύρην και εις τους πραγματευτάς του караβιού, εις το οποίον έβαλα όλα τα δώρα και την ωραιαν κορασίδα, εμισεύσαμεν, και με επιτήδειον καιρόν εφθάσαμεν εις ολίγας ημέρας εις Βαλσύραν, και από εκεί ευθύς εμισευσα διά την Βαβυλώνα. Και εν τω άμα, κατά την παραγγελίαν εκείνου του βασιλέως, επλήρωσα την πρεσβείαν, παρασταθείς εις τον βασιλέα Καλίφην με την ωραιοτάτην κόρην και με την επιστολήν, συντροφιασμένος με πολλούς από τους συγγενείς μου, που εβαστούσαν τα άλλα πολύτιμα δώρα.

Και αφού ανέγνωσε την επιστολήν, με ερώτησεν, εάν αληθώς εκείνος ο βασιλεύς ήτο τοσοούτον πλούσιος και ισχυρός, ως το φανερώνει εις την επιστολήν του· εγώ προσκυνήσας έως εις την γην, του απεκρίθην· ημπορώ να βεβαιώσω την βασιλείαν σου, ότι εκείνος ο βασιλεύς δεν συνηθίζει να γράφη με υπερβολήν, διά επίδειξιν· εγώ είμαι μάρτυρας αυτόπτης εις τα πλούτη και την μεγαλοπρέπειαν που έχει· μόνον το παλάτιόν του είνε αξιοθαύμαστον εις την αρχιτεκτονικήν της οικοδομής, εις την μεγαλειότητα, και εις το πολυέξοδον.

Όταν εκείνος ο βασιλεύς υπάγη εις περιδιάβασιν κάθεται επάνω εις θρόνον υψηλόν και μεγαλοπρεπή, κατασκευασμένον επάνω εις Ελέφαντα· εις το έμπροσθεν μέρος του θρόνου στέκει ένας αρχιστράτηγος ενδεδυμένος στρατιωτικά χρυσά με χρυσούν σκήπτρον, ομοίως και από το όπισθεν ένας άλλος παρόμοιος, κρατώντας χρυσούν κοντάριον, συντροφιασμένος με όλην την παράταξιν των μεγιστάνων και αρχόντων του παλατίου, προπορευομένων των σωματοφυλάκων έως δέκα χιλιάδες τον αριθμόν· τότε ο έμπροσθεν αρχιστράτηγος μεγαλοφώνως λέγει·

«Τούτος εἶνε ὁ μέγας μονάρχης, ὁ ἰσχυρὸς καὶ φοβερὸς Αυτοκράτωρ τῆς Ἰνδίας· τοῦ οὐοίου τὸ παλάτιον εἶναι σκεπασμένον με ἑκατὸ χιλιάδες ρουμπίνια, καὶ ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ εἴκοσι χιλιάδας χρυσᾶς κορώνας με πολύτιμα πετράδια· τούτος εἶνε ὁ πλέον πλούσιος καὶ θαυμαστός Μονάρχης ὑπὲρ πάντας τοὺς βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης, ἀπόγονος τοῦ Δαβὶδ καὶ τοῦ Σολομώντος».

Ἐπειτα ἀποκρίνεται τὰ ἴδια μεγαλοφώνως καὶ ὁ ἄλλος, ὁ ὀπισθεν ἀρχιστράτηγος· καὶ ὅταν τελειώσῃ ὁ ἕνας, ἀρχεται ὁ ἄλλος, ἕως που τελειώνει ἡ παράταξις καὶ περιήγησις τοῦ βασιλέως.

Τούτος ὁ βασιλεὺς εἶνε δικαιοτάτος, ὁμοίως καὶ ὁ λαὸς τῆς βασιλείας τοῦ φυλάττει με τὴν ἀκρίβειαν τὴν δικαιοσύνην καὶ τοὺς νόμους ἀπαρασάλευτα, ὥστε οὔτε εἰς τὴν βασιλεύουσαν πόλιν, οὔτε εἰς τὰς ἄλλας πολιτείας, δὲν εἶνε οὔτε κριτήρια οὔτε κριτῆς· ἐπειδὴ καὶ εἶνε ἀνωφελῆ τὰ κριτήρια ἐκεῖ που ὅλοι κοινῶς φυλάττουν τοὺς νόμους τῆς δικαιοσύνης ἀπαρασάλευτα. Ὁ βασιλεὺς Χαρούμ Καλίφης ἔλαβε μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς ταύτην μου τὴν διήγησιν, ὅθεν μου εἶπεν· ἡ φρόνησις ἐκείνου τοῦ βασιλέως φαίνεται εἰς τὴν ἐπιστολήν του· διὰ τοῦτο ἄξιός εἶνε νὰ ἔχη τοσαύτην μεγαλοπρέπειαν καὶ τέτοιον λαόν, καὶ ὁ λαὸς πάλιν ἄξιός νὰ ἔχη τοιοῦτον βασιλέα· καὶ μετὰ ταῦτα ἀποχαιρετήσας με ὁ Καλίφης, με ἔστειλεν εἰς τὸν οἶκόν μου με ἕνα πλουσιώτατον δῶρον.

Με τοῦτον λοιπὸν τὸν τρόπον ετελείωσεν ὁ Σεβάχ Θαλασσινὸς τὴν διήγησιν τοῦ ἔκτου ταξειδιοῦ του· καὶ οἱ καλεσμένοι ἀνεχώρησαν, ὁμοίως καὶ ὁ βαστάζος πάλιν με ἑκατὸν φλωριά. Οἱ αὐτοὶ καλεσμένοι κατὰ τὴν συνήθειαν, τὴν ἐρχομένην ἡμέραν εἰσὶν ἐξῆς εἰς τὸ παλάτι τοῦ Σεβάχ, ὁ οὐοίος ἀρχισε τὴν διήγησιν τοῦ ἐβδόμου καὶ τελευταίου ταξειδιοῦ του με τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ἱστορία τοῦ ἐβδόμου καὶ τελευταίου ταξειδιοῦ τοῦ Σεβάχ Θαλασσινοῦ.

Μετὰ τὸ ἔκτον μου ταξίδι, ἀφοῦ ἐπέστρεψα εἰς τὴν πατρίδα με μεγάλους θησαυροὺς, ὡς ἀνωθεν ἠκούσατε, ἀπεφάσισα νὰ μὴ ταξιδεύσω πλέον διὰ τὸν φόβον τῶν κινδύνων, καὶ μάλιστα διὰ τὸ τῆς ἡλικίας προβεβηκὸς τρόπον τινά· ὥστε δὲν ἐστοχάζομαι ἄλλο, πᾶρεξ τὸ νὰ διάγω εἰς τὸ ἐξῆς μίαν ζωὴν ἡσυχον με εὐθυμίας καὶ περιδιαβάσεις· ἀλλ' ὄντας μίαν ἡμέραν εἰς μίαν χαροποιάν

ξεφάντωσιν με την συνοδείαν διαφόρων φίλων και συγγενών μου, έστειλεν ο Βασιλεύς Καλίφης έναν από τους αξιωματούκους του παλατίου του εις αναζήτησίν μου· ο οποίος είχε προσταγήν παρά του βασιλέως διά να παρασταθώ εις τον βασιλέα.

Εγώ ακούοντας τοιαύτην προσταγήν, ευθύς επαραστάθην εις τον βασιλέα και με εδαφιαίαν προσκύνησιν εξήτησα τας προσταγάς του. Τότε ο βασιλεύς μου λέγει· Σεβάχ, έχω χρείαν παρά σου· πρέπει να κάμης μίαν πρεσβείαν διά χάριν μου προς τον βασιλέα της Σηριμβίας, ήγουν να του προσφέρης παρ' εμού την πρέπουσαν απάντησιν εις την αυτού προς με επιστολήν, και τα προσήκοντα και αμοιβαία δώρα, ως το ζητεί η ευγένεια και η βασιλική μεγαλοπρέπεια.

Η προσταγή του βασιλέως μου επλήγωσε βαθειά την καρδίαν και του είπα· Κραταιότατε βασιλεύ, είμαι έτοιμος ψυχή τε και σώματι να υπακούσω εις τας προσταγάς σου, αλλά παρακαλώ την βασιλείαν σου, να στοχασθή την τε ηλικίαν μου, και τους πολλαπλασίους κινδύνους που υπέμενα, εις τρόπον που είμαι κοπιασμένος και κουρασμένος, όθεν και εξωρκίσθην μεθ' όρκου διά να μην έβγω πλέον από την Βαβυλώνα· εντεύθεν λαμβάνοντας αφορμήν του επεριέγραψα εν συντομία πάντα τα κινδυνώδη μου συμβάντα εις τα προηγούμενα ταξείδια.

Ευθύς που ετελείωσα ταύτην την διήγησιν, την οποίαν ήκουσε με προσοχήν και θαυμασμόν, μου είπεν· όντως συμβάντα τερατώδη και παράδοξα· αλλά διά τούτο δεν πρέπει να μου αρνηθής μίαν τοιαύτην χάριν, από την οποίαν εξαρτάται η τιμή, η φήμη, και, η ελευθεριότης της βασιλείας μου· διότι η μεγαλοπρέπεια του βασιλικού αξιώματος ζητεί ανάλογα και τα δώρα σιμά εις άλλους βασιλείς, μάλιστα ως είνε εκείνος της Ινδίας.

Ως είδον λοιπόν που ο βασιλεύς εξητούσε ταύτην την πρεσβείαν παρ' εμού καθ' όλους τους τρόπους, του υπεσχέθην προθύμως να υπακούσω εις την προσταγήν του, και ήμουν έτοιμος να την ενεργήσω χωρίς αναβολήν καιρού. Ο βασιλεύς διά την υποταγήν και προθυμίαν μου, πεπληρωμένος όλος χαράς, επρόσταξεν εν τώ άμα τον θησαυροφύλακά του να μου μετρήση τρεις χιλιάδες χρυσά φλωρία διά τα έξοδα του ταξιδιού.

Εις ολίγας ημέρας ετοιμάσθην διά το ταξείδιον της πρεσβείας, και εγχειρίζοντάς μου ο βασιλεύς τα δώρα και μίαν ιδιόχειρόν του

επιστολήν, εμίσεισα με όλην μου την παράταξιν προς Βαλούραν· και εκείθεν εμβαινοντας εις ένα πλοίον, και με ένα αρμοδιώτατον άνεμον αρμενίζοντας εφθάσαμεν με καλόν κατευόδιον εις το νησί της Σηριμβίας· και όντας εγώ γνωστός εις τους άρχοντας του παλατιού, μάάλιστα εις τον μέγαν Καγκελλάριον της συγκλήτου, ο οποίος είχε την επιστασίαν να δέχεται τους πρέσβεις των άλλων βασιλέων και να συναναστρέφεται με αυτούς, ανέφερον εις αυτόν την επιστασίαν και πρεσβείαν, που είχαν παρά του βασιλέως Καλίφη. Ο μέγας Καγκελλάριος ανήγγειλεν εις τον βασιλέα του την πρεσβείαν μου, και την ερχομένην ημέραν επαραστάθην εις τον βασιλέα, και προσκυνήσας κατά τον συνηθισμένον τρόπον, του ενεχείρισα την επιστολήν και τα δώρα τα παρά του βασιλέως Καλίφη. Μεγάλην χαράν, ευφροσύνην, και ευχαρίστησιν επέδειξεν εκείνος ο βασιλεύς βλέποντάς με εις χαρακτήρα πρέσβεως· όθεν αυτός και οι άρχοντές του μου έκαμαν τας μεγαλυτέρας τιμάς, που ηδύναντο διά να δείξουν την μεγαλοπρέπειάν τους.

Το δώρον συνίστατο εις τα ακόλουθα· του έστειλε δηλαδή ο Καλίφης ένα πολυτελές κρεββάτι, του οποίου τα στρώματα και σκεπάσματα ήσαν χρυσοϋφάντα· εξήντα φορέματα χρυσοϋφαντα μεταξωτά· άλλα εξήντα από τα πλέον εκλεκτά σάλια και σόφια της Περσίας και Κίνας· διάφορα ευωδέστατα αρωματικά της Περσίας, τα οποία εις την ευωδιαν υπερέχουσι κάθε άλλο αρωματικόν της οικουμένης· προς τούτοις του έστειλε δέκα λεοντάρια, και δέκα τίγρεις, ήγουν παρδάλεις, τέσσαρα άλογα, τα πλέον εκλεκτά άτια της Αιγύπτου, τέλος πάντων έναν ανθρωπίσκον, ήτοι Νάνον, τζουντζέ, αστείον, μέτωρον και γελωτοποιόν, που ήτον το τέρας της φύσεως εις την θεωρίαν του, εις τα σχήματα και κινήματά του, έχοντας το Μυτιλήνικόν του άλογον παρομοίως μικρότατον· εις τρόπον ώστε ο μεν τζουντζές εις την θεωρίαν του και μικρότητα του σώματος ήτον παρόμοιος με μιαν μαϊμού, το δε άλογόν του δεν ήτον διαφορετικώτερον εις το μέγεθος από μικρό τραγί.

Όθεν ο βασιλεύς έλαβε μεγαλωτάτην ευχαρίστησιν εις τα τοιαύτα δώρα· εις βαθμόν που έβαλε διαλαλητάς εις όλον του το βασίλειον, διά να συντρέξη όλος ο λαός να ιδούν τοιαύτα τερατώδη και παράδοξα ζώα της φύσεως, που εις εκείνον τον τόπον ποτέ δεν εφάνησαν· και διά τούτο εδιώρισεν ο βασιλεύς εκείνος να γίνεται εις την πρώτην εκάστου μηνός μία πάνδημος πανήγυρις, που να συνάζεται ο κόσμος από όλον του το βασίλειον διά να θεωρούσι,

τόσον το πάλαιμα των λεονταριών με τας παρδάλεις και άλλα ζώα, όσον τα παιγνίδια του Τζουντζέ με το άλογόν του, που ήτον το πλέον χαροποιότερον θέαμα του τόπου.

Η επιστολή περιείχε το ακόλουθον νόημα.

«Υγείαν από το όνομα του Υψίστου, οδηγού της ορθής οδού, προς τον ισχυρόν και ευτυχή βασιλέα της Σηριμβίας, από μέρους του Χαρούμ Καλίφη, βασιλέως της Βαβυλώνας, τον οποίον ο μέγας Προφήτης έθεσε διάδοχον της βασιλείας των προπατόρων του εις τον υψηλόν και περιβόητον θρόνον.

«Εδέχθημεν την επιστολήν σου με μεγάλην χαράν και αγαλλίασιν και ιδού που σας στέλλομεν την παρούσαν, προερχομένην από το υψηλόν συμβουλευτήριον της βασιλείας μας, που είνε ο λειμώνας των υψηλοτάτων πνευμάτων της αγχινοίας· ημείς ηξεύρομεν καλώτατα, ότι με πρώτην σας θεωρίαν θέλετε καταλάβει τον καλόν μας σκοπόν, και θέλετε λάβει ευχαρίστησιν». Έρρωσθε.

Αφού λοιπόν ετελείωσα την επιστασίαν της πρεσβείας μου, και έλαβα μεγάλας περιποιήσεις και πλουσιώτατα και πολύτιμα δώρα παρά του βασιλέως εκείνου, έλαβα και το θέλημα διά να μισεύσω. Όθεν την διωρισμένην ημέραν όλοι οι άρχοντες του παλατίου με εσυντρόφευσαν με μεγάλην προπομπήν έως εις το πλοίον και, εκεί αποχαιρετηθέντες, εμισεύσαμεν την ερχομένην ημέραν με επιτηδειότατον αέρα, και με σκοπόν να γυρίσω αγλήγωρα και ασφαλώς εις Βαβυλώνα. Αλλά μετά πέντε ημέρας εσυναπαντήσαμεν ένα πλοίον πειρατικόν, ήγουν κουρσάρικον, το οποίον όρμησεν εναντίον μας, και πλησιάζοντας εκυρίευσε το πλοίον μας.

Και εμβάντες όλοι οι κουρσάροι μέσα με γυμνά σπαθιά εις τα χέρια, αποκεφάλισαν όσους από τους ιδικούς μας τους εναντιώθησαν· αλλ' εμένα και τους επιλοίπους μας έκαμαν αιχμαλώτους, ήγουν σκλάβους· και μας επήραν όλην μας την περιουσίαν, και τα πολύτιμα δώρα του βασιλέως· και εκδύσαντές μας τα φορέματά μας, μας ένδυσαν με πενιχρά και ξεσχισμένα ιμάτια, ίδια των σκλάβων.

Μετά ταύτα μας έφερον εις ένα μακρυνόν νησί και εκεί μας έβγαλαν εις την αγοράν διά να μας πουλήσουν. Εκεί ελθόντες οι αγορασταί, με αγόρασεν ένας πλούσιος πραγματευτής, ο οποίος με ωδήγησεν εις το σπήτι του και μετά ημέρας τινάς με ηρώτησεν, αν

ειξεύρω καμμίαν τέχνην· εγώ του απεκρίθην, ότι άλλην τέχνην δεν ειξεύρω· ήμουν πραγματευτής και οι κουρσάροι, αφού με εγύμνωσαν από όλην μου την περιουσίαν, με επούλησαν τέλος πάντων διά σκλάβον. Έπειτα μου λέγει· ηξεύρεις να σύρης την σαΐταν με το δοξάριον; εις τούτο του απεκρίθην, ότι εκ νεότητός μου εγυμνάσθην αρκετά εις το τοιούτον έργον.

Τότε ο αυθέντης μου μανθάνοντας την τοιαύτην μου επιτηδειότητα, μου έδοσεν ένα δοξάριον και σαΐτας, και με επρόσταξε να καβαλλικεύσω εις τα οπίσθια του Ελέφαντος, εις τον οποίον ήτον αυτός καβαλλάρης· και με έφερεν εις ένα δάσος δέκα μίλια μακράν της πόλεως, το οποίον δάσος ήτο βαθύτατον και μεγαλώτατον, και μέσα εις αυτό ευρίσκοντο πλήθος ελέφαντες άγριοι. Εκεί με εξεπέξευσεν από του Ελέφαντος και δείχνοντάς μου ένα υψηλόν δένδρον, μου είπεν· ανάβα εις αυτό το δένδρον υψηλά, και φύλαξε αυτού έως που να περάσουν οι Ελέφαντες, και ρίζον τότε με το δοξάριον σου, και αν σκοτώσης κανένα, δράμε ογλήγορα εις την πολιτείαν να μου δώσης την είδησιν.

Μετά ταύτα τα λόγια εγώ ανέβην εις εκείνο το δένδρον, με μερικά φαγητά διά την χρείαν μου, και ο αυθέντης μου εγύρισεν οπίσω εις την πολιτείαν· εξενύχτισα επάνω εις το δένδρον χωρίς να ιδώ κανέναν ελέφαντα, αλλά την αυγήν όταν ανέτειλεν ο ήλιος βλέπω να περνά μία μεγάλη αγέλη ελεφάντων· εγώ εν τω άμα έρριψα τόσες σαΐτες με το δοξάριον, που τέλος πάντων είδα να πέση ένας Ελέφαντας σκοτωμένος· και οι άλλοι ανεχώρησαν.

Τότε εκατέβηκα δρομαίος, και δραμών εις την πολιτείαν, ανήγγειλα εις τον αυθέντην μου το κυνήγιον· εκείνος εις ανταμοιβήν με εφλοδώρησε με ένα καλόν και πλουσιοπάροχον πρόγευμα και γεύμα παρόμοιον. Έπειτα οι δύο ομού υπήγαμεν εις το ρηθέν δάσος, και ευρόντες τον σκοτωμένον Ελέφαντα, τον εθάψαμεν εις ένα τάφον επί το αυτό σκαμμένον με τον σκοπόν, όταν σαπή και αναλύση το κρέας του, να τον εξαναχώσωμεν, διά να μεταχειρισθή τα δόντια και κόκκαλά του ο αυθέντης μου εις πραγματείαν, που ήτον το επάγγελμά του.

Ακολούθησα τούτο το κυνήγιον έως δύο μήνας κατά συνέχειαν και σχεδόν καθ' ημέραν εσκοτώνα από ένα Ελέφαντα με τον ίδιον τρόπον. Αλλά μίαν ημέραν έξω του συνηθισμένου, βλέπω ένα πλήθος Ελέφαντας ερχομένους τα ίσια προς το δένδρον που εγώ

ήμουν υψηλά, με τοιαύτην βοήν και ταραχήν και κρότον των ποδών τους, που σχεδόν έτρεμεν η γη υποκάτω εις το δένδρον· εσήκωσαν όλοι τας κεφαλάς των και με εθεωρούσαν με φοβερόν βλέμμα και μουγκρίσματα που ηχολογούσεν όλον το δάσος· ώστε από τον φόβον μου έπεσαν από τας χείρας και δοξάρι και σαΐτες·

Τότε το μεγαλύτερον Φίλι, ήγουν Ελέφαντας, με την προβοσκίδα του, ήγουν με την μακράν του μύτην, αγκάλιασε το δένδρον, εις το οποίον ήμουν υψηλά, και σείοντάς το ισχυρά το εξερίζωσε και έπεσε το δένδρον, ομού και εγώ κατά γης ημιθανής· το ζών εκείνο αντί να με θανατώση ως έτρεμα, με εσήκωσε με την προβοσκίδα του και ρίχνοντάς με εις τες πλάτες του ημιθανή, εκίνησεν έμπροσθεν των άλλων εις το δάσος, και προχωρώντας έως που έφθασεν εις ένα λόφον υψηλόν, εκεί με άφησε, και ανεχώρησεν εκείνο με όλην του την αγέλην που το ακολουθούσεν.

Εγώ μετέπειτα μείνας εκεί σαν νεκρός και ακίνητος αρκετήν ώραν εσυνήλθα τέλος πάντων εις τον εαυτόν μου· και μη βλέποντας πλέον κανένα Ελέφанта, εσηκώθην, και εθεώρησα πανταχόθεν και βλέπω πως ήμουν εις μίαν πεδιάδα ευρύκωρον, περικυκλωμένην από έν δάσος, η οποία πεδιάδα ήτον γεμάτη από δόντια και κόκκαλα ελεφάντων. Σας βεβαιώνω ότι τούτο το φαινόμενον με έφερεν εις διαφόρους στοχασμούς· εθαύμασα την φυσικήν πρόνοιαν του ζώου εκείνου, το οποίον με έφερεν εις εκείνον τον τόπον, που ήτον το κοινόν κοιμητήριον των Ελεφάντων, διά να μου δείξη τα τε δόντια και κόκκαλα έτοιμα εκεί, διά να παύσω εις το εξής να τους καταδιώκω, και να τους επιβουλεύωμαι την ζωήν επειδή και διά τούτο το τέλος τους εσκοτώνα· προνοητικόν ίδιον τινών ζώων, ως των Καστορχίων, τα οποία διά να αποφύγωσι τον θάνατον ρίχνουσι τα γεννητικά των μόρια εις τους κυνηγούς, διότι ηξεύρουσιν, ότι διά τούτο το τέλος τα κυνηγούν.

Όθεν, χωρίς αναβολήν καιρού, εκίνησα προς την πολιτείαν και εμβαίνοντας εις την κατ' ευθείαν οδόν επεριπάτησα μίαν ημέραν και μίαν νύκτα έως να φθάσω εις την πόλιν· και όταν με είδεν ο αυθέντης μου εκάρη καθ' υπερβολήν, λέγοντάς μου· ταλαίπωρε Σεβάχ, ήξευρε ότι είχα μεγάλην θλίψιν διά εσένα, διότι εστοχαζόμουν εις τόσας ημέρας έξω του συνηθισμένου που δεν εφάνης, πως να σε εθανάτωσαν οι Ελέφαντες, καθώς το έπαθαν πολλότατοί μου σκλάβοι· μάλιστα πηγαινάμενος εις τον διωρισμένον τόπον, είδα το δένδρον ξεριζωμένον κατά γης, και το

δοξάριόν σου με τες σαΐτες διασκορπισμένες ένθεν κακείθεν· διά τούτο διηγήσου μου το συμβάν που σου έτυχεν.

Εγώ τότε του εδιηγήθην καταλεπτώς όλον μου το συμβεβηκός, και το κοιμητήριον των Ελεφάντων. Εκείνος έμεινεν εκστατικός να ακούση τοιούτον παράδοξον φαινόμενον, και διά να βεβαιωθή, την ερχομένην ημέραν καβαλλικεύσαντες και οι δύο εις τον Ελέφαντα, εφθάσαμεν εις τον ρηθέντα λόφον και είδεν οφθαλμοφανώς γεμάτην όλην την πεδιάδα δόντια και κόκκαλα Ελεφάντων με μεγάλην του χαράν και ευχαρίστησιν, από τα οποία τότε εφορτώσαμεν τον ελέφαντα όσα εδύνατο να σηκώση και εγυρίσαμεν εις την πολιτείαν· μετά ταύτα εις τριών μηνών διάστημα κατά συνέχεια εσυνάζαμεν εις εκείνον τον λόφον, μεταφέροντες ένα πλήθος δόντια των Ελεφάντων εις την πόλιν, εις βαθμόν που εγεμίσαμεν πέντε μεγαλώτατα μαγαζεία.

Έπειτα μου λέγει εκείνος ο αυθέντης μου· Σεβάχ εις το εξής έχε την ελευθερίαν σου· ήξευρε πως σε έχω διά ίδιον μου υιόν διότι είσαι πρόξενος της τοσαύτης μου ευτυχίας, ότι εις το εξής και εγώ και οι κληρονόμοι και διάδοχοί μου, χωρίς κίνδυνον θέλουν κερδίσει μεγάλους θησαυρούς από τα δόντια των Ελεφάντων, ευρίσκοντές τα έτοιμα εις εκείνο το κοιμητήριον, που έως τώρα με κίνδυνον της ζωής μας και αφανισμόν των σκλάβων μας εσυνάζαμεν το εκατοστόν μέρος από όσα εύρομεν τώρα· όθεν είνε πράγμα δίκαιον να λάβης το ήμισυ μερίδιον από τα όσα μας δώσει η τούτων πώλησις, που μετ' ολίγας ημέρας θέλουν έλθει τα καράβια με τους πραγματευτάς, που τα αγοράζουνσιν όλα κάθε χρόνον.

Απεκεί λοιπόν και εις το εξής με είχεν εις άκραν αγάπην ωσάν ιδιόν του υιόν, και με εκήρυξε διά υιόν και κληρονόμον του. Εις εκείνο το αναμεταξύ έφθασαν τα καράβια με τους πραγματευτάς, που ήρχοντο επί τούτο διά την πραγματείαν των Ελεφαντοδοντιών· εις τους οποίους πωλήσαντες όλα όσα είχομεν συνάξει, εβγάλαμεν ένα θησαυρόν αναρίθμητον. Τότε ο θετός μου πατήρ με επήφισε θησαυροφύλακα εις όλην του την περιουσίαν επειδή και δεν είχεν άλλους υιούς και επερνούσαμεν μίαν ζωήν ήσυχον, ξεφαντωτικήν και γλυκειάν και όταν εστοχάζετο να με υπανδρεύση με μίαν ανεψιάν του, αιφνηδίως του εσυνέβη ο θάνατος, και έμεινα εγώ πληρεξούσιος κληρονόμος εις όλην την πολλαπλάσιον εκείνην περιουσίαν. Τότε άρχισα να στοχάζωμαι διά να γυρίσω εις την πατρίδα μου, και μετ' ολίγον έβαλον τον στοχασμόν εις έργον.

Αφού εσύναξα και ετοίμασα όλα μου τα αναγκαία διά τον μισευμόν, εναύλωσα ένα πλοίον, και το εφόρτωσα όλην την πλουσίαν κληρονομίαν μου, και εμίσεισα διά την πατρίδα· και μετά πολλούς κινδύνους και κόπους έφθασα τέλος πάντων εις την Βαβυλώνα, και ευθύς επαραστάθην εις τον βασιλέα Καλίφην, διά να του δώσω λογαριασμόν διά την επιστασίαν της πρεσβείας που με είχε στείλει. Ο βασιλεύς αυτός με εδέχθη με μεγάλην του χαράν και ευχαρίστησιν, λέγοντάς μου, ότι η μακρά και πολυχρόνιος αργοπορία μου του επροξενούσε μεγάλην αδημονίαν.

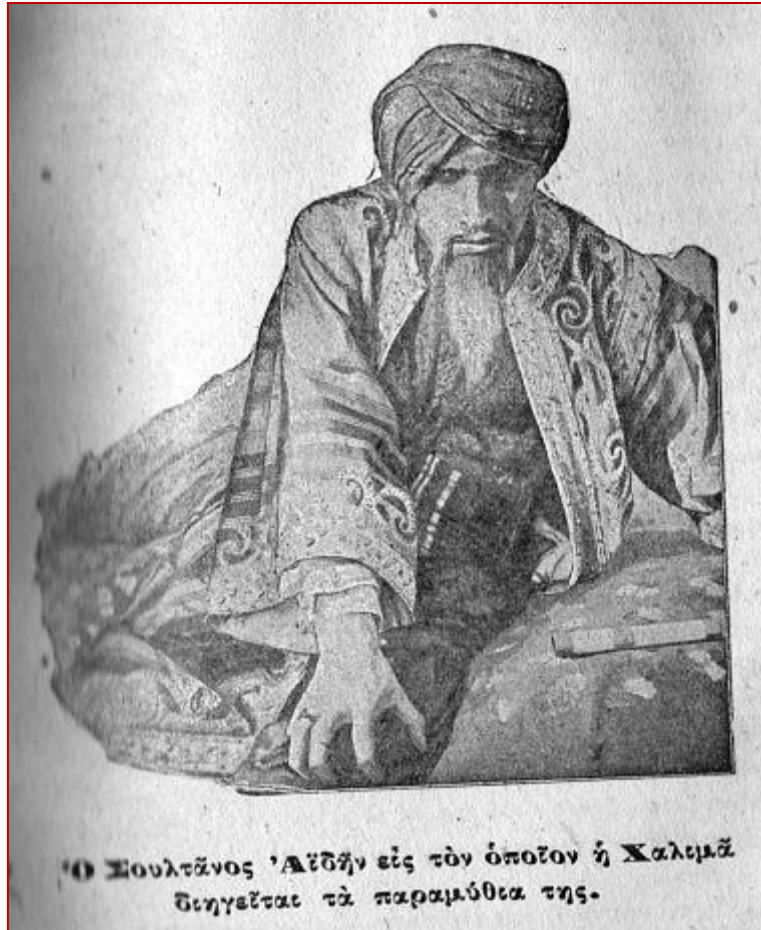
Αλλ' όταν του εφανέρωσα τα παράδοξα συμβάντα που μου ηκολούθησαν και εις εκείνο το ταξίδι έμεινεν εκστατικός και επρόσταξε να γραφούν τα τόσα μου συμβεβηκότα. Προσκυνήσας δε τον βασιλέα ανεχώρησα εις τον οίκον μου χαρούμενος, και πολλά ευχαριστημένος διά την τιμήν και τα δώρα, που με εφιλοδώρησε διά τον κόπον μου και ούτως έμεινα εδώ εις την πατρίδα ευεργετώντας συγγενείς και φίλους, αποκτώντας υποστατικά και κτίζοντας διάφορα παλάτια, ως το βλέπετε, και άλλα παρόμοια κτίρια έως την σήμερον, συνευφραινόμενος με τους συγγενείς και φίλους μου.

Εις τούτον τον τρόπον ετελείωσεν ο Σεβάχ θαλασσινός την διήγησιν του εβδόμου και τελευταίου ταξιδιού του· έπειτα, επιστραφείς, προς τους περιεστώτας φίλους, τους λέγει· τι σας φαίνεται; ηκούσατε ποτέ συμβεβηκότα παρόμοια; ταξίδια πλέον παράδοξα; περιστάσεις τόσον φοβεράς, εις τρόπον που εκπλήττουσι κάθε άνθρωπον, κινδύνους και διά ξηράς και διά θαλάσσης, ώστε που μένει εκστατική η γλώσσα να τα διηγηθή, και ακοή να τα ακούση; όθεν μετά τοσαύτα παράδοξα συμβάντα, δεν είνε δίκαιον να αναπαύωμαι εις το εξής, να ξεφαντώνω, να ευθυμώ, και να ευφραίνομαι; Τότε απεκρίθησαν πάντες ομοφώνως· όντως ηρωικά σου τα έργα, γενναία τα κατορθώματα, ανεκδιήγητος η υπομονή, και ασύγκριτός σου η μεγαλοψυχία. Έπειτα επρόσταξεν ο Σεβάχ Θαλασσινός τους υπηρέτας του να φιλοδώρησουν τον βαστάζον άλλα εκατόν φλωριά συναριθμώντάς τον εις τον κατάλογον των φίλων του, και παραγγέλοντάς του εις το εξής να αφήση την τέχνην του την τόσον κοπιαστικήν, και να συχνάζη καθ' ημέραν να γεύεται εις την τράπεζάν του. Ούτως ο βαστάζος ευχαριστήσας εξ όλης ψυχής και καρδίας τον μεγαλόδωρον Σεβάχ ανεχώρησεν εις τον οίκον του, όλος χαρά και αγαλλίασις.

Τελειώνοντας ἕως ἐδῶ τοιοῦτοτρόπως ἡ Χαλιμά τὴν διήγησιν τῶν ἀξιακούστων καὶ ἀξιοθαυμάστων ταξιδιῶν τοῦ Σεβάζ Θαλασσινοῦ, ομιλώντας πάντοτε πρὸς τὸν βασιλέα Αἰδὴν, τὸν ἐρώτησε τέλος πάντων εἰάν ἐμείνεν εὐχαριστημένος εἰς τὰς τοιαύτας ἱστορίας. Αὐτὸς τῆς ἀπεκρίθη, ἐνίκησάς με Χαλιμά, με τὴν ωραιότητα τοῦ προσώπου σου, με τὸ κάλλος τοῦ σώματός σου, καὶ με τὴν εὐγλωσσίαν καὶ πολυμάθειαν τῶν περιέργων καὶ ἀξιακούστων ἱστοριῶν σου· ὅθεν σε παρακαλῶ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μου διηγῆσαι ὅσας ἠξεύρεις παρομοίας ἱστορίας εἰς τὰς διωρισμένας ὥρας πού ἔχω νὰ ἀπολαμβάνω τὴν συναναστροφὴν σου καὶ συνομιλίαν σου, ἡ ὁποία εἶνε ἡ μόνη μου ξεφάντωσις, ἠδονή, εὐθυμία καὶ ἀγαλλίασις. Μετὰ ταῦτα τὰ λόγια ὁ βασιλεὺς Αἰδὴν τὴν εβεβαίωσεν εἰς τὴν χάριν καὶ ἀγάπην του, καὶ εἰς σημεῖον τούτων τὴν ἐφιλοδώρησε καὶ με ἄλλα πολὺτιμα καὶ βασιλικά χαρίσματα, ἐπιθυμώντας νὰ ἀκούσῃ καὶ ἄλλας περιέργους διηγήσεις καὶ ἱστορίας παρ' αὐτῆς. Τότε ἡ Χαλιμά πεπληρωμένη ὅλη χαρὰς καὶ ἀγαλλιάσεως διὰ τὸ νὰ ἐπέτυχε τὸν σκοπὸν τῆς με τὸ μέσον τῶν ἱστοριῶν, λέγει πρὸς τὸν βασιλέα Αἰδὴν ἐπειδὴ καὶ ἡ βασιλεία σου ἔχει τόσῃν προθυμίαν καὶ ἐφῆσιν διὰ νὰ ἀκούῃ τὰς ἱστορίας μου, θέλω σε εὐχαριστήσῃ μετὰ πάσης χαρὰς· διότι εἴαν ἦσαν θαυμαστὲς, περιέργες, καὶ ἀξιάκουστες ἡ διήγησες, πού ἕως τοῦ νυν σὰς ἐδιηγήθην, ἐκείνες πού ἔχω νὰ σὰς διηγηθῶ εἶνε οἱ πλέον θαυμασιώτερες, ἀξιακουστότερες, καὶ περιεργότερες ἱστορίες,

καθώς η ακόλουθος διήγησις αυτών, θέλει σας βεβαιώσει εμπράκτως. Και ούτως άρχισεν η Χαλιμά και άλλας νέας ιστορίας αι οποίαι περιέχονται εις τον ακόλουθον Δεύτερον Τόμον.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

- 1) Φύλακας των αλόγων.
- 2) Οι Ιστορικοί και περιηγηταί της Κίνας διηγούνται διά τούτο το όρνεον, ότι είνε τόσον μεγάλον και δυνατόν, ώστε που σηκώνει εις τον αέρα ένα Ελέφαντα και ένα Ρινόκερον.

End of the Project Gutenberg EBook of Arabian Nights, by Dervish Abu Bekr

*** END OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK ARABIAN NIGHTS ***

***** This file should be named 36586-h.htm or 36586-h.zip *****
This and all associated files of various formats will be found in:
<http://www.gutenberg.org/3/6/5/8/36586/>

Produced by Sophia Canoni

Updated editions will replace the previous one--the old editions will be renamed.

Creating the works from public domain print editions means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg-tm electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG-tm concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for the eBooks, unless you receive specific permission. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the rules is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. They may be modified and printed and given away--you may do practically ANYTHING with public domain eBooks. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

*** START: FULL LICENSE ***

THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg-tm mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase "Project Gutenberg"), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg-tm License (available with this file or online at <http://gutenberg.org/license>).

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg-tm electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg-tm electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy

all copies of Project Gutenberg-tm electronic works in your possession.

If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg-tm electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. "Project Gutenberg" is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who

agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg-tm electronic works

even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project

Gutenberg-tm electronic works if you follow the terms of this agreement

and help preserve free future access to Project Gutenberg-tm electronic

works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation ("the Foundation"

or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg-tm electronic works. Nearly all the individual works in the

collection are in the public domain in the United States. If an individual work is in the public domain in the United States and you are

located in the United States, we do not claim a right to prevent you from

copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg

are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg-tm mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg-tm works in compliance with the terms of

this agreement for keeping the Project Gutenberg-tm name associated with

the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg-tm License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern

what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in

a constant state of change. If you are outside the United States, check

the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg-tm work. The Foundation makes no representations concerning

the copyright status of any work in any country outside the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg-tm License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg-tm work (any work on which the phrase "Project Gutenberg" appears, or with which the phrase "Project Gutenberg" is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org

1.E.2. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is derived from the public domain (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase "Project Gutenberg" associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg-tm trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg-tm License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg-tm License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg-tm.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg-tm License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or

distribute copies of a Project Gutenberg-tm work in a format other than "Plain Vanilla ASCII" or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg-tm web site (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original "Plain Vanilla ASCII" or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg-tm License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg-tm works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg-tm electronic works provided that

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg-tm works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, "Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation."
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg-tm License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg-tm works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg-tm works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg-tm electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from both the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and Michael Hart, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark. Contact the

Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread public domain works in creating the Project Gutenberg-tm collection. Despite these efforts, Project Gutenberg-tm electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain "Defects," such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the "Right of Replacement or Refund" described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg-tm electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS' WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied

warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages.

If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the

law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the

trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg-tm electronic works in accordance

with this agreement, and any volunteers associated with the production,

promotion and distribution of Project Gutenberg-tm electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees,

that arise directly or indirectly from any of the following which you do

or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg-tm

work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg-tm work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg-tm

Project Gutenberg-tm is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers

including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg-tm's goals and ensuring that the Project Gutenberg-tm collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project

Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg-tm and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation web page at <http://www.pgla.org>.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Its 501(c)(3) letter is posted at <http://pglaf.org/fundraising>. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's principal office is located at 4557 Melan Dr. S.

Fairbanks, AK, 99712., but its volunteers and employees are scattered throughout numerous locations. Its business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887, email business@pglaf.org. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's web site and official page at <http://pglaf.org>

For additional contact information:

Dr. Gregory B. Newby
Chief Executive and Director
gbnewby@pglaf.org

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg-tm depends upon and cannot survive without wide spread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit <http://pglaf.org>

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg Web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: <http://pglaf.org/donate>

Section 5. General Information About Project Gutenberg-tm electronic works.

Professor Michael S. Hart is the originator of the Project Gutenberg-tm concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For thirty years, he produced and distributed Project Gutenberg-tm eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg-tm eBooks are often created from several printed

editions, all of which are confirmed as Public Domain in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our Web site which has the main PG search facility:

<http://www.gutenberg.org>

This Web site includes information about Project Gutenberg-tm, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.

schooltime.gr